

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI I ENERGETYKI
Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie

Inżynieria rolnicza w dobie innowacyjnej gospodarki

Jubileusz 35-lecia Wydziału (1977-2012)
40-lecia Kierunku Studiów Technika Rolnicza i Leśna

MONOGRAFIA

pod redakcją
Macieja Kubonia

Kraków 2012

Recenzenci:

Prof. dr hab. Andrzej Kwieciński – UP Lublin

Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki – ITP Falenty

Monografia finansowania ze środków własnych WIPiE

Redakcja naukowa i opracowanie redakcyjne: dr hab. inż. Maciej Kuboń

Redaktor językowy: mgr Mirosław Grzegórzek

© Copyright by Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków 2012

ISBN 978-83-930818-8-2

Autorzy rozdziałów:

Agata Duda	- 6
Sławomir Francik	- 3.4-3.5
Tomasz Jakubowski	- 3.4-3.5
Tadeusz Juliszewski	- 1, 8
Zbigniew Kowalczyk	- 7
Maciej Kuboń	- 3.1-3.3
Sławomir Kurpaska	- 8
Dariusz Kwaśniewski	- 3.1-3.3
Rudolf Michałek	- 2
Jacek Salomon	- 5, 6
Magdalena Skręta	- 3.2
Sylwester Tabor	- 8

Autor zdjęć: Piotr Nawara, Marek Wróbel

Projekt okładki oraz zdjęcie: Piotr Nawara

Wydanie I

Druk i oprawa:

DRUKROL S. C., Kraków, ul. Ujastek 9

tel./fax (12) 412 46 50

e-mail: drukarnia.drukrol.pl; www.drukrol.pl

Ark. wyd 11,2; ark. druk. 10

nakład: 200 egz.

Spis treści

1. Przedmowa	5
2. Ocalić od zapomnienia	7
2.1. Wprowadzenie	7
2.2. Przesłanki rozwoju inżynierii rolniczej	7
2.3. Kadry w rozwoju inżynierii rolniczej	10
2.4. Aktualne uwarunkowania rozwoju kadr naukowych w inżynierii rolniczej	12
2.5. Historia Ośrodka Krakowskiego	14
3. 35 lat Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki	31
3.1. Sylwetki Dziekanów Wydziału	31
3.2. Struktura organizacyjna Wydziału.....	43
3.3. Stan i struktura zatrudnienia	65
3.4. Działalność naukowa pracowników Wydziału	75
3.5. Działalność organizacyjna pracowników Wydziału	89
4. Sylwetki dziekanów i pracowników Wydziału przechodzących na emeryturę w roku jubileuszowym	101
5. Działalność dydaktyczna	111
5.1. Kierunki i profil kształcenia	111
5.2. Nagrody i wyróżnienia dla studentów	119
6. Ruch studencki	121
7. Absolwenci Wydziału	133
8. Przyszłość inżynierii rolniczej	151

1. PRZEDMOWA

Rok 2012 wyznacza kolejną ważną datę w dziejach Krakowskiego Ośrodka Inżynierii Rolniczej. Jest to Rok Jubileuszowy – mija bowiem 35 lat od momentu powołania samodzielnego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa (1977 r.) oraz 40 lat kierunku studiów: Technika Rolnicza i Leśna. Jubileusz 35-lecia istnienia uniwersyteckiego wydziału to ważne wydarzenie, choć w niezbyt długiej historii. W pamięci wielu jego obecnych pracowników i absolwentów zapisane są wciąż początki samodzielnego funkcjonowania Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa, przekształconego (na krótko) w Wydział Agrotechnologii, a obecnie w Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki. Zapisane są w pamięci także liczne zmiany personalne, programowe, laboratoryjne – w tym także przekształcenia profilu kształcenia i badań. Zmiany te spowodowane były okolicznościami zewnętrznymi, przede wszystkim przemianami społeczno-gospodarczymi w Polsce. Jednocześnie śledziliśmy zmiany na świecie, jakie następują w technice rolniczej – obecnie zwanej inżynierią rolniczą – utrzymując się w nurcie tych przemian.

Satysfakcjonuje nas świadomość, że absolwenci naszego Wydziału znajdują zatrudnienie po ukończeniu studiów. Wielu z nich prowadzi także własne przedsiębiorstwa. Oznacza to, że oferowaliśmy – a jestem przekonany, że oferujemy nadal – studia, których praktyczna przydatność nie budzi wątpliwości. Zarazem obserwujemy, że nasi absolwenci są nie tylko kompetentni zawodowo, ale także nabyli w murach Uniwersytetu takie umiejętności, jakie są niezbędne, by odpowiedzialnie uczestniczyć w społecznym i politycznym życiu kraju. Coraz liczniejsza grupa studentów na Wydziale z różnych krajów i kontynentów wskazuje, że potrafimy kształcić w wymiarze uniwersalnym.

Badania, jakie prowadzimy od lat, są coraz bardziej zorientowane na ich praktyczne zastosowania. Energetyka, informatyka stosowana, technologie produkcji surowców biologicznych o żywnościowym i nieżywnościowym przeznaczeniu, analizy aspektów ekonomiczno-organizacyjnych tej produkcji, to tylko wybrane kierunki współczesnych badań pracowników Wydziału. Nasza współpraca z wieloma firmami, uniwersytetami i organizacjami jest prowadzona w ramach wieloletnich umów.

Niniejsza monografia – profesjonalnie przygotowana pod względem merytorycznym i redakcyjnym przez zespół samodzielných pracowników, którzy awansowali naukowo w minionych 4-latach – jest swego rodzaju przeglądem naszych osiągnięć: tych odległych w czasie i tych aktualnych. Wierzę, że Czytelnik – dziś i po latach, gdy sięgnie po monografię – znajdzie w niej interesujące go rozdziały.

Słowa te pisze Dziekan Wydziału w chwili, gdy przekazuje swe obowiązki nowo wybranym władzom Wydziału. Jego historia pracy związana jest z początkiem istnienia Wydziału – rozpoczął ją tutaj w 1975 roku. Z nostalgią wspominając minione ponad 35 lat pracy, a zarazem z nadzieją, że wzajemne zaufanie, odpowiedzialność i dyscyplina pozwolą nam pomyślnie kontynuować w przyszłości naszą pracę w murach Alma Mater, kieruję podziękowania do wszystkich Pracowników – obecnych i emerytowanym. Dziękuję za ich wieloletnią pracę na naszym Wydziale. Absolwentom i studentom życzę powodzenia w życiu zawodowym – gdziekolwiek los ich rzuci. Wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób byli i są związani z Wydziałem Inżynierii Produkcji i Energetyki – także z krajowych i zagranicznych ośrodków uniwersyteckich – niech niniejsza monografia przypomina nie tylko Wydział, ale także to, co dobre i warte do zachowania w życzliwej pamięci.

Całością przygotowań do jubileuszowej konferencji kierował Komitet Organizacyjny w następującym składzie:

- Dr hab. inż. Maciej Kuboń - przewodniczący,
- Dr hab. inż. Paweł Kielbasa- sekretarz,
- Dr hab. inż. Sławomir Francik,
- Dr hab. inż. Tomasz Jakubowski,
- Dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk,
- Dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski,
- Dr hab. inż. Jacek Salomon.

W przygotowaniu i opracowywaniu materiałów zaangażowany był szeroki sztab naszych pracowników, począwszy od pracowników technicznych, a skończywszy na kierownikach jednostek organizacyjnych oraz władzach dziekańskich. Nie sposób wymienić wszystkich po imieniu, dlatego też serdecznie dziękuję wszystkim osobom, które przyczyniły się do powstania niniejszej monografii.

Monografia składa się z dwóch części. W pierwszej przedstawiono krótki rys historyczny naszego Wydziału, sylwetki Dziekanów, charakterystykę poszczególnych jednostek organizacyjnych oraz dorobek naukowo-organizacyjno-dydaktyczny pracowników Wydziału w ostatnim 5-leciu, tj. w latach 2007-2011. W drugiej natomiast części przedstawiono osiągnięcia naukowe i dydaktyczne pracowników naszego Wydziału.

Tadeusz Juliszewski
Dziekan Wydziału

Kraków, maj 2012 r.

2. OCALIĆ OD ZAPOMNIENIA

2.1. Wprowadzenie

Rok 2012 wyznacza kolejne ważne jubileusze Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie. To jego obecna nazwa, której zresztą nie popieram, ale by zrozumieć jej genezę, trzeba przypomnieć przebieg wydarzeń ostatnich 40-tu lat, sięgając nawet wcześniej – do początków kształcenia inżynierskiego jeszcze w ramach Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Szczegółowe zapisy tamtych wydarzeń można znaleźć w wielu publikacjach, zwłaszcza autorów wywodzących się ze środowiska krakowskiego [Fierrch, Kosiek 1960; Majka 1994; Surzycki 1928; Michałek, Kowalski 2002; 2007; Juliszewski, Kowalski, Michałek, Zalewski 2009]. Ukazując najnowszą historię naszego Wydziału, będę ciągle korzystał i odwoływał się do informacji tam zawartych, pomimo że ostatnie 40 lat osobiście uczestniczyłem w tworzącej się historii Krakowskiego Ośrodka. Nim jednak zaczniemy odtwarzać przebieg wydarzeń ostatnich 40 lat, zarówno w Polsce, ale przede wszystkim w środowisku krakowskim, musimy sięgnąć pamięcią bardziej wstecz i przedstawić okoliczności towarzyszące wykreowaniu nowej dyscypliny, zarówno nauki, jak i kierunku kształcenia, jakim jest obecna inżynieria rolnicza.

2.2. Przesłanki rozwoju inżynierii rolniczej

Jej początki to maszynoznawstwo rolnicze, uprawiane zarówno jako nauka, jak i dyscyplina kształcenia na wydziałach rolniczych uniwersytetów a następnie samodzielnych szkół rolniczych. W pierwszych programach studiów na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie właśnie maszynoznawstwo rolnicze decydowało o inżynierskim profilu kształcenia i zajmowało poczesne miejsce wśród innych przedmiotów zawodowych. Przede wszystkim odróżniało kierunek kształcenia rolniczego od biologii stosowanej [Michałek, Kowalski 2002]. Wraz z rozwojem nauk rolniczych rozwijało się także maszynoznawstwo, które poszerzając swój zakres o elementy technologiczne i organizacyjne przekształciło się w mechanizację rolnictwa. W tym czasie ze struktury organizacyjnej polskich uniwersytetów wyłoniły się samodzielne uczelnie rolnicze, a na każdym z ich wydziałów, czy kierunków studiów przedmiot mechanizacja rolnictwa należał do

prestżowych i rzutujących na sylwetkę absolwenta, a zarazem był głównym czynnikiem selekcyjnym. Wynikało to zarówno z rozwoju nauki, jak również z dokonujących się przeobrażeń w rolnictwie światowym. Zmiany w strukturze sił wytwórczych prowadziły do przeobrażeń systemu produkcyjnego z pracochłonnego a kapitałooszczędny na kapitałochłonny a pracooszczędny. Polskie rolnictwo w tych procesach było bardzo opóźnione, a uwarunkowania polityczno-ustrojowe forowały proces jego uspołecznienia i powstawania obszarowo dużych gospodarstw państwowych i spółdzielczych. Proces ten w Polsce, w odróżnieniu od innych krajów wspólnego obozu, napotykał jednak na ogromne opory, przede wszystkim na wsi i wśród bezpośrednich producentów rolnych, co rzutowało na jego powolny rozwój. W szczytowym okresie, początku lat 80-tych XX wieku sektor społeczny polskiego rolnictwa nie przekraczał 25%, podczas gdy w pozostałych krajach wspólnoty dochodził prawie do 100% [Pawlak 1992]. Pomimo małego udziału tego sektora w polskim rolnictwie, był on politycznie preferowany i wspierany ekonomicznie. Dla niego też dostosowano profil kształcenia rolniczego, począwszy od szkół zawodowych, a skończywszy na studiach wyższych. W tych ostatnich stale poszerzał się zakres kształcenia, powstawały nowe wydziały i kierunki studiów. Ich absolwenci znajdowali zatrudnienie w całym rolnictwie i jego otoczeniu, ale największe zapotrzebowanie na kadrę inżynierską występowało w sektorze uspołecznionym. Dodatkowo, z uwagi na skalę produkcji, gospodarstwa w tym sektorze miały charakter przedsiębiorstw produkcyjnych i potrzebowały kadr z wyższym wykształceniem o różnej specjalności. Założeniem ustrojowym długofalowej polityki rolnej było stopniowe powiększanie sektora uspołecznionego kosztem prywatnego, a to rzutowało na prognozę potrzeb kadrowych różnych specjalności w bliższym i dalszym horyzoncie czasowym. Zarówno skala produkcji w tworzonych przedsiębiorstwach rolniczych, jak i kapitałochłonny system wytwarzania stwarzał zapotrzebowanie na kadrę z wyższym wykształceniem o profilu technicznym. Znalazło to odzwierciedlenie w przekształceniach uczelni rolniczych, gdzie w ramach wydziałów rolniczych tworzone kierunki studiów określane wówczas jako mechanizacja rolnictwa. Początki tym przemianom dał Ośrodek Lubelski, gdzie w roku 1968 powstał pierwszy Instytut Techniki Rolniczej na prawach samodzielnego wydziału i kierunku studiów w tej specjalności [Praca zbiorowa 2010]. Po dwóch latach, tj. w roku 1970 wprowadzono tam dalsze reorganizacje, w wyniku których utworzono samodzielny Wydział Techniki Rolniczej. Twórcą tych przemian, a zarazem nowego Wydziału, był Profesor Janusz Haman, do dzisiaj nasz lider w tej dyscyplinie nauki w kraju [Michalek 2003]. Z pewnym opóźnieniem w stosunku do Lublina przekształcenia następowały w pozostałych krajowych Ośrodkach. Wszędzie na bazie wydziałów rolniczych tworzone Oddziały Mechanizacji Rolnictwa, prowadzące kierunki studiów o tej samej nazwie. W odróżnieniu jednak od Lublina, pozostałe Ośrodki dysponowały bardzo słabą kadrą naukową, zwłaszcza o najwyższych kwalifikacjach [Majka 1994]. W momencie powołania

w Krakowie na bazie Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, wchodzącego w skład Wydziału Rolniczego, Oddziału Mechanizacji Rolnictwa, ówczesna kadra naukowa była wyjątkowo słaba i nieliczna. Grupę tzw. samodzielnych stanowili: doc. dr Ryszard Gąska, doc. dr Kazimierz Pelc oraz doc. dr Tadeusz Kloc. Wszyscy trzej nie posiadali stopnia naukowego doktora habilitowanego, a więc w oparciu o dzisiaj obowiązujące prawo nie mieli uprawnień samodzielnych. Dwa lata później, tj. w roku 1975 habilitował się dr Ryszard Gąska w Ośrodku Lubelskim, co utorowało mu drogę do uzyskania tytułu profesora nadzwyczajnego w roku 1976. Pozostali dwaj docenci pozostali bez habilitacji i zgodnie ze zmienionym prawem utracili uprawnienia samodzielnych pracowników. Równie słaba i nieliczna była kadra w pozostałych Ośrodkach, poza lubelskim, ale znacznie silniejsza w porównaniu do Krakowa. Na blok przedmiotów inżynierskich składały się: geodezja, geometria wykreslna, rysunek techniczny, mechanika ogólna, budownictwo wiejskie, miernictwo i niwelacja, inżynieria rolnicza, mechanika rolnicza, maszyny do sprzętu, melioracje rolnicze, technologia rolnicza, projektowanie budynków gospodarczych, technika rolnicza.

Już w XIX w. w planach studiów rolniczych doceniano znaczenie przedmiotów inżynierskich i nauczano ich w sposób kompleksowy. Oczywiście, występujące w planach: inżynieria rolnicza i technika rolnicza, miały znacznie węższy zakres w porównaniu z dzisiejszym znaczeniem. Także w planach zajęć pierwszego samodzielnego Wydziału Rolniczego, powołanego w roku 1923, utrzymano szeroki zakres przedmiotów inżynierskich.

Właśnie udział tych przedmiotów decydował o nadawaniu absolwentom Wydziału tytułu zawodowego inżyniera.

W początkach lat 50-tych ubiegłego wieku, ze struktur uniwersyteckich odrywały się wydziały rolnicze, przekształcając się w samodzielne wyższe szkoły rolnicze, na początku z dwoma lub trzema wydziałami. W planach zajęć tych wydziałów realizowane były przedmioty inżynierskie, pod różną nazwą i w różnym wymiarze godzinowym. Najczęściej były to: maszynoznawstwo rolnicze, przemianowane w początkach lat 60-tych na mechanizację rolnictwa, eksploatacja maszyn oraz technologia prac maszynowych. Stosunkowo duży wymiar zajęć przypadał na ćwiczenia terenowe i kurs prawa jazdy, realizowane z reguły w okresach wakacyjnych. Poza przedmiotami ściśle związanymi z mechanizacją rolnictwa w planach zajęć uwzględnione były także inne przedmioty inżynierskie jak: melioracje rolne i podstawy budownictwa rolniczego. Takie plany obowiązywały nie tylko na wydziałach rolniczych, ale także zootechnicznych i ogrodniczych. To kształtowało sylwetkę ich absolwentów, przygotowanych do pracy w produkcji przy rosnącym stopniu technicznego uzbrojenia rolnictwa.

Zasadniczy zwrot w profilu kształcenia na tych wydziałach nastąpił wraz z uruchomieniem nowego kierunku studiów z zakresu mechanizacji rolnictwa (dzisiaj inżynierii rolniczej). W planach zajęć tych wydziałów stopniowo ograniczano ilość i rozmiar przedmiotów inżynierskich niemal do całkowitego ich wy-

eliminowania. Potwierdzają to aktualnie obowiązujące plany studiów dla trzech kierunków studiów: rolnictwa, zootechniki i ogrodnictwa. Obowiązujące plany rzutują na sylwetkę tych absolwentów, którzy nie mają przygotowania z podstaw techniki. Nie znają oni w ogóle rysunku technicznego, co uniemożliwia im korzystanie z instrukcji obsługi maszyn. Tak się dzieje w okresie głębokiej restrukturyzacji rolnictwa i przemianie systemu pracochłonnego na kapitałochłonny.

Dokonujące się przemiany w kształceniu wynikają z walki o zaspokojenie pensum dydaktycznego dla własnych nauczycieli, stąd brakuje godzin na zlecenia na zewnątrz, dla specjalistów z dyscyplin inżynieryjnych. Takie są konsekwencje daleko posuniętej autonomii i demokracji w procesie kształcenia. Demokracja jest wspaniałym systemem, ale w pracy twórczej jej nadmiar przynosi ujemne efekty. Dokonując w tym miejscu bilansu osiągnięć i poniesionych strat w inżynierii rolniczej, to właśnie wypaczoną sylwetkę absolwentów studiów rolniczych i pokrewnych musimy zaliczyć m. in. na nasze konto.

2.3. Kadry w rozwoju inżynierii rolniczej

W tym miejscu zostanie przedstawiony rozwój kadr naukowych za ostatnie 20 lat. Jednak samą analizę zaczniemy jeszcze 20 lat wcześniej, tj. od momentu powołania do życia w środowisku lubelskim pierwszego samodzielnego Wydziału Techniki Rolniczej w roku 1970 [Praca zbiorowa 2010]. W momencie przekształcenia Instytutu Techniki Rolniczej na prawach wydziału w samodzielny Wydział Techniki Rolniczej jego kadra, tzw. samodzielna, liczyła 12 osób w tym 5-ciu profesorów i 7-miu docentów. Jednostka spełniała wówczas obowiązujące wymogi do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego i wkrótce je otrzymała. Przez długi czas była jedyną jednostką akademicką w kraju z uprawnieniami habilitacyjnymi w zakresie mechanizacji rolnictwa [Księga pamiątkowa 25-lecia Wydziału Techniki Rolniczej 1995]. Poza środowiskiem akademickim, silnym Ośrodkiem naukowym w zakresie inżynierii rolniczej był resortowy Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie. Posiadał także uprawnienia doktorskie i habilitacyjne w naukach rolniczych i technicznych. W pozostałych Ośrodkach w Polsce stan kadry samodzielnej był niewystarczający do ubiegania się o uzyskanie nawet uprawnień doktorskich.

Wynosił on:

- SGGW w Warszawie	- 1 profesor i 3 docentów,
- WSR Kraków	- 3 docentów (bez habilitacji),
- WSR Poznań	- 1 profesor,
- WSR Wrocław	- 2 docentów, w tym jeden bez habilitacji,
- WSR Szczecin	- 1 docent.

Ośrodek olsztyński miał odrębną strukturę organizacyjną, ale z zakresu inżynierii rolniczej zatrudniał jednego profesora i dwóch docentów [Majka 1994].

Lata 70-te ubiegłego stulecia możemy traktować jako początek inżynierii rolniczej, zarówno jako nauki, jak i kierunku kształcenia akademickiego. Wówczas jednak występowała ona pod nazwą mechanizacji rolnictwa i stopniowo przekształcała się w technikę rolniczą. Po Ośrodku lubelskim powstawały kierunki studiów w kolejnych uczelniach rolniczych w Polsce, wszędzie w ramach wydziałów rolniczych. Siłą napędową ich powoływania było duże zapotrzebowanie na absolwentów tego kierunku, a z drugiej strony duże zainteresowanie kandydatów na studia. Największą zaś słabością nowych kierunków była niedostateczna kadra naukowa, zwłaszcza tzw. samodzielna. Ten czynnik odgrywał wówczas rolę prawa minimum, znanego w biologii jako Liebiga. Tak było przez wiele lat, a w niektórych Ośrodkach dalej to prawo oddziaływało. Zasadniczy zwrot w polityce kształcenia nastąpił wraz ze zmianami społeczno-politycznymi po roku 1989. W tym czasie Polska należała do krajów o niskim wskaźniku skolaryzacji, wynoszącym w roku 1990 tylko 12,9% [MNiSzW 2008]. Łączna liczba studentów w tym czasie wynosiła blisko 400 tys., studiujących tylko w uczelniach publicznych. Był to okres początkowy rozwoju uczelni niepublicznych. Po 10-ciu latach, tj. w roku 2000, uczelnie te kształciły już ok. 420 tys. studentów i corocznie powiększały rekrutację – do 582 tys. w roku 2005 [MNiSzW 2008]. Od tego czasu następuje stabilizacja rozmiarów kształcenia przez te uczelnie. Największy łączny rozmiar kształcenia przypada na rok 2006. W roku 2010 we wszystkich szkołach wyższych kształciło się 1900 tys. studentów, tj. o 1,4% mniej niż rok wcześniej. W porównaniu z rokiem 1990 liczba studentów była wyższa prawie o 1,5 mln osób [MNiSzW 2008]. Wraz z rozmiarami kształcenia następował wzrost wskaźnika skolaryzacji do 53,7% w roku 2010. Według danych MNiSzW [2008] w tym samym roku było w Polsce 457 wyższych uczelni, w tym 131 publicznych i 326 niepublicznych. Za stale rosnącym wskaźnikiem kształcenia nie nadążały wskaźniki wzrostu kadry naukowej.

W latach 1994-2007 (największy wskaźnik studentów) nastąpił przyrost studentów o 337%, natomiast kadry doktorskiej 167%, doktorów habilitowanych 187% oraz profesorów 224% [MNiSzW 2008]. Według danych Ministerstwa aktualny stan kadry w całym szkolnictwie wyższym wynosi 170 tys., w tym nauczycieli akademickich 100 tys. Z tej liczby 84 tys. przypada na uczelnie publiczne i 16 tys. na niepubliczne. Jednym z podstawowych czynników ograniczających w Polsce liczbę kandydatów na studia jest niż demograficzny, którego minimum prognozuje się na lata 2021-2023 [MNiSzW 2008]. Czynnik ten odgrywać będzie podstawową rolę w rozwoju całego szkolnictwa, w szczególności jednak jego oddziaływanie widoczne będzie w szkolnictwie wyższym. Ten problem znajdzie swoje odbicie w oddzielnym rozdziale naszego opracowania.

2.4. Aktualne uwarunkowania rozwoju kadr naukowych w inżynierii rolniczej

Jako wprowadzenie do tego podrozdziału niech posłuży sformułowana teza: „Aktualnie nie ma problemu z rozwojem kadr naukowych w inżynierii rolniczej, jest problem z jej racjonalnym zatrudnieniem i wykorzystaniem”. W tym miejscu operować będę tylko pojęciem inżynieria rolnicza, bo taką oficjalnie nazwę przyjęła jako samodzielna dyscyplina naukowa w dziedzinie nauk rolniczych od roku 1990. Jej domenę stanowią niżej wymienione specjalności naukowe [Michałek 2008]:

- mechanizacja produkcji roślinnej,
- mechanizacja produkcji zwierzęcej,
- mechanizacja produkcji ogrodniczej,
- inżynieria przemysłu spożywczego,
- organizacja i zarządzanie w inżynierii rolniczej,
- energetyka rolnicza,
- elektryfikacja i automatyka w rolnictwie,
- agrofizyka,
- transport w rolnictwie,
- budownictwo rolnicze,
- suszarnictwo płodów rolnych,
- mechanizacja rolnictwa w terenach górskich,
- modelowanie procesów produkcyjnych w rolnictwie,
- techniczna infrastruktura rolnictwa i jego otoczenia.

Jak widać z powyższego zestawienia, zakres inżynierii rolniczej jest szeroki i mieści się na styku kilku dziedzin naukowych.

W tabeli 2.1 przedstawiono stan i rozwój kadry naukowej w dziedzinie nauk rolniczych w poszczególnych Ośrodkach inżynierii rolniczej w Polsce. W analizie ujęto okres 20-letni, pomiędzy rokiem 1990 a 2010, a dane dotyczą tylko profesorów tytularnych i doktorów habilitowanych z dziedziny nauk rolniczych i dyscypliny inżynieria rolnicza.

Analizą objęto wszystkie krajowe Ośrodki, mające w roku 2010 co najmniej uprawnienia doktorskie w tej dyscyplinie nauki.

Pełne nazwy tych Ośrodków brzmią:

- Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki,
- Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Wydział Inżynierii Produkcji,
- Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Wydział Technologiczno-Przyrodniczy, Instytut Inżynierii Rolniczej,
- Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu, Wydział Rolnictwa i Bioinżynierii, Instytut Inżynierii Rolniczej,
- Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Wydział Inżynierii Produkcji,

- Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Wydział Nauk Technicznych,
- Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa,
- Politechnika Koszalińska, Wydział Mechaniczny,
- Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach.

Tabela 2.1. Stan kadry „samodzielnej” w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza

Ośrodek	1990		2000		2010	
	Profesorowie	Doktorzy habilitowani	Profesorowie	Doktorzy habilitowani	Profesorowie	Doktorzy habilitowani
UR Kraków	5	7	8	11	16	11
UP Lublin	13	5	13	11	20	17
UP Wrocław	1	6	3	6	6	5
UP Poznań	1	2	2	7	8	3
SGGW Warszawa	5	3	5	8	7	9
UWM Olsztyn	1	3	6	3	5	7
ZUT Szczecin	2	3	3	1	4	3
Politechnika Koszalińska	0	0	1	1	5	3
ITP Falenty	4	4	11	3	13	4
Pozostałe Ośrodki	0	0	2	3	7	3
RAZEM	32	33	54	54	91	65

Wymienione w tabeli „Pozostałe Ośrodki”, obejmują te instytucje, gdzie nie ma uprawnień do nadawania stopni naukowych w dyscyplinie inżynieria rolnicza, ale są osoby posiadające tytuły profesorów bądź doktorów habilitowanych w tej specjalności. Z analizy tabeli 2.1 wynika, że na przestrzeni ostatnich 20-tu lat nastąpił dynamiczny wzrost tzw. samodzielnej kadry. Dotyczy to w szczególności profesorów, gdzie liczba zwiększyła się z 32 w roku 1990 do 91 w roku 2010. Pod względem liczby doktorów habilitowanych nastąpiło w tym czasie podwojenie, z 33 do 65. W przedstawionych zmianach dostrzega się równocześnie ujemne zjawisko tzw. luki pokoleniowej, gdyż wzrost kadry doktorów habilitowanych nie nadążył za wzrostem tytułarnych profesorów. Konsekwencją rozwoju kadrowego w inżynierii rolniczej są nabyte uprawnienia do nadawania stopni naukowych w tej dyscyplinie. Dane z tego zakresu przedstawia tabela 2.2.

Tabela 2.2. Uprawnienia do nadawania stopni naukowych w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie inżynieria rolnicza

Ośrodek	1990		2000		2010	
	Dr	Dr hab.	Dr	Dr hab.	Dr	Dr hab.
UR Kraków	Tak	Nie	Tak	Tak	Tak	Tak
UP Lublin	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
UP Wrocław	Nie	Nie	Tak	Tak	Tak	Tak
UP Poznań	Nie	Nie	Nie	Nie	Tak	Tak
SGGW Warszawa	Nie	Nie	Tak	Nie	Tak	Tak
UWM Olsztyn	Nie	Nie	Tak	Nie	Tak	Tak
ZUT Szczecin	Nie	Nie	Nie	Nie	Tak	Nie
Politechnika Koszalińska	Nie	Nie	Nie	Nie	Tak	Nie
ITP Falenty	Tak	Nie	Tak	Tak	Tak	Tak
RAZEM (tak)	3	1	6	4	9	7

Jej analiza dostarcza bardzo pozytywnych wniosków. W roku 1990 tylko trzy Ośrodki posiadały uprawnienia doktorskie, a zaledwie jeden – wówczas Wydział Techniki Rolniczej AR w Lublinie – także uprawnienia habilitacyjne. Dzięki temu właśnie Ośrodkowi rozwijała się krajowa kadra naukowa, doprowadzając do uzyskiwania własnych uprawnień. W roku 2000 już sześć Ośrodków nabyło uprawnienia doktorskie, a cztery habilitacyjne. W ostatnim roku analizy wszystkie posiadały uprawnienia doktorskie, a siedem także habilitacyjne. Dodatkowym sukcesem całego środowiska są zdobyte przez Ośrodek Olsztyński uprawnienia doktorskie w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie: Budowa i eksploatacja maszyn. Podsumowując rozdział dotyczący rozwoju kadry naukowej w inżynierii rolniczej, należy potwierdzić tezę przedstawioną na wstępie (podrozdziału), że aktualnie nie ma problemu ze stanem i rozwojem kadry naukowej w inżynierii rolniczej. Racjonalne możliwości jej wykorzystania zostały znacznie zredukowane poprzez ograniczenie bądź całkowite wyeliminowanie przedmiotów inżynierskich w planach kształcenia na wydziałach rolniczych i pokrewnych. Na tle kierunków rozwojowych światowego rolnictwa sytuację taką należy ocenić jednoznacznie negatywnie. Brak podstaw techniki w sylwetce inżyniera rolnictwa na początku XXI w. ogranicza jego możliwości intelektualne w zakresie zarządzania i sterowania rolnictwem opartym na nowoczesnej technice.

2.5. Historia Ośrodka Krakowskiego

Przedstawiona w tym miejscu historia rozwoju Oddziału a później Wydziału, o początkowej nazwie Techniki i Energetyki Rolnictwa, jest z jednej strony kontynuacją dotychczasowych dokonań, z drugiej natomiast autorzy podejmują próbę usystematyzowania i zbiorczego zestawienia istniejących jeszcze materiałów faktograficznych. Wraz z upływem czasu ubywa materiałów dowodowych stanowiących podstawę do rejestracji zjawisk i zaszłości. Równocześnie znaczna

część kadry twórców i organizatorów Ośrodka Krakowskiego w sposób naturalny lub też ze względów merytorycznych i ekonomicznych odeszła od nas. A i wiek i pamięć pozostałych na stanowisku pracowników Wydziału wskazuje na dużą potrzebę ocalenia od zapomnienia tego, co jeszcze pamiętamy.

Wróćmy do początku, a więc do roku 1972. W roku tym zostały oddane do użytku nowowyprowadzone obiekty przy ul. Balickiej 104. Jeszcze raz w tym miejscu należy podkreślić, że powstały one dzięki szczególnemu zaangażowaniu w pozyskiwanie środków, a także w budowę „seniora budowy”, doc. Ryszarda Gąski. Powstał obiekt nowoczesny, jak na tamte czasy, oraz obszerny, jak na wstępne przeznaczenie. Później nazwany został Collegium Wójcickiego.

Fot. Zb. Bobowski

Fot. Zb. Bobowski

Fot. Zb. Bobowski

Rys. 2.1. A, B, C – Budynki Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa – koniec lat 70-tych

Fot. Zb. Bobowski

Rys. 2.2. Sala wykładowa Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa – koniec lat 70-tych

Rys. 2.3. Tablica pamiątkowa na Budynku Głównym Wydziału

Rys. 2.4. Jadwiga Wójcicka, Rektor Tadeusz Wojtaszek oraz Dziekan Ryszard Gąska w trakcie uroczystości nadania nazwy Collegium Wójcickiego

Moment odbioru obiektu, wrzesień 1972, wyznaczył ważną datę w historii kształcenia mechanizatorów na naszej Uczelni. Od tego też momentu samodzielny Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, funkcjonujący na prawach Oddziału na Wydziale Rolniczym, rozpoczął kształcenie studentów na kierunku Mechanizacja Rolnictwa. Prodziekanem nadzorującym ten kierunek został jego twórca i organizator doc. Ryszard Gąska. W tym miejscu zaczęła się historia późniejszego Wydziału.

Według składu osobowego z roku akademickiego 1972/73 w Instytucie obsługującym Oddział pracowały następujące osoby:

Dyrektor
doc. dr Ryszard Gąska

V-ce dyrektor
doc. dr Kazimierz Pelc

Docenci

doc. dr Tadeusz Kloc

Adiunkci

dr inż. Rudolf Michałek

dr inż. Piotr Zalewski

dr Jerzy Dąbkowski

Starszy asystent naukowo-techniczny

mgr inż. Piotr Ciaputa

Technicy

Piotr Budyn, Tadeusz Walczyk

Zdzisław Cieślikowski

Irena Krzemińska

Zygmunt Mitoński

Zofia Żąłowska

Jan Kosek

Starsi wykładowcy

dr Ryszard Broda

mgr inż. Zdzisław Sobczyk

Starsi asystenci

mgr inż. Stanisław Kogut

mgr inż. Janusz Kolowca

mgr inż. Józef Kowalski

mgr inż. Adam Marek

mgr inż. Norbert Marks

mgr inż. Wincenty Midowicz

Asystenci naukowo-dydaktyczni

inż. Kazimiera Pasek

mgr inż. Kazimierz Ptaszek

Pracownicy fizyczni

Andrzej Hudziak

Piotr Kuczera

Wiesław Przyborowski

Andrzej Stokłosa

Jak wynika z powyższego zestawienia, uruchamianie nowego kierunku studiów w krakowskiej Akademii Rolniczej (w tym właśnie roku Wyższej Szkole Rolniczej nadano nazwę Akademii Rolniczej) było bardzo trudnym zadaniem. Instytut w tym bowiem czasie zatrudniał tylko: 3-ech docentów, 4-ech doktorów oraz 7-miu magistrów na etatach asystentów i starszego wykładowcy. Razem zatrudnionych było tylko 14-tu nauczycieli akademickich. Tak nieliczna kadra naukowo-dydaktyczna nie spełniała wymagań stawianych przez nowy Oddział i kierunek studiów, zwłaszcza że w owym czasie nasi nauczyciele mieli olbrzymie obciążenie godzinowe z zakresu mechanizacji na Wydziałach: Ogrodniczym, Rolniczym i Zootechnicznym. Średnie obciążenie pracownika dydaktyką kształtowało się na poziomie 750-ciu godzin. Zaistniała potrzeba oraz intensywne starania

i zaangażowanie zarówno Dyrektora Instytutu, jak i pozostałych pracowników, zaowocowały wzrostem potencjału naukowo-dydaktycznego. Nie uległa jednak zmianie tylko liczba „samodzielnych” pracowników naukowych. Dzięki trzem pozytywnie zakończonym przewodom doktorskim przybyło trzech adiunktów. Zwiększył się również stan osobowy asystentów do 11-tu. Ostatecznie w ciągu roku liczba nauczycieli wzrosła z 14-tu do 22-óch oraz pracowników pomocniczych do 17-tu. W związku z pełnym uruchomieniem nowowypbudowanych obiektów w skład osobowy Instytutu weszła również administracja obsługująca Oddział w liczbie 14-tu osób. Łącznie zatrudnione były 53 osoby.

Wraz z upływem czasu i przybywaniem kolejnych roczników studentów wzrastały zadania dydaktyczne w wyniku wchodzenia do programu przedmiotów kierunkowych, zawodowych i specjalistycznych na kolejnych wyższych latach. Było to bezpośrednią przyczyną zmian organizacyjnych w celu „wzmocnienia” kadry naukowo-dydaktycznej. Efekty tych zmian są wyraźnie widoczne w momencie utworzenia samodzielnego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa w roku 1977. W skład Wydziału, oprócz dotychczasowego Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, weszły następujące jednostki: Zespół Mechanizacji Leśnictwa, kierowany przez doc. Bolesława Wachackiego, oraz Instytut Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego, powstały na bazie byłej Katedry Mechanizacji i Organizacji Robót Wodno-Melioracyjnych. W skład tego nowego Instytutu, kierowanego przez prof. Władysława Bałę, weszła także część pracowników Instytutu Mechanizacji. Pełna obsada osobowa Wydziału przedstawiała się następująco (rok 1977/78):

Dziekan
prof. dr hab. Ryszard Gąska

Prodziekan
doc. dr hab. Rudolf Michałek

**Instytut Mechanizacji
i Energetyki Rolnictwa**

Dyrektor
prof. dr hab. Ryszard Gąska

V-ce dyrektorzy
doc. dr Kazimierz Pelc
doc. dr hab. Rudolf Michałek
doc. dr hab. Piotr Zalewski

**Instytut Napraw i Organizacji
Zaplecza Technicznego**

Dyrektor
prof. dr hab. Władysław Bała

V-ce dyrektor
prof. dr hab. Tomasz Otmianowski

Docenci

doc. dr Tadeusz Kloc
doc. dr Bolesław Wachacki

Starszy wykładowca

mgr inż. Zdzisław Sobczyk

Adiunkci

dr Ryszard Broda
dr inż. Jan Borcz
dr Jerzy Dąbkowski
dr inż. Józef Kowalski
dr inż. Janusz Kolowca
dr inż. Stanisław Kogut
dr inż. Adam Marek
dr inż. Norbert Marks
dr inż. Zbigniew Ślipek
dr inż. Józef Walczyk
dr inż. Stanisław Wilkus
dr inż. Zdzisław Czernik

Starsi asystenci

mgr inż. Bronisław Burkiewicz
mgr inż. Jacek Dębski
mgr inż. Czesław Dyduch
mgr inż. Jacek Gędzior
mgr inż. Mieczysław Hulbój
mgr inż. Elżbieta Józwik
mgr inż. Tadeusz Juliszewski
mgr inż. Andrzej Kłeczek
mgr inż. Stanisław Kokoszka
mgr inż. Elżbieta Langman
mgr inż. Roman Luty
mgr inż. Kazimierz Ptaszek
mgr inż. Jan Śrótek
mgr inż. Małgorzata Trojanowska
mgr inż. Maria Walczyk
mgr inż. Michał Winkler
mgr Marcin Rutkowski

Asystenci

mgr inż. Władysława Bednarz
mgr inż. Krystyna Buczek
mgr inż. Andrzej Kozakiewicz
mgr Czesław Noworol
mgr inż. Ryszard Olak
mgr inż. Stanisław Ryś
mgr inż. Jolanta Setner
mgr inż. Stanisław Sosnowski
mgr inż. Andrzej Warkowski

Docent

doc. dr hab. Jerzy Gruszczyński

Adiunkt

dr inż. Marek Łokas

Starsi asystenci

mgr inż. Bogusław Cieślikowski
mgr inż. Tadeusz Krzeszewski
mgr inż. Ryszard Laszczak
mgr inż. Sławomir Olejak
mgr inż. Krzysztof Ostrowski
mgr inż. Marek Winiarski

Pracownicy techniczni - specjaliści

inż. Piotr Budyn

inż. Jan Kosek

mgr inż. Barbara Marszał

inż. Michał Ryłyk

Starsi technicy

Wojciech Buda

Roman Dzieża

mgr Anna Kosiniak-Kamysz

inż. Maria Kosek

mgr inż. Waclaw Maziarz

Andrzej Pudelko

Jacek Rutka

mgr inż. Jolanta Wężyk

Zofia Żąłowska

Technicy

Bogusława Dymek

Krystyna Maślanka

Krzysztof Szalewski

Pomoc techniczna

Leszek Adamczyk

Grażyna Baran

Grażyna Basista

Lesław Bury

Małgorzata Dębowska

Andrzej Dziadkowiec

Zbigniew Fryc

Zbigniew Kozielski

Magdalena Niezabitowska

Halina Stachura

Kierownik warsztatów

mgr inż. Jan Wozowicz

Administracja

Kierownik Wydziału TiER: mgr inż. Piotr Ciaputa

Samodzielny referent, administrator obiektów: Tadeusz Walczyk

Telefonistka: Czesława Cora

Szatniarki: Kazimiera Pytel, Zofia Wójtowicz, Janina Zdeb

Strażnicy: Józef Kłeczek, Franciszek Pieniążek, Franciszek Wyżga

9 osób obsługi

Pracownicy techniczni - specjaliści

inż. Wiesław Łachtaj

Starsi technicy

inż. Zbigniew Janusz

inż. Ryszard Tarnowski

Technicy

Lucjan Rogowski

Jan Grochowski

Analizując zaprezentowany materiał liczbowy dotyczący obsady kadrowej, zauważa się, że w porównaniu z poprzednimi latami liczba nauczycieli wzrosła prawie 4,5-krotnie w stosunku do roku 1972 oraz 2,8-krotnie do roku 1973. Wydział w momencie powstania zatrudniał 3-ch profesorów, 6-ciu docentów, 12-tu doktorów oraz 40-tu pozostałych nauczycieli akademickich. Sumarycznie na Wydziale w momencie jego powołania pracowało 61 pracowników naukowo-

-dydaktycznych. Kiedy uzupełnimy skład o pracowników technicznych, administracji i obsługi, potencjał ludzki Wydziału obejmował 110 osób. Przyniesione liczby są o tyle ważne, że zostaną porównane ze swoimi odpowiednikami po kolejnych jubileuszach funkcjonowania Wydziału. Skład osobowy **pierwszej Rady Wydziału** z roku 1977/78 przedstawia się następująco:

Prof. dr hab. Ryszard Gąska	Dziekan WTiER
Doc. dr hab. Rudolf Michałek	Prodziekan WTiER
Prof. dr hab. Władysław Bala	Dyrektor Instytutu Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego
Prof. dr hab. Tomasz Otmianowski	V-ce dyrektor Instytutu Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego
Doc. dr Tadeusz Kloc	Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
Doc. dr Kazimierz Pelc	Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
Doc. dr Bolesław Wachacki	Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
Doc. dr hab. Piotr Zalewski	Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
Dr inż. Józef Kowalski	Przewodniczący Wydz. Rady ds. Młodzieży
Dr inż. Norbert Marks	I Sekretarz POP PZPR Wydz. Rol.
Dr inż. Zbigniew Ślipek	Prezes RO ZNP
Stanisław Kowalski	Przedstawiciel RW SZSP

Analizując skład osobowy pierwszej Rady trzeba zwrócić uwagę, że na 12 osób, pracowników tzw. grupy samodzielnej było tylko 8-miu, w tym 3-ech bez habilitacji i jeden profesor (Tomasz Otmianowski) zatrudniony na pół etatu. W tych warunkach Wydział nie miał żadnych uprawnień akademickich i wszystkie przewody i postępowania należało przeprowadzać na zewnątrz. Większość z nich przeprowadziliśmy na macierzystym Wydziale Rolniczym naszej Uczelni, a znaczną też część na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie. Pojedynczo korzystaliśmy także z pomocy Wydziałów: Ogrodniczego i Zootechnicznego naszej Uczelni, Rady Naukowej IBMER w Warszawie oraz Wydziału Mat-Fiz-Chem Uniwersytetu Jagiellońskiego. Pełną liczbę przeprowadzonych przewodów zawiera praca [Michałek, Kowalski 2002]. Należy też wspomnieć o strukturze organizacyjnej wewnątrz obu Instytutów. Instytut Napraw praktycznie stanowił monolit organizacyjny i nie był ani merytorycznie, ani formalnie podzielony na mniejsze jednostki. Zgoła inaczej przedstawiała się sytuacja w przypadku Instytutu Mechanizacji. Jako dużo większy pod względem obsady kadrowej, a zarazem zakresu dydaktyki i zagadnień badawczych, merytorycznie został podzielony na zespoły:

- Mechanizacji Ogrodnictwa, kierowany przez Tadeusza Kłoca,
- Mechanizacji Produkcji Roślinnej, kierowany przez Rudolfa Michałka,
- Mechanizacji Produkcji Zwierzęcej, kierowany przez Kazimierza Pelca,
- Mechanizacji Leśnictwa, kierowany przez Bolesława Wachackiego,
- Eksploatacji i Ergonomii, kierowany przez Piotra Zalewskiego.

W kolejnych latach, w miarę wzrostu obsady kadrowej specjalistów z różnych zagadnień w obrębie mechanizacji, techniki oraz inżynierii rolniczej wyodrębniono następujące zespoły:

- Podstaw Konstrukcji Maszyn, kierowany przez Janusza Kolowcę,
- Maszynoznawstwa Ogólnego, kierowany przez Ryszarda Brodę,
- Maszynoznawstwa Rolniczego, kierowany przez Norberta Marksa,
- Energetyki Rolniczej, kierowany na początku przez Aleksandra Zarembę, a później przez Viggo Gerarda,
- Przyrodniczych Podstaw Produkcji Rolniczej, kierowany na początku przez Henryka Piroga, a później przez Stanisława Kopcia,
- Metod Obliczeniowych, kierowany przez Jerzego Dąbkowskiego.

Trzeba jeszcze odnotować dotkliwą stratę, jaką Wydział poniósł po roku swojej działalności. Z grona żyjących odszedł po długiej i ciężkiej chorobie pierwszy dziekan i organizator Wydziału Profesor Ryszard Gąska. Jego następcą na funkcję dziekana, a także dyrektora Instytutu został ówczesny docent Rudolf Michałek.

W kolejnej kadencji do kadry samodzielnej przybyli prof. dr hab. Roman Krzeszewski z resortowego Instytutu Odlewnictwa w Krakowie, doc. dr Viggo Gerard z resortowego Instytutu Szkła i Ceramiki w Krakowie oraz własny pracownik – doc. dr hab. Jerzy Gruszczyński, po pozytywnym zakończeniu habilitacji na Wydziale Techniki Rolniczej AR w Lublinie i Janusz Kolowca po habilitacji na Wydziale Rolniczym. Awans na tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku 1979 Rudolf Michałek. W kolejnej kadencji, w latach 1984-86 nie przybyło samodzielnych pracowników, zmienił się tylko skład dziekański. Funkcję dziekana objął ponownie prof. Rudolf Michałek, a prodziekanem został prof. Roman Krzeszewski. Ich usilne zabiegi w trakcie tej kadencji spowodowały pozyskanie dwóch samodzielnych pracowników: prof. dr hab. Stanisława Pabisa, na pół etatu oraz doc. dr hab. Janusza Kaczorowskiego z AGH. Przy tym wzmocnieniu Wydział rozpoczął kolejną kadencję swojej działalności 1987-89 przy niezmiennym składzie dziekańskim. W tym czasie kadra tzw. samodzielna liczyła już 11 osób, w tym 5-ciu profesorów. Pozwoliło to na uzyskanie uprawnień do przeprowadzania przewodów doktorskich i nadawania stopni naukowych doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza. Pierwsze przewody przeprowadzono w roku 1988, a stopnie doktorskie uzyskali Jarosław Frączek i Stanisław Kowalski. Pełną liczbę przeprowadzonych przewodów doktorskich i nadanych stopni naukowych doktora do roku 2001 przedstawiono w pracy [Michałek, Kowalski 2002]. Uzyskane uprawnienia doktorskie stały się dodatkową motywacją do przyspieszenia rozwoju samodzielnej kadry naukowej i uzyskania praw w pełni akademickich.

W porównaniu z poprzednią kadencją przybyło siedmiu pracowników z grupy samodzielnych. Pozyskani z zewnątrz to prof. dr hab. Janusz Haman – czł. rzecz. PAN i dr h. c. m., prof. dr hab. Stanisław Kopec i doc. dr hab. Henryk Piróg. Stopnie dr hab. uzyskali nasi pracownicy: Norbert Marks, Józef Walczyk na

Wydziale Techniki Rolniczej AR w Lublinie, Czesław Rycąbel na Wydziale Melioracji Wodnych SGGW w Warszawie oraz Zbigniew Ślipek na Wydziale Rolniczym. Nową Radą kierował przez pierwsze dwa lata prof. Roman Krzeszewski, a po przejściu na emeryturę w roku 2002 jego następcą został doc. dr hab. Zbigniew Ślipek. W trakcie kadencji 1990-92 Wydział uzyskał uprawnienia w pełni akademickie, tj. do przeprowadzania i nadawania stopni naukowych doktora habilitowanego, a tym samym do postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora. Była to zasłużona nagroda za cierpliwą i konsekwentną drogę w rozwoju kadry Wydziału. Pierwsze habilitacje Wydział przeprowadził w roku 1992, w obu przypadkach dotyczyły kandydatów spoza naszego krakowskiego środowiska. Habilitowanymi byli: Jerzy Weres z AR w Poznaniu i Zygmunt Owsiak z AR we Wrocławiu. Pełną listę habilitantów do roku 2001 zawiera praca [Michalek, Kowalski 2002]. Równocześnie z rozwojem kadry naukowej rozpoczął się też okres ubytków naturalnych. W roku 1994 zmarł doc. Kazimierz Pelc, a w roku 1989 przeszedł na emeryturę długoletni profesor Wydziału i równocześnie rektor Uczelni, prof. Władysław Bala. W roku 2002 przeszedł na emeryturę dziekan Wydziału, prof. Roman Krzeszewski. Odejście profesora groziło poważnymi skutkami w postaci zawieszenia uprawnień habilitacyjnych, gdyż w stanie kadrowym Wydziału pozostało tylko 5-ciu profesorów. Ubytek został jednak szybko uzupełniony poprzez zatrudnienie profesora Adama Pilarczyka z Instytutu Zootechnicznego. Prof. Pilarczyk pracował zaledwie dwa lata i odszedł na emeryturę, ale dalsze awanse własnej kadry pozwoliły na stabilizację kadrową Wydziału. Korzystając z uprawnień habilitacyjnych kolejno stopnie dr habilitowanego na naszym Wydziale uzyskali: Piotr Budyn, Czesław Nowak, Małgorzata Trojanowska, Maria Walczyk i Tadeusz Juliszewski. Pozyskaliśmy także z Ośrodka Olsztyńskiego doc. dr hab. Jacka Zimnego. Dodatkowo w Ośrodku Lubelskim habilitowali się Stanisław Kokoszka i Józef Kowalski. W roku 1993 Wydział wyjątkowo obchodził jubileusz z rocznym opóźnieniem, co było podyktowane pożegnaniem przechodzącego na emeryturę Profesora Janusza Hamana, a równocześnie związane z nadaniem pierwszy raz samodzielnie tytułu doktora honoris causa profesorowi Stanisławowi Pabisowi. Wcześniej, bo w roku 1990, z okazji jubileuszu 100-lecia studiów rolniczych w Krakowie z inicjatywy naszego Wydziału, poprzez Wydział Rolniczy taki tytuł uzyskał Profesor Janusz Haman. Było to drugie, po Lublinie, wyróżnienie Profesora.

Pełny skład Rady Wydziału w roku jubileuszu 30-lecia kierunku studiów i 25-lecia Wydziału przedstawiał się następująco:

prof. dr hab. Józef Kowalski	Dziekan WTiER
prof. dr hab. Norbert Marks	Prodziekan WTiER
dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski	Prodziekan WTiER
prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński	Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi
prof. dr hab. Janusz Kaczorowski	Katedra Mechaniki Technicznej
prof. dr hab. Janusz Kolowca	Katedra Podstaw Budowy Maszyn

prof. dr hab. Stanisław Kopeć	Katedra Podstaw Rolnictwa
prof. dr hab. Rudolf Michałek	Katedra Mechanizacji Rolnictwa
prof. dr hab. Henryk Piróg	Katedra Podstaw Rolnictwa
prof. dr hab. Zbigniew Ślipek	Katedra Podstaw Budowy Maszyn
prof. dr hab. Piotr Zalewski	Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych
dr hab. inż. Stanisław Kokoszka, prof. AR	Katedra Mechanizacji Rolnictwa
dr hab. inż. Czesław Rycąbel, prof. AR	Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi
dr hab. inż. Piotr Budyn	Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych
dr hab. Jerzy Dąbkowski	Katedra Mechanizacji Rolnictwa
dr hab. inż. Jarosław Frączek	Katedra Podstaw Budowy Maszyn
dr hab. inż. Stanisław Gąsiorek	Katedra Mechanizacji Rolnictwa
dr hab. inż. Henryk Juszka	Zakład Energetyki Rolniczej
dr hab. inż. Sławomir Kurpaska	Katedra Mechanizacji Rolnictwa
dr hab. inż. Jerzy Langman	Katedra Mechaniki Technicznej
dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska	Zakład Energetyki Rolniczej
dr hab. inż. Maria Walczyk	Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych
dr inż. Zbigniew Daniel	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Jerzy Kwapisz	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Adam Mastyj	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Kazimierz Rutkowski	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
mgr inż. Andrzej Długosz	Przedstawiciel pracowników technicznych
Magdalena Niezabitowska	Przedstawiciel pracowników technicznych
Grzegorz Bryś	Przedstawiciel studentów
Krzysztof Mudryk	Przedstawiciel studentów
Wojciech Szymacha	Przedstawiciel studentów
Z głosem doradczym	
dr inż. Franciszek Wróbel	Przedstawiciel RU ZNP
mgr Jerzy Małopolski	Przedstawiciel NSZZ "Solidarność"
Zapraszani	
prof. dr hab. Władysław Bala	
doc. dr Tadeusz Kloc	
prof. dr hab. Roman Krzeszewski	
prof. dr inż. Adam Pilarczyk	

W porównaniu z poprzednim okresem (1997-2002) do grona samodzielnych dołączyli: Stanisław Gąsiorek, Jerzy Langman, Jarosław Frączek i Jerzy Dąbkowski. Wszyscy postępowania habilitacyjne przeprowadzili na naszym Wydziale. W Ośrodku IBMER stopień doktora habilitowanego uzyskał Henryk Juszka. Tak więc Rada Wydziału w roku 2002 liczyła 22 pracowników samodzielnych, w tym 10 profesorów i 12 doktorów habilitowanych. Na początku kadencji ze składu Rady ubył dr hab. Czesław Nowak, przechodząc do pracy na Wydział Rolniczy, gdzie objął kierownictwo katedry. W trakcie uroczystości obchodzonego jubileuszu, połączonego z Zimową Szkołą „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie” z naszej inicjatywy został wyróżniony przez Senat Uczelni tytułem

doktora h.c. profesor Saturnin Zawadzki, długoletni sekretarz, a później przewodniczący Wydziału V PAN. Był wiernym i oddanym Przyjacielem, który od wielu lat na Zimowej Szkole w Zakopanem szkolił nas z zakresu etyki w nauce i dydaktyce. Był to jego pierwszy doktorat honorowy, który przyjął z ogromną radością ale niedługo się nim cieszył, bo w następnym roku 2003, w trakcie konferencji naszego środowiska zmarł nagle i niespodziewanie. Choć odszedł, to ciągle żyje w naszych sercach i życzliwych pamięciach. Jego dzieło uczenia moralności w nauce, dydaktyce i wychowaniu kontynuujemy, przede wszystkim na corocznych Szkołach Zimowych w Zakopanem. Trzeba też przyznać, że właśnie te szkoły stały się dobrą wizytówką naszego Krakowskiego Ośrodka i są prowadzone od roku 1984, najpierw przez 10 lat pod hasłem „Zastosowanie ETO w badaniach rolniczych”, a od roku 1993 do chwili obecnej jako „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”. W roku 2012, a więc roku naszego jubileuszu, organizowaliśmy już XIX-tą z tego cyklu. Tak więc za rok znów czeka nas jubileusz. Póki co, to trzeba wrócić wspomnieniami do poprzedniego jubileuszu, obchodzonego w roku 2007. Wspominając jeszcze poprzednią kadencję, godzi się zauważyć zmianę nazwy Wydziału z Techniki i Energetyki Rolnictwa na Agrotechnologii. Nastąpiło to w 2004 roku. Osobiście sugerowałem tę nazwę, ze względu na bliski kontakt z rolnictwem, a także dystans do dziedziny nauk technicznych. Nazwa choć piękna, niestety nie utrzymała się długo. Ulegliśmy zbiorowej niechęci do pojęcia rolnictwa, sugerując, że tego nie chcą kandydaci na studia i przez to nas omijają.

W porównaniu z poprzednią kadencją Rady Wydziału, w osobowym składzie nastąpiły zmiany personalne. Do składu doszli po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego: Bogusław Cieślikowski, Kazimierz Rutkowski, Barbara Krzysztofik i Andrzej Woźniak. Tytuły profesorskie uzyskali Stanisław Kokoszka, Tadeusz Juliszewski, Czesław Rycąbel, Piotr Budyn, Małgorzata Trojanowska. Łącznie w skład Rady Wydziału wchodziło 11 profesorów tytularnych i 10 doktorów habilitowanych. Ze składu ubyli z racji przejścia na emeryturę: Stanisław Kopeć, Henryk Piróg, Piotr Zalewski oraz Janusz Kaczorowski, przechodząc do pracy w Akademii Pedagogicznej. Wydział utrzymał bilans zerowy w obrębie grupy samodzielnej. W porównaniu do poprzedniej kadencji zmieniły się władze Wydziału. W kadencji 2005-2008 dziekanem był Norbert Marks, a funkcję prodziekanów pełnili: Bogusław Cieślikowski i Kazimierz Rutkowski. Jako największe osiągnięcie tej kadencji należy uznać uzyskanie 1-wszej kategorii w parametrycznej ocenie Ministerstwa. Wprawdzie ocenę dokonano za 4-letnią zaszczołość, tym niemniej informacja przyszła właśnie w tej kadencji. Odtwarzając w pamięci przebieg wydarzeń tamtych lat, trzeba jeszcze odnotować, że w latach 1999-2005 funkcję rektora Uczelni pełnił profesor naszego Wydziału, prof. dr hab. Zbigniew Ślipek. Po nim funkcję tę pełnił aż do chwili obecnej (wrzesień 2012 r.) prof. dr hab. Janusz Żmija z Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego. Godzi się odnotować podniesienie prestiżu naszej Uczelni i to z dwóch powodów. Po pierwsze, że po wielu latach wróciliśmy do nazwy Uniwersytet (i jako jedyny w Polsce) Rolniczy. Szczegóły historycznego rozwoju Uczelni znajdują się w innym wydawnictwie [Juliszewski, Kowalski, Michałek, Zalewski 2009]. Drugi sukces to wybór naszego

rektora na v-ce przewodniczącego KRASP. Tego dotąd nie dostąpiliśmy i nie wiadomo, czy kiedyś jeszcze powtórzymy. Mijają kolejne lata, a upływający czas przynosi nowe sukcesy, ale też bolesne straty. Weszliśmy w strukturę uniwersytecką, czujemy się dumni, że wybraliśmy tę nazwę, ważną z punktu widzenia historycznego, ale też ze względu na szacunek do naszej Alma Mater, z której się wywodzimy. To właśnie tam są korzenie nauk przyrodniczych, w nauce i kształceniu, i w żaden sposób nie chcemy z nimi konkurować. Zamiast konkurencji wolimy współpracę, toteż w najbliższym czasie wspólnym wysiłkiem otwierając będziemy wspólny Wydział Nauk Weterynaryjnych. Oburzają się na ten plan niektóre Ośrodki w Polsce, uznając za zupełnie wystarczający poziom dotychczasowego kształcenia w tej dyscyplinie. Odpowiedź mamy prostą, jeśli boicie się konkurencji, to zawsze możecie zrezygnować. Społeczność naszej Uczelni podejmując takie wyzwanie, musi się liczyć z poważnymi konsekwencjami, w szczególności finansowymi. Najbliższe lata trzeba przeznaczyć na budowanie zaplecza, i to bardzo kosztownego, dla weterynarii. Dla innych może zabraknąć. Tego w szczególności boimy się na naszym Wydziale, bo wśród wszystkich wydziałów Uczelni mamy zdecydowanie najgorsze warunki materialne i lokalowe. Pozostajemy też w tyle w stosunku do innych Ośrodków inżynierii rolniczej w Polsce i to może zaważyć na naszej przyszłości. W ostatnich latach diametralnie zmienił bazę dydaktyczno-laboratoryjną Wydział Inżynierii Produkcji SGGW w Warszawie, rozbudował się Ośrodek wrocławski i lubelski. W Krakowie zaś prawie bez zmian. Prawie, bo zyskaliśmy niewielki obiekt IBMER, gdzie została zlokalizowana Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki, ale to poprawiło warunki tylko tej jednostki. Szkoda, bo była ogromna szansa, aby pozyskać jeden moduł budynku powstałego na naszej działce dla Wydziału Technologii Żywności. Umowę zawarto na etapie projektowania, ale po ukończeniu inwestycji niczego nie uzyskaliśmy. Z tej puli nie zyskał także Wydział Inżynierii Środowiska i Geodezji, ale w niedługim czasie dla Geodezji wybudowano piękny obiekt w Mydlnikach. My zaś pozostaliśmy bez zmian od roku 1982, kiedy uzyskaliśmy parterowy pawilon o stosunkowo niedużej kubaturze, praktycznie bez udziału władz Uczelni. Od ostatniego jubileuszu, tj. od roku 2007, praktycznie w zakresie inwestycyjnym nic się nie zmieniło; owszem dokonano pewnych modernizacji i remontów naszych obiektów. W roku 2008 zmieniły się władze dziekańskie. Nowym dziekanem został prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski a prodziekanami: prof. dr hab. Sławomir Kurpaska i dr hab. Sylwester Tabor. Z dniem 1 stycznia 2009 r. zarządzeniem Rektora UR zmieniono nazwę Wydziału z Agroiżynierii na Inżynierii Produkcji i Energetyki. Największe zmiany nastąpiły jednak w składzie osobowym Rady Wydziału. Pełny skład na dzień 30.12.2011 przedstawiono poniżej:

prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski	Dziekan
prof. dr hab. Sławomir Kurpaska	Prodziekan
dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof UR	Prodziekan
prof. dr hab. Bogusław Cieślowski	KIMiA
prof. dr hab. Jarosław Frączek	KIMiA
prof. dr hab. Henryk Juszka	KEiAPR

prof. dr hab. Stanisław Kokoszka	IIRiI
prof. dr hab. Janusz Kolowca	KIMiA
prof. dr hab. Józef Kowalski	IIRiI
prof. dr hab. Norbert Marks	IEM,EiPP
prof. dr hab. Kazimierz Rutkowski	IIRiI
prof. dr hab. Małgorzata Trojanowska	KEiAPR
prof. dr hab. Maria Walczyk	IEM,EiPP
dr hab. inż. Michał Cupiał, prof. UR	IIRiI
dr hab. inż. Sławomir Francik	KIMiA
dr hab. inż. Tomasz Głąb	IEM,EiPP
dr hab. inż. Tomasz Jakubowski	IEM,EiPP
dr hab. inż. Paweł Kielbasa	IEM,EiPP
dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk	IIRiI
dr hab. inż. Barbara Krzysztofik, prof. UR	IEM,EiPP
dr hab. inż. Maciej Kuboń	IIRiI
dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski	IIRiI
dr hab. inż. Jerzy Langman, prof. UR	KIMiA
dr hab. inż. Hubert Latała	IIRiI
dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska- Kordon	KIMiA
dr hab. inż. Zygmunt Sobol	IEM,EiPP
dr hab. inż. Jacek Salamon	IIRiI
dr hab. inż. Wiesław Tomczyk	IIRiI
dr hab. inż. Jan Vogelgesang	IIRiI
dr inż. Tomasz Hebda	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Zbigniew Daniel	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Urszula Malaga-Toboła	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr Krzysztof Molenda	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Urszula Sadowska	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
dr inż. Anna Szeląg-Sikora	Przedstawiciel nauczycieli akademickich
mgr inż. Andrzej Długosz	Przedstawiciel pracowników technicznych
Wojciech Buda	Przedstawiciel pracowników technicznych
mgr inż. Monika Nowak	Przedstawiciel doktorantów
Weronika Broda	Przedstawiciel studentów
Agata Duda	Przedstawiciel studentów
Gabriela Guzik	Przedstawiciel studentów
Agnieszka Kasprzyk	Przedstawiciel studentów
Krzysztof Pikul	Przedstawiciel studentów
Konrad Raczyński	Przedstawiciel studentów
Mateusz Skoczek	Przedstawiciel studentów
Krzysztof Wilczyński	Przedstawiciel studentów
Zapraszani	
prof. dr hab. Piotr Budyn	prof. dr hab. Stanisław Kopeć
prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski	prof. dr hab. Rudolf Michałek
prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński	prof. dr hab. Henryk Piróg

prof. dr hab. Czesław Rycąbel
prof. dr hab. Zbigniew Ślipek
prof. dr hab. Piotr Zalewski

mgr Jerzy Małopolski
mgr inż. Magdalena Sass

Aktualnie w skład Rady Wydziału wchodzi 12-tu profesorów tytularnych, 4-ch profesorów uczelnianych, 13-tu doktorów habilitowanych, 6-ciu doktorów, 2-ch przedstawicieli pracowników technicznych, jeden przedstawiciel doktorantów oraz 9-ciu przedstawicieli studentów.

W ostatnich latach z Rady Wydziału odeszli na emeryturę kolejno profesoro-
wie: Czesław Rycąbel – 2009, Piotr Budyn i Jerzy Gruszczyński – 2010, Rudolf
Michalek – 2011. W roku jubileuszu, a więc aktualnie, odejść: Jerzy Dąbkowski,
Janusz Kolowca, Józef Kowalski i Norbert Marks. W roku 2008 zginął w wypadku
samochodowym dr Adam Mastyj. W tej kadencji odeszli też na zawsze emeryto-
wani profesorowie Wydziału: Władysław Bala, Roman Krzeszewski, Adam Pilar-
czyk oraz Stanisław Gąsiorek. Zmarli także emerytowany starszy wykładowca dr
Franciszek Wróbel, oraz dr Mieczysław Braniecki (Hulbój). Pomimo tak licznych
ubytków kadrowych, nastąpiły równocześnie w tym samym okresie nowe awan-
se, które spowodowały przyrost kadry samodzielnej. Tytuły profesorskie uzyska-
li: Henryk Juszka, Bogusław Cieślowski, Jerzy Dąbkowski, Sławomir Kurpaska,
Kazimierz Rutkowski. Znacznie powiększył się także skład Rady o doktorów
habilitowanych. W minionej kadencji stopnie doktora habilitowanego uzyskali:
Wiesław Tomczyk, Jan Vogelgesang, Michał Cupiał, Sylwester Tabor, Hubert
Latała, Dariusz Kwaśniewski, Zbigniew Kowalczyk, Maciej Kuboń, Tomasz Głąb,
Paweł Kielbasa, Sławomir Francik, Bogusława Łapczyńska-Kordon, Jacek Sala-
mon, Zygmunt Sobol, Tomasz Jakubowski. Największy „wysyp” habilitacji doko-
nał się w roku 2011. Pozytywny bilans w rozwoju samodzielnej kadry naukowej
Wydziału nie rekompensuje jednak bardzo niekorzystnej oceny parametrycznej
Wydziału. Według obowiązujących w ostatniej ocenie kryteriów, uzyskaliśmy
zaledwie IV kategorię, najgorszą wśród ocenianych z uczelni rolniczych. Nie zga-
dzamy się z ustalonymi kryteriami, ale były one jednakowe dla wszystkich
i obecnie musimy ponosić konsekwencje finansowe.

Taki jest nasz bilans osiągnięć i strat w całej 40-to letniej historii, licząc od po-
wołania samodzielnego kierunku studiów. Wtedy było silne parcie kandydatów
na nasz kierunek, ale nie mieliśmy dostatecznej kadry. Dzisiaj mamy silną kadre,
a coraz mniejsze zainteresowanie ze strony kandydatów. Dotyczy to w ogóle
większości kierunków rolniczych. Nie jesteśmy beczynni. Proponujemy nowe
kierunki kształcenia: Zarządzanie i Inżynieria Produkcji – już w pełnym toku –
oraz przygotowany: Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami. Przy-
szłość pokaże, co przetrwa i się rozwinie, co zaś stopniowo będzie upadać.

W kolejnych rozdziałach niniejszej monografii, przygotowanej z okazji jubile-
uszu 35-lecia Wydziału i 40-lecia kierunku studiów, przedstawiliśmy bilans suk-
cesów i poniesionych strat z ukazaniem naszej roli w kształtowaniu pozycji inży-
nierii rolniczej w kraju i na świecie.

3. 35 LAT WYDZIAŁU INŻYNIERII PRODUKCJI I ENERGETYKI

3.1. Sylwetki Dziekanów Wydziału

Organizatorem i pierwszym Dziekanem nowo powstałego Wydziału był Ryszard Gąska. Jego zastępcą na stanowisku Prodziekana został Rudolf Michałek. Po śmierci Ryszarda Gąski w roku 1978 kontynuatorem jego działalności naukowej i organizacyjnej został Rudolf Michałek, który przejął i pełnił do końca kadencji (do roku 1981) obowiązki Dziekana Wydziału. Przejął również obowiązki Dyrektora Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa. Prodziekanem został wówczas Kazimierz Pelc. Funkcje v-ce dyrektorów powierzono Tadeuszowi Kłocowi, Kazimierzowi Pelcowi i Piotrowi Zalewskiemu. W roku 1981 na Dziekana został wybrany Janusz Kolowca, a następnie ponownie Rudolf Michałek. Po nim stanowisko zostało powierzone jego zastępcy z poprzednich dwóch kadencji Romanowi Krzeszewskiemu. Po dwóch latach pełnienia funkcji i osiągnięciu przez niego wieku emerytalnego, odbyły się przyspieszone wybory uzupełniające na jeden rok dokończenia kadencji. Dziekanem został dotychczasowy Prodziekan, Zbigniew Ślipek, a jego zastępcą Józef Kowalski. Ten skład władz Wydziału trwał niezmiennie przez następne dwie kadencje. Od roku 2000 nastąpiło poszerzenie składu dziekańskiego. Wybrany na drugą kadencję na Dziekana Józef Kowalski powierzył funkcje Prodziekanów Tadeuszowi Juliszewskiemu (ds. Ogólnych) i Norbertowi Marksowi (ds. Studenckich). Kolejnym Dziekanem został wybrany Norbert Marks, pełniący dotychczas przez dwie kadencje funkcję Prodziekana, a Prodziekanami: Bogusław Cieślikowski (ds. Dydaktycznych i Studenckich) oraz Kazimierz Rutkowski (ds. Organizacji i Współpracy). Aktualnie funkcję Dziekana Wydziału pełni Tadeusz Juliszewski, a Prodziekanami są: Sylwester Tabor (ds. Dydaktycznych i Studenckich) oraz Sławomir Kurpaska (ds. Organizacji i Współpracy) (rys. 3.1.).

Rys. 3.1. Władze dziekańskie w kadencji 2008-2012
(od lewej: prof. S. Kurpaska, prof. T. Juliszewski, dr hab. S. Tabor, prof. UR)

Składy grona dziekańskiego w latach 1977-2012:

	1976/77 – 1977/78
Dziekan:	prof. dr hab. Ryszard Gąska
Prodziekan:	doc. dr hab. Rudolf Michałek
	1978/79 – 1980/81
Dziekan:	prof. dr hab. Rudolf Michałek
Prodziekan:	doc. dr Kazimierz Pelc
	1981/82 – 1983/84
Dziekan:	doc. dr hab. Janusz Kolowca
Prodziekan:	doc. dr Tadeusz Kloc
	1984/85 – 1989/90
Dziekan:	prof. dr hab. Rudolf Michałek
Prodziekan:	prof. dr hab. Roman Krzeszewski
	1990/91 – 1991/92
Dziekan:	prof. dr hab. Roman Krzeszewski
Prodziekan:	doc. dr hab. Zbigniew Ślipek
	1992/93 – 1998/99
Dziekan:	prof. dr hab. Zbigniew Ślipek
Prodziekan:	dr hab. Józef Kowalski

	1999/01 – 2000/02	
Dziekan:		prof. dr hab. Józef Kowalski
Prodziekan ds. Studenckich		prof. dr hab. Norbert Marks
Prodziekan ds. Ogólnych		dr hab. Tadeusz Juliszewski
	2002/03 – 2004/05	
Dziekan:		prof. dr hab. Józef Kowalski
Prodziekan ds. Dydaktycznych i Studenckich		prof. dr hab. Norbert Marks
Prodziekan ds. Organizacji i Współpracy		prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski
	2005/06 – 2007/08	
Dziekan:		prof. dr hab. Norbert Marks
Prodziekan ds. Dydaktycznych i Studenckich		prof. dr hab. Bogusław Cieślowski
Prodziekan ds. Organizacji i Współpracy		dr hab. Kazimierz Rutkowski prof. UR
	2008/09 – 2011/12	
Dziekan:		prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski
Prodziekan ds. Dydaktycznych i Studenckich		dr hab. Sylwester Tabor prof. UR
Prodziekan ds. Organizacji i Współpracy		prof. dr hab. Sławomir Kurpaska

Poniżej przedstawiono krótkie noty biograficzne byłych i obecnych Dziekanów, obejmujące najważniejsze daty kolejnych awansów, jak również pełnione funkcje w środowisku naukowym oraz społeczno-gospodarczym. Noty biograficzne opracowano na podstawie Pracy zbiorowej [2003] oraz monografii „Od techniki rolniczej do agroinżynierii” [Michalek, Kowalski 2007].

Sylwetki Dziekanów oraz pracowników naszego Wydziału przechodzących na emeryturę w roku jubileuszowym 2012 przedstawiono w rozdziale 4. Są nimi prof. Janusz Kolowca, prof. Józef Kowalski, prof. Norbert Marks, prof. Jerzy Dąbkowski oraz dr hab. Jerzy Langman prof. UR.

Ryszard Gąska **Dziekan (1977-1978)**

Urodzony 25 lutego 1924 r. w Grzędzie, pow. przeworski, zmarł 19 września 1978 r. w Krakowie. Studia odbył na Wydziale Elektro-mechanicznym Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, magister inżynier elektromechanik górniczy (1952). Stopień naukowy doktora nauk rolniczych nadała mu Rada Wydziału Rolniczego WSR w Krakowie na podstawie pracy: „Rozkład momentów gnących w ramie głównej pługa” (1964). Stopień naukowy docenta

uzyskał w 1967 roku. Habilitował się na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie w zakresie mechanizacji rolnictwa na podstawie rozprawy: „Koncepcja mechanizacji produkcji rolniczej na przykładzie rejonu bieszczadzkiego” (1975). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk rolniczych uzyskał w 1976 roku. Pracę zawodową rozpoczął jako asystent wolontariusz (1946-1949), a następnie pracował na stanowisku asystenta (1949-1952), adiunkta (1952-1953) w Katedrze Maszynoznawstwa Rolniczego UJ, z kolei w Katedrze Maszynoznawstwa Rolniczego WSR w Krakowie (1953-1967) oraz docenta (1967-1976) i profesora nadzwyczajnego w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa (1976-1978). Był kierownikiem Katedry Mechanizacji Rolnictwa (1968-1970) i dyrektorem Instytutu Fizyki i Mechanizacji Rolnictwa na Wydziale Rolniczym WSR (1970-1972) oraz dyrektorem Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa AR (1972-1978) na prawach Oddziału przy Wydziale Rolniczym i z kolei Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa (1977-1978). Pełnił funkcję prodziekana Wydziału Rolniczego (1972-1977) i **pierwszego Dziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa** (1977-1978). Był organizatorem kierunku kształcenia z zakresu mechanizacji i energetyki rolnictwa w Krakowie, współtwórcą bazy naukowej i dydaktycznej Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie.

Jego działalność naukowa obejmowała ocenę testacyjną nowych konstrukcji maszyn rolniczych, prace dokumentacyjno-projektowe maszyn i urządzeń, badania wytrzymałościowe i profilowane konstrukcji maszyn rolniczych, studia nad programowaniem mechanizacji w mikro- i makroskali, optymalizację i organizację prac maszynowych i zaplecza technicznego, programowanie i efektywność mechanizacji produkcji rolniczej w warunkach podgórskich i górskich, badania mechanicznych właściwości ziarna i owoców. Opublikował ponad 30 prac, był promotorem w 7 przewodach doktorskich oraz wypromował 94 magistrów.

Był członkiem: Komitetu Zagospodarowywania Ziemi Górskich PAN, Komitetu Ekonomiki Rolnictwa PAN, Zespołu Energetycznego PAN, Zespołu Filmu Naukowego PAN oraz Wiceprzewodniczącym Komitetu Techniki Rolniczej PAN i przewodniczącym Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Mechanizacji Rolnictwa przy Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był również członkiem kolegium Woj. Zjednoczenia Przedsiębiorstw Mechanizacji Rolnictwa.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem XXX-lecia PRL, tytułem „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Złotą Odznaką Za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej i Odznaką Zasłużonego Pracownika Rolnictwa. Wyróżniony trzykrotnie nagrodą indywidualną Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Jego zasługi Rada Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa uczciła wmurowaniem w roku 1979 tablicy pamiątkowej.

Rudolf Michałek **Dziekan (1978-1981; 1984-1990)**

Rudolf Michałek został następcą pierwszego Dziekana, pełniąc w okresie jego działalności funkcję Prodziekana. Przyjęcie obowiązków dziekańskich po tak silnej osobowości, jaką był niewątpliwie profesor Gąska, było niezmiernie trudnym zadaniem, przekraczającym możliwości wielu jego wychowanków.

W roku 1978 przejmujący funkcję dziekana Wydziału Rudolf Michałek był na stanowisku docenta, posiadając stopień naukowy doktora habilitowanego. Cała jego kariera naukowa, stosunkowo szybka jak na tamte czasy, była ściśle powiązana z jego poprzednikiem a zarazem opiekunem naukowym, Ryszardem Gąską.

Doc. dr hab. Rudolf Michałek urodził się 1.02.1941 r. na Ziemi Żywieckiej. Studia wyższe ukończył na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie w 1964. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał w 1969 na Wydziale Rolniczym, a promotorem jego pracy był Ryszard Gąska. Habilitował się na tym samym Wydziale w 1973 r., na tej samej Uczelni, choć zmieniła ona nazwę na Akademię Rolniczą.

Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku 1979, zaś profesora zwyczajnego w 1986 r. Tak więc pierwszą kadencję dziekańską (1978-81) rozpoczął jako docent, a kończył jako profesor nadzwyczajny. Podobnie było i w drugiej kadencji, w trakcie której uzyskał tytuł naukowy profesora zwyczajnego. Po obowiązkami dziekana prof. R. Michałek pełnił także obowiązki kierownicze w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa. Bezpośrednio po habilitacji został powołany na stanowisko wicedyrektora, a po śmierci prof. R. Gąski pełnił funkcję dyrektora Instytutu do końca jego istnienia, tzn. do 1992 r., kiedy zniesiono strukturę instytutową. Po przeprowadzonych reorganizacjach na Wydziale prof. Michałek został powołany na kierownika Katedry Mechanizacji Rolnictwa (1992-2009).

Jego główne zainteresowania naukowe koncentrują się wokół organizacji i ekonomiki mechanizacji, programowania mechanizacji, energochłonności produkcji rolniczej, psychologicznych aspektów techniki rolniczej, mechanizacji produkcji w górach, metodologii i organizacji nauki. Dorobek ostatnich lat dotyczy głównie postępu naukowo-technicznego, jego kategorii i efektywności w polskim rolnictwie.

Autor lub współautor ok. 600 publikacji, w tym 220 oryginalnych prac naukowo-badawczych oraz podręczników, skryptów i książek naukowych. Od 30 lat jest organizatorem lub współorganizatorem 10-20 konferencji i sympozjów naukowych, gdzie przewodniczy obradom i wygłasza referaty i wykłady. W latach

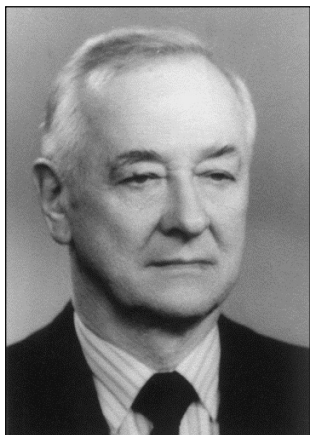
1983-1992 corocznie organizował i kierował Zimową Szkołą pt. „Zastosowanie ETO w badaniach naukowych”, a od roku 1993 organizuje cykliczną Szkołę pt. „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”.

W swoim dorobku ma 15-stu wypromowanych doktorów, w tym 13-stu w naukach rolniczych i 2-wóch w naukach technicznych, a aż 12 ich prac zostało wyróżnionych. Wypromował ponad 300 magistrów i inżynierów.

Jest czł. rzecz. PAN, przez 20 lat (1990-2010) był przewodniczącym Komitetu Techniki Rolniczej, jest członkiem Komitetu Zagospodarowania Ziemi Górskich, był członkiem Komitetu Nauk Zootechnicznych. W latach 1998-2001 był Wiceprezesem PAN, Oddział w Krakowie. Jest Wiceprzewodniczącym Rady Programowej wydawnictw z zakresu inżynierii rolniczej, redaktorem wszystkich czasopism z tego zakresu. Jest członkiem Rad Naukowych: Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (w latach 1996-1999 oraz 2006-2011 jej przewodniczącym), Instytutu Fizjologii Roślin PAN w Krakowie, Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie od 1974 r., a w latach 1999-2010 był jej przewodniczącym. Był założycielem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej i od samego początku do chwili obecnej jego prezesem. Był członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych (1990-2010). W latach 1985-1989 był posłem na Sejm oraz Wiceprzewodniczącym Komisji Nauki i Postępu Technicznego.

Za działalność naukowo-dydaktyczną i społeczną w sferze nauki uzyskał honorowe tytuły doktora honoris causa nadane przez: Akademię Rolniczą w Lublinie (2000 r.), Akademię Rolniczą w Szczecinie (2002 r.), Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu (2007 r.), Politechnikę Koszalińską (2008 r.), Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie (2008 r.) i Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu (2011 r.).

Otrzymał 11 nagród Ministra Nauki, w tym w 2011 r. za całokształt osiągnięć naukowo-dydaktycznych, dwie nagrody ministra rolnictwa oraz jedną od Prezydenta Miasta Krakowa. Był kilkadziesiąt razy wyróżniany nagrodami rektora. Posiada wiele odznaczeń państwowych, resortowych oraz regionalnych, a wśród nich: Krzyż Komandorski, Krzyż Oficerski, Krzyż Kawalerski, Zasłużony Nauczyciel PRL, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Krzyż za długoletnią służbę, Zasłużony dla rolnictwa, ruchu społecznego i za zasługi dla Ziemi i Miasta Krakowa, województwa bielskiego, nowosądeckiego i tarnowskiego. Posiada odznaczenia i medale za zasługi dla wszystkich uczelni rolniczych w Polsce oraz Politechniki w Opolu, Lublinie i Koszalinie, a także instytutów resortowych z branży rolniczej i technicznej. Z innych, ale bardzo bliskich mu wyróżnień, wymienić trzeba m.in. Honorowy Obywatel Miasta Żywca, wpisany do Złotej Księgi Zasłużony dla Nauki oraz Księgi Fundacji Ludzi Wielkiego Serca, Umysłu i Techniki.

Roman Krzeszewski Dziekan (1990-1992)

Po zakończeniu pełnienia funkcji Dziekana przez prof. Rudolfa Michałka, na kolejną kadencję został wybrany Roman Krzeszewski. Urząd ten piastował jednak tylko przez 2 lata, tj. do roku 1992, w którym zgodnie z obowiązującą ustawą przeszedł na emeryturę.

Urodził się 29 sierpnia 1922 roku w Warszawie. Studia odbył na Wydziale Budowy Maszyn Szkoły Inżynierskiej im. R. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie (1942-1946) oraz na Wydziale Metalurgicznym Akademii Górniczej w Krakowie (1946-1950). Doktor nauk technicznych na Wydziale Metalurgicznym AGH w Krakowie (1963) na podstawie pracy: „Kinetyka rozpuszczania stałego węgla w ciekłym żeliwie”, doktor habilitowany nauk technicznych w zakresie odlewnictwa na Wydziale Odlewnictwa AGH (1969). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych uzyskał w 1973 roku. Poza tym ukończył kurs zastosowań izotopów promieniotwórczych zorganizowany przez Instytut Badań Jądrowych w Krakowie (1955).

Po ukończeniu studiów w Szkole Inżynierskiej pracował w Instytucie Odlewnictwa w Krakowie. W czasie zatrudnienia zorganizował Pracownię Normalizacyjną (1952-1953), podniesioną później do rangi Branżowego Ośrodka Normalizacji, pracownię Elektronicznej Techniki Obliczeniowej (1966) oraz zespół zajmujący się zagadnieniami identyfikacji procesów odlewniczych i kontroli ich przebiegu. W roku 1975 rozpoczął pracę w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Budowy Urządzeń Chemicznych (1975-1978) jako główny specjalista ds. materiałoznawczych i następnie koordynator zespołu głównych konstruktorów (1978-1981). Od dnia 1.10.1981 r. został zatrudniony w Akademii Rolniczej na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa. Był zastępcą dyrektora (1983-1989), a następnie dyrektorem Instytutu oraz prodziekanem ds. dydaktycznych i wychowawczych (1984-1987 i 1987-1990) i **Dziekanem (1990-1992) Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa**. Poza tym dwukrotnie przewodniczył komisjom opracowującym szczegółowe programy studiów, a także był współautorem programu rozwoju Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. W roku 1992 przeszedł na emeryturę. Zmarł 14 grudnia 2009 r.

Jego główne zainteresowania naukowe skupiały się na zjawiskach zachodzących w żeliwiaku oraz na zagadnieniach zmierzających do ustalenia i wyjaśnienia przyczyn uszkodzeń występujących w czasie eksploatacji maszyn, urządzeń i aparatury konstruowanych w naszym Ośrodku. Dalsze badania dotyczyły problemu jakości produkcji, jej kontroli oraz sterowania jakością. Wynikiem tych prac

była pierwsza w języku polskim monografia poświęcona kontroli technicznej w odlewni. W następnym okresie swej działalności, już jako zastępca dyrektora Instytutu ds. naukowych, prof. Krzeszewski opracował i wdrożył technologię wytwarzania wstawek hamulcowych z żeliwa wysokojakościowego o ustabilizowanych własnościach w oparciu o niedeficytowe gatunki surówek. Za wiele wykonanych i wdrożonych innowacji technicznych był wielokrotnie wyróżniany nagrodami ministerialnymi różnych resortów. Poza działalnością naukowo-badawczą prof. Krzeszewski pełnił także wiele funkcji w organizacji nauki i techniki. Był redaktorem działowym wydawnictw Instytutu, członkiem Sekcji Teorii Odlewniczych Komitetu Hutnictwa PAN, a także członkiem Komisji Metalurgiczno-Odlewniczej Krakowskiego Oddziału PAN. Za całokształt działalności twórczej otrzymał: Krzyż Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi i Medal Edukacji Narodowej.

Zbigniew Ślipek **Dziekan (1992-1999)**

Urodził się 19 listopada 1948 r. w Nowym Sączu, woj. małopolskie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie w roku 1972. W tym też roku został zatrudniony w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa Akademii Rolniczej w Krakowie. Stopień doktora nauk rolniczych w zakresie mechanizacji rolnictwa uzyskał w roku 1975 na Wydziale Rolniczym AR w Krakowie na podstawie pracy: „Badanie sił wiążących ziarno w kłosie u niektórych odmian pszenicy”. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agrotechniki – agrofizyki nadała mu Rada Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Krakowie w roku 1988 na podstawie pracy: „Ocena właściwości fizycznych pszenicy dla potrzeb zbioru kombajnowego”. Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał w roku 1994.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie na stanowisku asystenta (1972-1974), a następnie starszego asystenta (1974-1976), adiunkta (1976-1989), docenta (1989-1994), profesora nadzwyczajnego (1994-2001) i profesora zwyczajnego (od 2001). W latach 1994-2008 był kierownikiem Katedry Podstaw Budowy Maszyn, w roku 2004 przemianowanej na Katedrę Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. Od roku 2007 Rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu.

Pełnił wiele funkcji w administracji akademickiej UR w Krakowie: był przez dwie kadencje prodziekanem (1991-1992), a następnie **Dziekanem (1992-1999) Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa**. W latach 1999-2005 r. był Rektorem Akademii Rolniczej w Krakowie. Spośród wielu funkcji organizacyjnych na wyróżnienie zasługują: członek Senatu Uczelni (przez 2 kadencje), przewodniczący Senackiej Komisji ds. Dydaktycznych oraz członkostwo w Senackiej Komisji Statutowej i w Komisji ds. Reformowania Nauczania na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa.

Jego zainteresowania naukowe dotyczą następujących kierunków: agrofizyka, podstawy projektowania systemów technicznych, ocena tendencji rozwojowych w konstrukcji maszyn rolniczych, modelowanie matematyczne procesów. Za główny kierunek badawczy należy uznać agrofizykę, w ramach której zajmuje się badaniami właściwości mechanicznych roślin. Wykazał związki pomiędzy właściwościami mechanicznymi materiału roślinnego a przebiegiem procesów realizowanych na skalę techniczną. Zorganizował zespół badawczy (1996) do przeprowadzenia analizy teoretyczno-doświadczalnej procesów tarcia materiałów roślinnych. Istotnym osiągnięciem z tego zakresu jest potwierdzenie hipotez, dotyczących udziału składowych o różnym charakterze oddziaływań w wypadkowym procesie tarcia. Do ważniejszych jego osiągnięć w zakresie modelowania matematycznego procesów zaliczyć należy wyniki badań nad: modelowaniem procesu wymiany ciepła i masy w podłożu ogrodniczym ogrzewanym ciepłym powietrzem, optymalizacją procesu ogrzewania podłoża ogrodniczego, modelowaniem procesu tarcia zewnętrznego materiałów roślinnych, w tym opracowanie modelu dynamicznego procesu, modelowaniem procesu zmian temperatury i drgań łożysk tocznych w maszynie rolniczej.

Wyniki badań z zakresu agrofizyki przedstawiał wielokrotnie na konferencjach międzynarodowych oraz w publikacjach, z których najważniejsze to: „The Influence of Moisture Content on Mechanical Damage to Wheat Grain” i „Methods of Estimating the Grain Resistance to Mechanical Damage”, które zostały zamieszczone w książce pt. „Physical Properties of Agricultural Materials and Products” wydanej przez Hemisphere Publishing Corporation. Washington, N. York, London. 1988; „Simulation of Heat and Moisture Transfer in the Greenhouse Substrate due to a Heating System by Buried Pipes” (współaut.). Biosystems Engineering (2005) 90(1); „Mechanical Impacts at Harvest and After Harvest Technologies”. Encyclopedia of Agrophysics. Wydawnictwo Springer (2011). Monografie: „Analiza teoretyczno-doświadczalna tarcia materiałów roślinnych” (1999); „Standaryzacja metod pomiaru właściwości fizyczno-mechanicznych roślinnych materiałów ziarnistych” (2003).

Drugi kierunek badań dotyczy metodologii projektowania systemów technicznych. W szczególności obejmuje on zagadnienia analizy założeń i kryteriów konstrukcyjnych dla maszyn rolniczych oraz nowe metody projektowania, uwzględniające wielowariantowe rozwiązania problemów projektowych. Z tego tematu

opublikował kilka prac naukowych. Za najważniejsze osiągnięcia w tym zakresie można uznać udoskonalenie metod prognozowania poprzez zwiększenie dokładności prognoz krótkoterminowych w konstrukcji maszyn rolniczych.

Ma istotny wkład w rozwój młodej kadry naukowej. Wypromował trzech doktorów w swojej specjalności oraz był opiekunem rozprawy habilitacyjnej. Pod jego kierunkiem zostały wykonane 52 prace magisterskie. Jest także konsultantem i organizatorem badań z zakresu agrofizyki na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa.

Jego łączny dorobek naukowy obejmuje 167 prac. Prowadzi szeroką działalność popularyzatorską z zakresu reprezentowanej przez siebie dyscypliny. Do ważniejszych prac zastosowanych w praktyce można zaliczyć prace projektowe wykonane na zlecenie Ministerstwa Irygacji Iraku. W efekcie tych prac został powołany na eksperta Polservice oraz konsultanta Instytutu Rolnictwa i Leśnictwa Krajów Tropikalnych i Subtropikalnych AR w Krakowie.

Mimo dużego obciążenia na Uczelni wykazuje równocześnie aktywność w krajowych i międzynarodowych organizacjach naukowych. Wyrazem tego jest między innymi: wybór do Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (kadencje 1993-96, 1999-2002, 2002-2005, 2005-2009); powołanie (od 1993 r.) na członka grupy studyjnej Nr 43 Internacional Association for Cereal Science and Technology ICC; członkostwo w Komitecie Agrofizyki PAN (kadencje 1993-95 oraz 1996-98); członkostwo w Komitecie Techniki Rolniczej PAN (kadencja 1996-98, 2003-2006), Wiceprzewodniczący Komitetu Agrofizyki PAN (od 2011). Poza tymi jest Wiceprezesem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej.

Za swoją pracę został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Wyróżniony: zespołowymi nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za działalność naukową (1979, 1985), nagrodami indywidualnymi Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu za działalność dydaktyczną (2001, 2002, 2003, 2004, 2005), nagrodami MNiSzW za działalność organizacyjną (2008, 2009, 2010, 2011), wielokrotnie nagrodami rektora Akademii Rolniczej w Krakowie.

Tadeusz Juliszewski **Dziekan (2008-2012)**

Urodził się 17 listopada 1951 roku w Wolbromiu koło Olkusza. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Kościuszki w Myślenicach rozpoczął studia w ówczesnej Wyższej Szkole Rolniczej w Krakowie, które ukończył w 1975 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera rolnictwa w specjalności ekonomika rolnictwa. 1-go września 1975 roku podjął pracę w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa w Akademii Rolniczej w Krakowie, gdzie jest nieprzerwanie zatrudniony do tej pory (2012 r.). Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał na Wydziale Rolniczym AR w Krakowie w 1981 roku (tytuł pracy: „Mikroklimat typowych kabin ciągników i samobieżnych maszyn rolniczych jako element fizycznego środowiska pracy operatora” – promotor: prof. Piotr Zalewski). Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej otrzymał w 1996 roku na podstawie rozprawy pt.: „Badania zmienności drgań mechanicznych siedel i poziomu dźwięku jako ergonomicznych parametrów ciągników rolniczych” – Zeszyty Naukowe Akademii Rolniczej w Krakowie, Rozprawy nr 197. W 2002 roku został mianowany na stanowisko profesora AR, a w 2005 roku Prezydent Rzeczypospolitej wręczył mu nominację profesorską. W 2010 roku uzyskał nominację profesora zwyczajnego.

Autor bądź współautor ponad 200 prac naukowych (w tym książek pt. „Biopaliwo rzepakowe” i „Ogrzewanie biomasą”). Kierownik 3 grantów i współwykonawca grantu zamawianego rządowego. Promotor 2 prac doktorskich, aktualnie opiekun 2 doktorantów. Promotor ok. 70-ciu prac dyplomowych.

W latach 1999-2002 pełnił funkcję prodziekana ds. Organizacji i Współpracy na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie; ponownie wybrany do pełnienia tej funkcji w latach 2002-2005. W 2008 roku wybrany na stanowisko Dziekana Wydziału Agrotechnologii (obecnie Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki) Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie. Był Kierownikiem Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa, a od 2009 roku jest Dyrektorem Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych.

Odbył naukowe staże zagraniczne w Szwajcarii (Uniwersytet we Fryburgu, Politechnika ETH w Zürichu, Zakład Doświadczalny Techniki Rolniczej FAT w Tänikon), Niemczech (Wyższa Szkoła Inżynierska w Berlinie i Politechnika Berlińska), Austrii (na zaproszenie Izby Rolniczej w Styrii) i Kanadzie (visiting profesor Uniwersytet w Vancouver UBC).

Były wykładowca ergonomii w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (Wydział Form Przemysłowych) i Politechnice Krakowskiej (Wydział Architektury).

Główne kierunki prac naukowych: (1) ergonomia w odniesieniu do techniki rolniczej, (2) eksploatacja maszyn rolniczych, (2) produkcja i zastosowania biopaliw.

Prowadzi wykłady z następujących przedmiotów: Ergonomia, Użytkowanie maszyn rolniczych, Nauka o pracy, Komputerowe wspomaganie projektowania ergonomicznego, Biologiczne surowce energetyczne, Mechanizacja prac w warunkach górskich, Propedeutyka inżynierii rolniczej.

W roku 1999 został wybrany w Horsens (Dania) do pełnienia funkcji Prezydenta Międzynarodowej Organizacji ds. Naukowej Organizacji Pracy w Rolnictwie (CIOSTA – Commission Internationale Organisation Scientifique du Travail en Agriculture), którą pełnił do 2001 roku organizując XXIX Międzynarodowy Kongres tej organizacji w Krakowie. Był drugim Polakiem, który pełnił tę funkcję (w 1970 roku Prezydentem CIOSTA był prof. R. Manteuffel).

W 2002 roku, na Kongresie CIGR (Commission Internationale du Génie Rural) w Chicago, został wybrany Przewodniczącym V Sekcji CIGR, tj. Sekcji Zarządzania, Ergonomii i Inżynierii Systemów (Management, ergonomics and system engineering) na kadencję trwającą do 2006 roku. Obecnie honorowy Prezydent Sekcji a zarazem członek Prezydium CIGR (od 2012 roku). Współorganizator Kongresów CIOSTA–CIGR V w Turynie (Włochy) w 2003 roku, w Stuttgarcie-Hohenheim (Niemcy) w 2005 roku, w Nitrze (Słowacja) w 2007 roku oraz w Wiedniu (Austria) w 2011r. Członek Komitetów Naukowych tych Kongresów, Członek Komitetów Naukowych konferencji CIGR V w Rosario (Argentyna 2009), Kongresu CIGR w Quebec (Kanada 2010r.).

Utrzymuje kontakty naukowe z ośrodkami inżynierii rolniczej w Szwajcarii, Austrii, Niemczech, Szwecji, Finlandii, Danii. Współpracuje z Electronic Journal wydawanym w Uniwersytecie Purdue (USA) pod auspicjami CIGR.

Jest członkiem: Komisji Ergonomicznej Polskiej Akademii Nauk (od 2011 roku Przewodniczący Komitetu), Komitetu Techniki Rolniczej PAN, Komisji Zastosowań Informatyki przy Komitecie Techniki Rolniczej PAN, Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego, Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Polskiego Towarzystwa Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Leśnej i Żywnościowej.

Organizator i współorganizator krajowych konferencji z zakresu eksploatacji maszyn rolniczych oraz informatyki w odniesieniu do inżynierii rolniczej.

W przeszłości członek: Rady Bibliotecznej AR, Rady Programowej Studium Doktoranckiego AR w Krakowie, Senackich Komisji: Statutowej oraz Organizacji i Rozwoju. Członek Senatu Uniwersytetu Rolniczego i Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Analiz i Odwołań w minionej kadencji (2005/2008). Przedstawiciel Rektora UR w Fundacji Dekabana.

Współorganizator systemu kształcenia e-learningowego w Akademii Rolniczej. Współpracuje z Telewizją Polską i lokalną prasą.

Ma dwóch synów: jeden jest absolwentem Politechniki Krakowskiej, drugi jest absolwentem Akademii Rolniczej i Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Wnuk Bartosz Szymon urodził się w 2003 r. Hobby: turystyka górską, beletrystyka (ulubione książki: „Mistrz i Małgorzata”, „Miłość w czasach zarazy”), karate kyokushin (4 kyu), wcześniej judo (2 kyu).

3.2. Struktura organizacyjna Wydziału

W ostatnim 5-leciu na Wydziale nastąpiło szereg zmian organizacyjnych. Do najistotniejszych należy zaliczyć zmianę nazwy Wydziału z Agrotechnologii na Inżynierię Produkcji i Energetyki (1 styczeń 2009) oraz zmiany w strukturze funkcjonowania Wydziału. Połączono Katedrę Inżynierii Rolniczej i Informatyki z Katedrą Technicznej Infrastruktury Wsi we wspólny Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki. Nowym dyrektorem został profesor Sławomir Kurpaska. W ramach Instytutu wyodrębniono dwa Zakłady: Zakład Organizacji Produkcji i Informatyki Stosowanej oraz Zakład Infrastruktury Technicznej i Ekoenergetyki. Z kolei Katedrę Techniki Rolno-Spożywczej przyłączono do Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa i utworzono Instytut Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. Dyrektorem tego Instytutu został profesor Tadeusz Juliszewski. W ramach Instytutu wyodrębnione zostały również dwa Zakłady: Zakład Eksploatacji Maszyn i Ergonomii oraz Zakład Inżynierii Produkcji Rolno-Spożywczej. Aktualną strukturę organizacyjną Wydziału przedstawiono na rys. 3.2.

W celu usprawnienia działalności Wydziału powołano następujące Komisje:

Komisja ds. Organizacji i Rozwoju

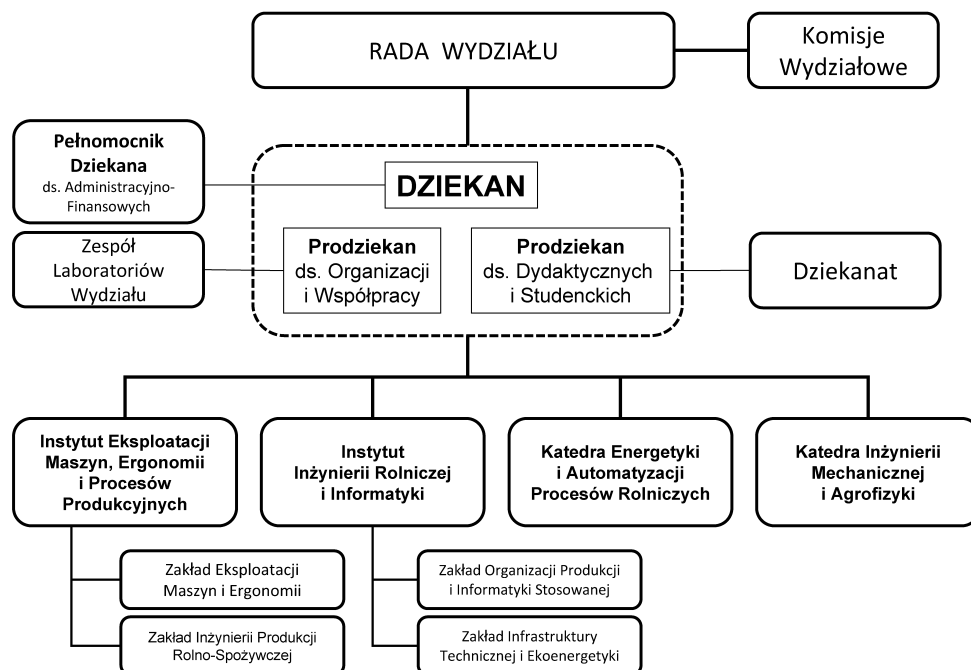
Prof. dr hab. Rudolf Michałek – przewodniczący

Członkowie: prof. dr hab. Janusz Kolowca
 prof. dr hab. Zbigniew Ślipek
 prof. dr hab. Józef Kowalski
 prof. dr hab. Norbert Marks
 prof. dr hab. Henryk Juszcza

Komisja ds. Nagród i Odznaczeń

Prof. dr hab. Józef Kowalski – przewodniczący

Członkowie: dr hab. inż. Jerzy Langman, prof. UR
 dr hab. inż. Zygmunt Sobol
 dr hab. inż. Jacek Salamon
 dr hab. inż. Paweł Kiełbasa
 dr inż. Jarosław Knaga

Rys. 3.2. Struktura organizacyjna Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki

Komisja ds. Oceny Nauczycieli Akademickich

Prof. dr hab. Janusz Kolowca – przewodniczący

Członkowie:

prof. dr hab. Stanisław Kokoszka
 dr hab. inż. Barbara Krzysztofik, prof. UR
 dr inż. Jerzy Kwapisz

Komisja ds. Dydaktycznych i Studenckich

Dr inż. Jerzy Kwapisz – przewodniczący

Członkowie:

prof. dr hab. Małgorzata Trojanowska
 dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon
 dr hab. inż. Tomasz Głąb
 dr inż. Dariusz Baran
 dr inż. Stanisław Kowalski
 Agata Duda – przedstawiciel studentów

Komisja Konkursowa

Prof. dr hab. Jarosław Frączek – przewodniczący

Członkowie: prof. dr hab. Stanisław Kokoszka
 prof. dr hab. Janusz Kolowca
 prof. dr hab. Małgorzata Trojanowska
 prof. dr hab. Norbert Marks

Komisja Likwidacyjna

Dr inż. Jan Borcz – przewodniczący

Członkowie: dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk
 dr hab. inż. Sławomir Francik
 mgr inż. Ryszard Laszczak

Komisja Finansowa

Dr hab. Michał Cupiał, prof. UR – przewodniczący

Członkowie: dr hab. inż. Sławomir Francik
 dr hab. inż. Tomasz Jakubowski
 dr hab. inż. Jacek Salamon
 dr inż. Jarosław Knaga

Wydziałowa Komisja Nauki

Prof. dr hab. Maria Walczyk – przewodniczący

Członkowie: prof. dr hab. Małgorzata Trojanowska
 dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon
 dr hab. inż. Zygmunt Sobol
 dr inż. Zbigniew Daniel

Koordinator wydziałowy – Program SOCRATES/ERASMUS:

dr Anna Krakowiak-Bal

W tym miejscu przedstawiono krótką charakterystykę poszczególnych jednostek organizacyjnych Wydziału, ich składy osobowe, stopnie i tytuły naukowe, pełnione funkcje oraz problematykę badawczą.

Instytut Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych

Instytut Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych powstał w 2009 roku z połączenia Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa oraz Katedry Techniki Rolno-Spożywczej. Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa powstała w 2005 roku z połączenia Katedry Eksploatacji Maszyn Rolniczych (KEMR) z Katedrą Podstaw Rolnictwa (KPR). Połączone Katedry miały za sobą 12-letnią historię (powołano je w 1993 roku) działalności naukowej i dydaktycznej pod kierownictwem prof. dr hab. Piotra Zalewskiego (KEMR) oraz prof. dr hab. Stanisława Kopcia i prof. dr hab. Henryka Piróga (KPR). Katedra Techniki Rolno-Spożywczej została powołana od 1 maja 1996 roku z części pracowników wchodzących w skład Katedry Mechanizacji Rolnictwa, tworzących zespoły dydaktyczne maszynoznawstwa rolniczego i mechanizacji produkcji zwierzęcej. Na kierownika Katedry został powołany prof. dr hab. Norbert Marks, który zajmował to stanowisko przez cały okres jej funkcjonowania. Skład osobowy stanowiło 7 pracowników.

W ramach Instytutu działają obecnie dwa Zakłady: Zakład Eksploatacji Maszyn i Ergonomii i Zakład Inżynierii Produkcji Rolno-Spożywczej.

Rys. 3.3. Pracownicy Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. Od lewej stoją: Barbara Krzysztofik, Stanisław Kopeć, Piotr Nawara, Maria Walczyk, Paweł Kielbasa, Tomasz Jakubowski, Magdalena Niezabitowska, Maciej Waligóra, Tadeusz Juliszewski, Dariusz Baran, Norbert Marks, Mirosław Zagórda, Paulina Wrona, Andrzej Żabiński, Urszula Sadowska, Tomasz Głąb

Skład osobowy INSTYTUTU

Dyrektor Instytutu: prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski

Zakład Eksploatacji Maszyn i Ergonomii

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski
prof. dr hab. Norbert Marks
prof. dr hab. inż. Maria Walczyk
dr hab. inż. Paweł Kielbasa
dr hab. inż. Zygmunt Sobol
dr inż. Dariusz Baran
dr inż. Mirosław Zagórda

Zakład Inżynierii Produkcji Rolno-Spożywczej

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Barbara Krzysztofik, prof. UR
dr hab. inż. Tomasz Głąb
dr hab. inż. Tomasz Jakubowski
dr inż. Piotr Nawara
dr inż. Urszula Sadowska
dr inż. Paulina Wrona
dr inż. Andrzej Żabiński

Pracownicy techniczni:

Magdalena Niezabitowska
mgr inż. Maciej Waligóra

Doktoranci:

mgr inż. Karolina Pietrzyk

Emerytowani pracownicy:

prof. dr hab. Piotr Budyn
prof. dr hab. Stanisław Kopec
prof. dr hab. Henryk Piróg
prof. dr hab. Piotr Zalewski
dr inż. Stanisław Wilkus

Główne kierunki badawcze:

użytkowanie maszyn rolniczych w technologiach rolnictwa konwencjonalnego i precyzyjnego, ergonomia w odniesieniu do techniki rolniczej, wybrane agrofizyczne właściwości soczewicy, jęczmienia i ziemniaków, pozyskiwanie i przetwarzanie biomasy jako surowca energetycznego, zastosowanie systemu GPS w rolnictwie, właściwości fizyczne surowca (w szczególności bulw ziemniaka) w kontekście wymagań do przetwórstwa, konstrukcja i modernizacja maszyn do uprawy, pielęgnacji, sadzenia i zbioru, ocena technologii i maszyn do zbioru bulw, wpływ różnych czynników na fizyczne, anatomiczne i morfologiczne właściwości i cechy bulw, proekologiczna uprawa ziemniaków, wpływ różnych

czynników na trwałość przechowalniczą bulw ziemniaka, ocena nakładów energetycznych na rozdrabnianie surowców i procesy produkcyjne m. in.: nakłady energetyczne ponoszone na produkcję i rozlewanie piwa, przetwórstwo mleka, owocowo-warzywne i mięsa, nakłady energetyczne ponoszone na rozdrabnianie surowców ziarnistych, analiza poziomu hałasu na liniach produkcyjnych przemysłu spożywczego i konfekcjonowania napojów, jakość i bezpieczeństwo żywności w aspekcie jakości surowców, pozyskanie i wstępne przetwarzanie surowców dla przemysłu farmaceutycznego i kosmetycznego (zioła), badanie przydatności różnych gatunków traw do zastosowania na polach golfowych i terenach rekreacyjno-sportowych, wpływ stymulacji zmiennym polem elektrycznym na wzrost i rozwój roślin, jakość i śledzenie produktu (HACCP i Traceability).

Baza laboratoryjna

Rys. 3.4. Stanowisko do destylacji olejków eterycznych (aparat Derynga)

Rys. 3.5. Stanowisko do badań budowy anatomicznej roślin

Rys. 3.6. Laboratorium (polarymetr P300, wirówka laboratoryjna, homogenizator)

Rys. 3.7. Laboratorium Instytutu (solenoid, suszarka laboratoryjna, piec muflowy)

Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki

Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki powstał w 2009 roku z przemianowania Katedry Inżynierii Rolniczej i Informatyki, do której dołączyła Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi. Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki oficjalnie została utworzona 1.01.2005r., a wcześniejsza jej nazwa to Katedra Mechanizacji Rolnictwa. Historia tej Katedry jest wyjątkowo długa i szczegółowo została przedstawiona w monografii „Od maszynoznawstwa do inżynierii rolniczej” [Michałek, Kowalski 2002]. Podstawą prawną zmiany nazwy była Uchwała Senatu Nr 101/2004 z dnia 17 grudnia 2004 a jej rezultatem było Zarządzenie nr 38/2004 rektora Uczelni. W ramach Instytutu działają dwa Zakłady: Organizacji Produkcji i Informatyki Stosowanej oraz Infrastruktury Technicznej i Ekoenergetyki.

Rys. 3.8. Pracownicy Instytutu Inżynierii Rolniczej i Informatyki. W pierwszym rzędzie od lewej strony: Jan Borcz, Krzysztof Górka, Zbigniew Daniel, Jacek Salamon, Hubert Latała, Sławomir Kurpaska, Józef Kowalski, Agnieszka Peszek, Kazimierz Rutkowski, Jan Vogelgesang. W drugim rzędzie od lewej stoją: Ryszard Laszczak, Jakub Sikora, Andrzej Długosz, Maciej Kuboń, Anna Krakowiak-Bal, Urszula Malaga-Toboła, Stanisława Roczowska-Chmaj, Wiesław Tomczyk, Stanisław Kokoszka, Jerzy Małopolski, Maciej Sporysz. W trzecim rzędzie od lewej stoją: Wojciech Wdowiak, Jerzy Kwapisz, Sylwester Tabor, Dariusz Kwaśniewski, Krzysztof Molenda, Zbigniew Kowalczyk.

Skład osobowy INSTYTUTU

Dyrektor Instytutu: prof. dr hab. Sławomir Kurpaska

Zakład Organizacji Produkcji i Informatyki Stosowanej

Kierownik Zakładu: dr hab. Sylwester Tabor prof. UR
prof. dr hab. inż. Stanisław Kokoszka
prof. dr hab. inż. Józef Kowalski
dr hab. inż. Michał Cupiał prof. UR
dr hab. Bitter Oleksandr prof. UR
dr hab. inż. Maciej Kuboń
dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski
dr hab. Jan Vogelgesang
dr inż. Zbigniew Daniel
dr inż. Stanisław Kowalski
dr inż. Urszula Malaga-Toboła
dr Jerzy Małopolski
dr Krzysztof Molenda
dr Stanisława Roczowska-Chmaj
dr Agnieszka Peszek
dr Maciej Sporysz
dr inż. Anna Szelağ-Sikora
dr Wojciech Wdowiak

Zakład Infrastruktury Technicznej i Ekoenergetyki

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Hubert Latała
prof. dr hab. Sławomir Kurpaska
prof. dr hab. inż. Kazimierz Rutkowski
dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk
dr hab. inż. Jacek Salamon
dr hab. inż. Wiesław Tomczyk
dr inż. Jan Borcz
dr Anna Krakowiak-Bal
dr inż. Jerzy Kwapisz
dr inż. Jakub Sikora
dr inż. Urszula Ziemiańczyk

Pracownicy techniczni:	mgr inż. Andrzej Długosz Krzysztof Górka mgr inż. Katarzyna Grotkiewicz mgr inż. Ryszard Laszczak
Emerytowani pracownicy:	prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński prof. dr hab. Rudolf Michałek prof. dr hab. Czesław Rycąbel
Doktoranci:	mgr inż. Marcin Kobuszewski mgr inż. Mateusz Malinowski mgr inż. Kamil Morylewski mgr inż. Wiktoria Maternowska mgr inż. Monika Nowak mgr inż. Maria Szczuka mgr inż. Karolina Trzyniec

Główne kierunki badawcze:

techniczno-energetyczne problemy produkcji roślin pod osłonami (procesy kształtujące mikroklimat w obiektach ogrodniczych, systemy uprawy roślin pod osłonami, wykorzystanie do ogrzewania obiektów odnawialnych źródeł energii – kolektory słoneczne, pompy ciepła wykorzystujące ciepło zgromadzone w gruncie, zaopatrzenie roślin w wodę i składniki pokarmowe – przygotowanie i uzdatnianie wody, instalacje nawadniające, systemy dostarczania do wody składników pokarmowych), badania postępu naukowo technicznego w procesie produkcji rolniczej oraz wśród producentów rolnych w aspekcie kosztów produkcji, badania dotyczące wprowadzenia wskaźnika oceniającego wpływ poziomu wykształcenia bezpośrednich producentów na efektywność postępu naukowo-technicznego, tworzenie programów komputerowych dla praktyki rolniczej i dydaktyki, badania dotyczące zapotrzebowania na programy komputerowe w gospodarstwach Małopolski, analiza ilościowa i jakościowa wyposażenia gospodarstw w sprzęt komputerowy i oprogramowanie specjalistyczne, ocena postępu technicznego w transporcie rolniczym oraz wpływ techniki transportu na wskaźniki postępu technicznego, badanie funkcjonalności elementów technicznej infrastruktury wraz analizą problemów logistycznych w przedsiębiorstwach.

Baza laboratoryjna

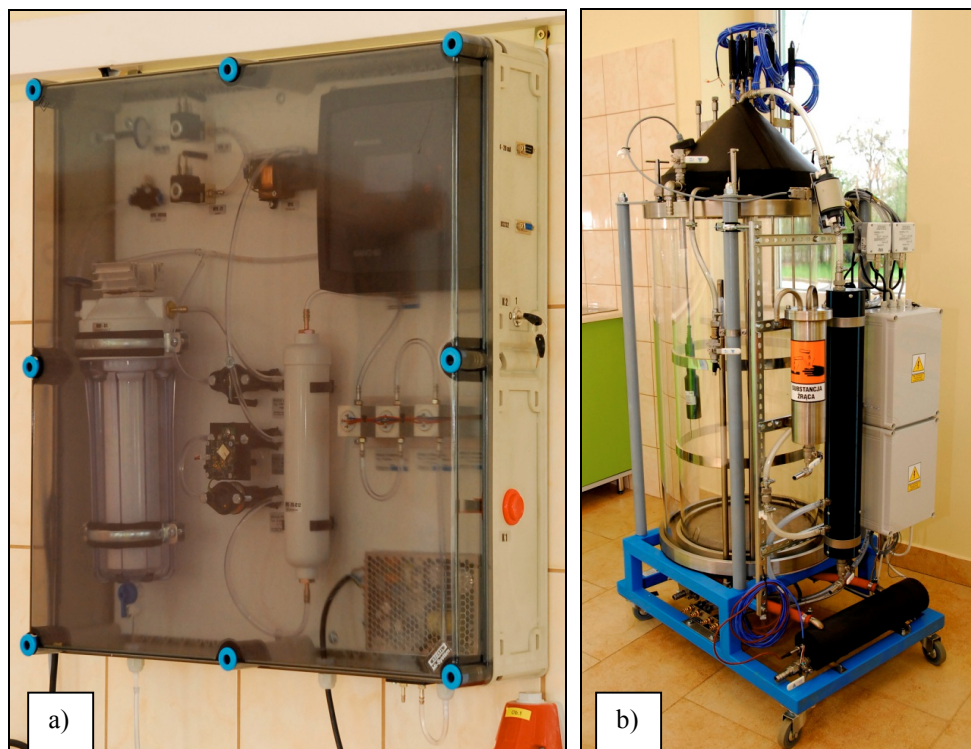
Rys. 3.9. Stanowisko laboratoryjne w tunelu foliowym wyposażone w komputerowy system pomiarowy wraz z Data Loggerem (po lewej) oraz komputer klimatyczny (po prawej)

Rys. 3.10. Stanowisko laboratoryjne w tunelu pokrytym poliwęglanem wyposażone w pompę ciepła współpracującą z pionowymi i poziomymi wymiennikami ciepła oraz ze zbiornikiem akumulującym ciepło pochodzące z kolektorów słonecznych

Rys. 3.11. Widok stanowiska umożliwiającego zmianę kąta położenia czterech płaskich kolektorów cieczowych, kolektora próżniowego (30 rur) oraz dwóch paneli fotowoltaicznych

Rys. 3.12. Laboratorium biogazowe
a – analizator składu biogazu, b – bioreaktor do kompostowania

Katedra Energetyki i Automatykacji Procesów Rolniczych

Katedra Energetyki i Automatykacji Procesów Rolniczych (wcześniejsza nazwa Katedra Energetyki Rolniczej) została utworzona w 1993 roku. Kierownikami Katedry byli: dr inż. Aleksander Zaremba w latach 1993-1994 oraz dr hab. inż. Jacek Zimny w latach 1994-1999. Od roku 1999 kierownictwo Katedry sprawuje prof. dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska.

Rys. 3.13. Pracownicy Katedry Energetyki i Automatykacji Procesów Rolniczych. Od lewej stoją: Henryk Juszka, Tomasz Szul, Marcin Tomasik, Małgorzata Trojanowska, Jarosław Knaga, Andrzej Pudełko, Krzysztof Nęcka, Stanisław Lis

Skład osobowy KATEDRY

Kierownik Katedry:	prof. dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska prof. dr hab. inż. Henryk Juszka dr inż. Jarosław Knaga dr inż. Stanisław Lis dr inż. Krzysztof Nęcka dr inż. Tomasz Szul dr inż. Marcin Tomasik dr inż. Grzegorz Wcisło
Pracownicy techniczni:	inż. Andrzej Pudełko
Doktoranci:	mgr inż. Tomasz Kapłon
Pracownik emerytowany:	dr inż. Aleksander Zaremba

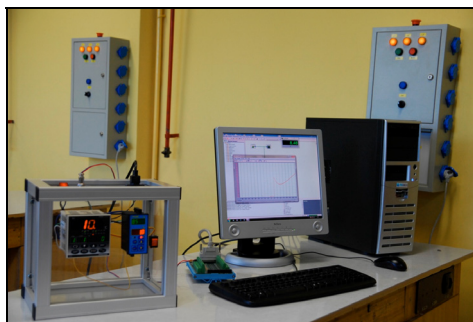
Główne kierunki badawcze:

prognozowanie potrzeb energetycznych wsi i rolnictwa, jakość i użytkowanie energii elektrycznej, zarządzanie lokalną gospodarką energetyczną, automatyzacja i robotyzacja rolno-spożywczych procesów technologicznych, modelowanie i symulacja komputerowa systemów sterowania, systemy pomiarowe w automatyzacji procesów, programowanie sterowników mikroprocesorowych, systemy informatyczne w automatyce (SCADA), metody sztucznej inteligencji w systemach sterowania, badania eksploatacyjne urządzeń energetyki alternatywnej, optymalizacja systemów energetyki alternatywnej, technologie produkcji biopaliw, optymalizacja parametrów procesu produkcji biopaliw.

Baza laboratoryjna

Rys. 3.14. Laboratorium elektrotechniki, elektroniki i metrologii – stanowiska dydaktyczne

Rys. 3.15. Laboratorium automatyki – cyfrowy regulator PID

Rys. 3.16. Laboratorium robotyzacji procesów technologicznych – instalacja udojowa

Rys. 3.17. Laboratorium robotyzacji procesów technologicznych – robot Fanuc iF S420 RJ2

Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki

Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki utworzona została uchwałą Senatu AR w Krakowie w roku 2003 w wyniku połączenia Katedry Podstaw Budowy Maszyn oraz Katedry Mechaniki Technicznej. Integracja tych jednostek miała na celu usprawnienie organizacji na Wydziale Agrotechnologii poprzez uporządkowanie oraz poszerzenie dotychczasowych obszarów dydaktycznych i badawczych.

Rys. 3.18. Pracownicy Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. W pierwszym rzędzie od lewej stoją: Małgorzata Dębowska, Bogusława Łapczyńska-Kordon, Bogusława Dymek, Bogusław Cieślukowski. W drugim rzędzie od lewej stoją: Sławomir Francik, Zbigniew Ślipek, Jarosław Frączek, Tomasz Hebda, Andrzej Złobecki. W trzecim rzędzie od lewej: Marek Wróbel, Krzysztof Mudryk, Norbert Pedryc, Jerzy Langman, Janusz Kowalc

W Katedrze prowadzone są zajęcia dydaktyczne z przedmiotów obejmujących treści nauczania z zakresu inżynierii mechanicznej (mechanika techniczna, podstawy konstrukcji maszyn, projektowanie inżynierskie i in.), a także z inżynierii systemów, grafiki i cyfrowej analizy obrazu, pojazdów rolniczych i leśnych, diagnostyki maszyn. Do realizacji treści kształcenia w ww. zakresie wykorzystywane jest zaplecze laboratoryjne oraz nowoczesna pracownia grafiki komputerowej.

Skład osobowy KATEDRY

Kierownik Katedry:	Prof. dr hab. Jarosław Frączek Prof. dr hab. Zbigniew Ślipek Prof. dr hab. Janusz Kolowca Prof. dr hab. Bogusław Cieślikowski Dr hab. inż. Jerzy Langman, prof. UR Dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon Dr hab. inż. Sławomir Francik Dr inż. Tomasz Hebda Dr inż. Marek Wróbel Dr inż. Krzysztof Mudryk Dr inż. Norbert Pedryc Dr inż. Andrzej Złobecki
Pracownicy techniczni:	Bogusława Dymek Małgorzata Dębowska

Główne kierunki badawcze:

badanie właściwości fizycznych materiałów roślinnych, modelowanie procesów i zjawisk fizycznych (np. tarcie materiałów, wymiana ciepła i masy, procesy zbioru i obróbki pozbiorowej zbóż, procesy cięcia, rozdrabniania i aglomeracji biomasy, technologie i techniki produkcji biopaliw stałych kompaktowanych, spalanie biopaliw, suszenie warzyw), wykorzystanie cyfrowej analizy obrazów w badaniach agrofizycznych, modelowanie procesu suszenia, mechanizacja zbioru zbóż, ocena trendów rozwojowych w konstrukcji maszyn rolniczych, komputerowe systemy pomiarowe, diagnostyka techniczna, sztuczna inteligencja w eksploatacji maszyn rolniczych, modelowanie procesów w inżynierii rolniczej, modelowanie zjawisk fizycznych, modelowanie i symulacja obciążeń w maszynach rolniczych, zastosowanie technik DIA w inżynierii rolniczej, odnawialne źródła energii.

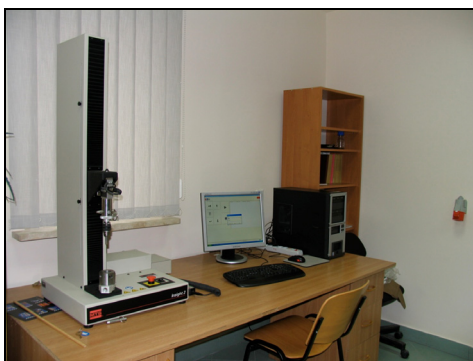
Baza laboratoryjna

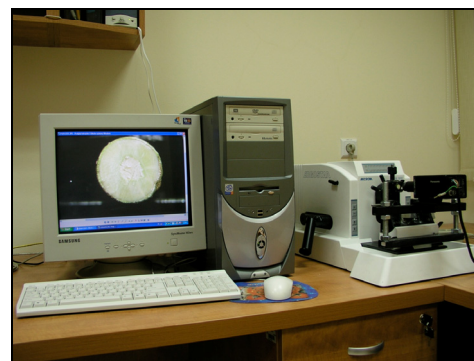
Rys. 3.19. Laboratorium biopaliw stałych

Rys. 3.20. Laboratorium fotooptyczne

Rys. 3.21. Maszyna wytrzymałościowa MTS
INSIGHT2

Rys. 3.22. Stanowisko komputerowej analizy
obrazu

Zespół Laboratoriów Wydziału

Zespół Laboratoriów Wydziału pełni służebną funkcję na rzecz poszczególnych Instytutów i Katedr Wydziału. W ogólnym zarysie, do zakresu obowiązków zespołu należy prawidłowe funkcjonowanie pracowni komputerowych, obsługa maszyn znajdujących się w halach maszyn oraz warsztatach, zabezpieczenie działania pomocy audiowizualnych, planowanie i sprawozdawczość działalności naukowej i dydaktycznej oraz nadzór i organizacja pracy podczas praktyk warsztatowych.

Powyższe zadania są realizowane przez 7-mio osobowy zespół, do którego należą: Wojciech Buda, Katarzyna Grądecka-Jakubowska, Jan Grochowski, Józef Kielkowicz, Kamil Morylewski, Grażyna Lorek oraz Apoloniusz Tyszka.

Rys. 3.23. Pracownicy Zespołu Laboratoriów Wydziału. Od lewej: Kamil Morylewski, Katarzyna Grądecka-Jakubowska, Jan Grochowski, Józef Kielkowicz

Zadania realizowane przez Zespół Laboratoriów Wydziału:

- administrowanie siecią komputerową, serwerami wydziałowymi, e-lerningiem, stronami WWW,
- utrzymywanie w pełnej gotowości sprzętu znajdującego się w pracowniach, diagnozowanie uszkodzeń oraz przyprowadzanie drobnych napraw i remontów,
- pomoc studentom i pracownikom przy obsłudze komputerów i sprzętu peryferyjnego,
- zarządzanie systemem komputerowym (stanowiska robocze, LAN, Internet) w celu zapewnienia jego sprawnego funkcjonowania i efektywnego dostępu do jego zasobów podczas zajęć dydaktycznych oraz indywidualnej pracy studentów i pracowników,

- dbanie o bezpieczeństwo systemu, poprzez stosowanie odpowiednich metod zabezpieczania danych przed dostępem osób niepowołanych (Zarządzenie nr 12/2002 Rektora AR z dnia 10.06.2002),
- sprawdzanie poziomu wykorzystania systemu,
- prowadzenie ewidencji sprzętu komputerowego oraz oprogramowania i licencji, właściwe zabezpieczenie powierzonego majątku,
- sporządzanie doraźnej sprawozdawczości zgodnie z wytycznymi JM Rektora UR,
- realizacja zakupów sprzętu komputerowego,
- obsługa systemu USOS,
- obsługa programu „Plagiat” służącego do sprawdzania oryginalności prac dyplomowych (inżynierskich i magisterskich),
- planowanie rozkładu zajęć w salach dydaktycznych oraz sporządzanie sprawozdania z wykonania zajęć dydaktycznych,
- wykonanie rozkładów zajęć oraz ich aktualizacja w ciągu semestru,
- rezerwacja sal na egzaminy semestralne, konferencje, obrony i inne spotkania okolicznościowe,
- przygotowanie maszyn i urządzeń rolniczych do ćwiczeń terenowych,
- przeglądy techniczne ciągników oraz obsługa stacji diagnostycznej,
- pomoc pracownikom naukowym oraz studentom w wykonaniu urządzeń potrzebnych do realizacji badań naukowych i prac promocyjnych,
- sporządzanie sprawozdań i planów z zakresu działalności naukowej Wydziału,
- przygotowanie ankiety jednostki z działalności naukowej Wydziału do oceny parametrycznej dla MNiSW i OPI,
- opracowanie danych do sprawozdania PNT-01, Działu Nauki i Współpracy Międzynarodowej UR, dotyczących aktywności naukowej pracowników naukowych i naukowo-dydaktycznych,
- przygotowanie danych dla WKF, dotyczących osiągnięć naukowych pracowników Wydziału,
- przygotowywanie sprawozdań o przyznaniu oraz z wykorzystania środków finansowych na DS oraz BW w okresie sprawozdawczym,
- współpraca z Działem Nauki i Współpracy Międzynarodowej w zakresie przygotowywania umów, porozumień krajowych i międzynarodowych o współpracy w zakresie badań naukowych oraz kształcenia,
- przygotowanie wniosków dla Działu Gospodarczego, będących planami zamówień na bieżący rok kalendarzowy,
- współpraca z Biurem Programów Europejskich (CTT) a WIPiE (rozpowszechnianie informacji o możliwości udziału w projektach finansowanych ze środków Unii Europejskiej oraz zbieranie informacji na Wydziale i przekazywanie do Biura Programów Europejskich celem rozpoczęcia pracy nad projektem).

Rys. 3.24. Główna sala wykładowa

Rys. 3.25. Jedna z pracowni komputerowych
– stanowiska dydaktyczne

Rys. 3.26. Warsztaty Wydziału
– dział obróbki skrawaniem

DZIEKANAT

Dziekanat Wydziału to najczęściej odwiedzane miejsce, nie tylko przez studentów, ale również przez pracowników Wydziału. Aktualnie pracą Dziekanatu kieruje mgr inż. Magdalena Skręta. Sprawami studenckimi zajmują się Barbara Długosz, mgr inż. Mirosława Kubica oraz mgr inż. Anna Konik, prowadząca także sprawy dotyczące pomocy materialnej dla studentów. W Dziekanacie jest zatrudniona również pani Bożena Nowak oraz mgr inż. Elżbieta Mudryk, która obecnie przebywa na urlopie wychowawczym.

W ostatnich pięciu latach skład osobowy Dziekanatu ulegał zmianie. W 2007 roku w Dziekanacie pracowały: mgr inż. Magdalena Skręta, inż. Maria Ślipek, mgr inż. Katarzyna Grądecka-Jakubowska, mgr inż. Elżbieta Mudryk oraz Bożena Nowak. W 2008 roku w miejsce mgr inż. Katarzyny Grądeckiej-Jakubowskiej, przeniesionej do Zespołu Laboratoriów Wydziału, została zatrudniona Pani Barbara Długosz. W 2009 roku z powodu urlopu macierzyńskiego mgr inż. Magdaleny Skręty, obowiązki Kierownika Dziekanatu pełniła mgr inż. Katarzyna Grądecka-Jakubowska. Natomiast z powodu m.in. urlopu macierzyńskiego i wychowawczego mgr inż. Elżbiety Mudryk, na zastępstwo w Dziekanacie została zatrudniona mgr inż. Anna Konik. Również w tym roku na emeryturę odeszła inż. Maria Ślipek, a zatrudniona została mgr inż. Mirosława Kubica. Od połowy 2009 roku Dziekanat pracuje w niezmiennym składzie.

Pomimo iż na Uczelni został wprowadzony Uniwersytecki System Obsługi Studentów (USOS), na przełomie lat 2007-2011 zakres obowiązków pracowników Dziekanatu nie uległ zmniejszeniu (jakby się mogło wydawać), ale z roku na rok systematycznie się zwiększa. Należy tutaj nadmienić, że w tym okresie liczba studentów nie uległa istotnym zmianom. Jednak z uwagi na skomplikowanie procedur administracyjnych i zmieniające się przepisy prawa, obecnie pracownik Dziekanatu to nie tylko urzędnik kontrolujący i rozliczający tok studiów, ale przede wszystkim kompetentny doradca studenta. Przecież student najczęściej podejmuje decyzje właśnie po konsultacji z pracownikiem Dziekanatu.

W roku 2010 i 2011 na Wydziale odbyły się wizytacje Państwowej Komisji Akredytacyjnej na kierunku Technika Rolnicza i Leśna oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji, które przez Zespół Ekspertów zostały ocenione pozytywnie.

Rys. 3.27. Pracownicy Dziekanatu wraz z Prodziekanem ds. Dydaktycznych i Studenckich. Od lewej stoją: Barbara Długosz, Prodziekan Sylwester Tabor, Mirosława Kubica, Bożena Nowak, Magdalena Skręta, Anna Konik

Skład osobowy:

Kierownik Dziekanatu: mgr inż. Magdalena Skręta
Barbara Długosz
mgr inż. Anna Konik
mgr inż. Mirosława Kubica
mgr inż. Elżbieta Mudryk
Bożena Nowak

Sprawy, którymi zajmuje się Dziekanat, to:

- prowadzenie akt osobowych studentów,
- obsługa systemu USOS, m.in. weryfikacja i wprowadzanie danych osobowych studentów do systemu, sporządzanie: list studentów z podziałem na grupy, kart okresowych osiągnięć i protokołów zaliczeniowo-egzaminacyjnych,
- przygotowywanie dla studentów kart urlopowych, decyzji o powtarzaniu roku, wpisie warunkowym lub skreśleniu z listy studentów,
- przygotowywanie zaświadczeń dla studentów,

- podawanie do wiadomości studentów wykazu obowiązujących w danym semestrze przedmiotów, egzaminów i zaliczeń (wzór wypełniania indeksu),
- obliczanie i bieżąca weryfikacja średniej ocen ze studiów – obliczanie rankingu do stypendium naukowego,
- przygotowanie dokumentacji do obron,
- sporządzanie sprawozdań do GUS,
- sporządzanie karty przebiegu studiów dla absolwentów sprzed 2005 roku,
- przygotowywanie dyplomów ukończenia studiów dla prowadzonych studentów wraz z suplementem,
- prowadzenie dokumentacji z zakresu praktyk studenckich, objętych programami studiów i gromadzenie dokumentacji,
- prowadzenie spraw pomocy materialnej dla studentów,
- obsługa sekretarska Dziekana i Rady Wydziału,
- opracowywanie pism i prowadzenie korespondencji Dziekana i Prodziekanów,
- nadzór nad stroną organizacyjną i formalno-prawną posiedzeń Rady w tym konsultacja z radcą prawnym uchwał wciągniętych do porządku obrad Rady Wydziału,
- protokołowanie posiedzeń Rady Wydziału oraz ewidencjonowanie i gromadzenie Uchwał Rady Wydziału,
- przygotowywanie dokumentacji w sprawach awansów:
 - przewodów doktorskich i habilitacyjnych,
 - postępowań o nadanie tytułu profesora,
 - postępowań o zatrudnienie na stanowisku profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego,
 - wypisywanie dyplomów doktora i doktora habilitowanego.

Osobne stanowisko na Wydziale zajmuje Pani mgr inż. Magdalena Sass, pełniąca obowiązki Pełnomocnika Dziekana ds. Administracyjno-Finansowych. Ze względu na specyfikę zadań i bezpośrednią podległość administracyjną Dziekanowi, włączona jest w struktury Dziekanatu.

3.3. STAN I STRUKTURA ZATRUDNIENIA

Ośrodek krakowski od roku 1977, w którym powstał na naszej Uczelni samodzielny Wydział Techniki i Energetyki Rolnictwa, cechuje duża stabilność kadr naukowo-badawczych w aspekcie ilościowym. Ulegał zmianie jedynie udział poszczególnych grup zaszerogowania w strukturze zatrudnienia, począwszy od magistra, a skończywszy na profesorach tytularnych [Michałek, Kowalski 2002].

W roku 1978 było zatrudnionych u nas tylko 3 profesorów tytularnych oraz 6 docentów i adiunktów z stopniem doktora habilitowanego, 13 adiunktów i aż 48 asystentów, w tym 32 starszych i 5 stażystów (tabela 3.1.).

W roku 1992 kadra profesorska oraz liczba adiunktów zwiększyła się dwukrotnie, natomiast liczba docentów i adiunktów ze stopniem doktora habilitowanego wzrosła do 8 osób. Ogółem na Wydziale pracowało 64 nauczycieli akademickich w pełnym wymiarze oraz 1 na pół etatu.

W roku 2007 zatrudnionych było 14 profesorów tytularnych oraz 3 na stanowisku profesora UR, a także 6 pracowników ze stopniem naukowym doktora habilitowanego. Oprócz tzw. samodzielnej kadry naukowej na Wydziale zatrudnionych było 8 starszych wykładowców, 24 adiunktów i 6 asystentów. Łącznie zatrudnionych było 62 nauczycieli akademickich w pełnym wymiarze i 1 na pół etatu. Należy tutaj podkreślić, że w porównaniu do początków naszego Wydziału (1978) nastąpił ponadtrzykrotny przyrost „samodzielnej” kadry naukowej.

Dokonując jednak oceny zatrudnienia w ostatnim okresie (lata 2007-2011), należy odnotować znaczący rozwój „młodej kadry naukowej”. O ile stan kadry profesorskiej nie uległ większym zmianom, to znacznie wzrosła liczba adiunktów ze stopniem doktora habilitowanego oraz liczba profesorów uczelnianych. Tylko w ostatnim roku przeprowadzono na naszym Wydziale 5 przewodów habilitacyjnych naszych pracowników. Należy tutaj nadmienić, że w niedługim czasie stan kadry profesorskiej uszczuplił się o 3 profesorów. Z dniem 1 października 2012 r. przechodzą bowiem na emeryturę prof. Janusz Kolowca, prof. Józef Kowalski i prof. Norbert Marks. Łącznie w ocenianym okresie (2007-2011) liczba zatrudnionych nauczycieli akademickich to 63 osoby. Pewna część pracowników zatrudniona była w niepełnym wymiarze – głównie słuchacze studiów doktoranckich.

Wydział nasz posiada pełne prawa akademickie, tzn. ma uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego, jak również do przeprowadzania postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora. Uprawnienia doktorskie uzyskaliśmy w 1988 roku, a habilitacyjne w roku 1992. W ostatnich 5-ciu latach na naszym Wydziale przeprowadzono 19 przewodów doktorskich, 19 habilitacyjnych oraz 9 postępowań o nadanie tytułu naukowego profesora. Na 19 przewodów habilitacyjnych, 4 było spoza Wydziału (UP Wrocław, UP Lublin, ZUT Szczecin, SGGW Warszawa), natomiast spośród 9 postępowań o tytuł naukowy profesora, 3 były przeprowadzone dla pracowników z innych Ośrodków naukowych (UP Lublin, ZUT Szczecin, PO Opole).

Listę wypromowanych doktorów, doktorów habilitowanych oraz listę osób, dla których przeprowadzono postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora, przedstawiono w tabelach 3.2-3.5.

Tabela 3.1. Stan zatrudnienia w latach 1972-2012

Wyszczególnienie (grupa pracowników)	Rok										
	1972*	1973*	1978	1983	1987	1992	1997	2002	2007	31.XII.2011	29.II.2012
Profesorowie tytułarni	-	-	3	4+(1x0,5)	4+(1x0,5)	8+(1x0,5)	8+(1x0,5)	10	14	13	13
Profesorowie UR	-	-	-	-	-	-	3	3+(1x0,5)	3+(1x0,5)	5	5
Docenci i adiunkci ze stopniem doktora habilitowanego	4	3	6	3+(1x0,5)	4+(1x0,5)	8	7	9+(1x0,5)	6	13	13
Starsi wykładowcy	3	2	1	1	4	4	5	6	8	6	6
Wykładowcy	-	-	-	-	1	-	1	2	1	-	-
Adiunkci	4	5	13	24+(1x0,5)	23+(1x0,5)	28	23	25	24	26	26
Starsi asystenci	8	6	32	32	19	-	-	-	-	-	-
Asystenci	5	5	11	1	-	16	16	8+(3x0,5)	6	-	-
Asystenci stażysty	1	7	5	-	-	-	-	-	-	-	-
Razem nauczyciele akademicy	25	28	69	65+ (3x0,5)	55+ (3x0,5)	64+ (1x0,5)	63+ (1x0,5)	63+ (5x0,5)	62+ (1x0,5)	63	63
Personel inżynieryjno- techniczny	19	23	40	43+ (1x0,5)	28+(2x0,5)	22+(2x0,5)	24+(4x0,5)	18+(3x0,5)	16+(2x0,5)	12+ (2x0,9)+ (1x0,8)+ (1x0,8)+ (1x0,5)	13+ (1x0,9)+ 1x0,8+ 1x0,5)
Pracownicy admini- stracji i obsługi	-	-	3**	5**	5**	22	8+(1x0,5)	2+(2x0,5)	4+(2x0,5)	6+(1x0,5)	6+(1x0,5)
Ogółem obsługujący Wydział	44	51	112	113+ (4x0,5)	88+ (5x0,5)	108+ (3x0,5)	95+ (6x0,5)	83+ (10x0,5)	82+ (5x0,5)	81+ (2x0,9)+ (1x0,8)+ (2x0,5)	82+ (1x0,9)+ (1x0,8)+ (2x0,5)

* - Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa na Wydziale Rolniczym

** - pracownicy techniczni (w tej grupie nie ma traktorzystów, robotników, laborantów)

[Sporządziła: Elżbieta Aziewicz – dział Kadr UR 2012]

Tabela 3.2. Lista wypromowanych doktorów na Wydziale w latach 2007-2011

Nazwisko i imię doktoranta	Tytuł rozprawy doktorskiej	Promotor	Recenzenci
Rok 2007			
Krzysztof Mudryk	Wybrane właściwości fizyczne pędów i zrębków wierzby energetycznej	Prof. dr hab. Jarosław Frączek	Prof. dr hab. Rudolf Michalek Prof. dr hab. Bohdan Dobrzański
Norbert Pedryc	Ocena stanu technicznego rozpylaczy w aspekcie diagnostyki pokładowej opryskiwacza polowego	Dr hab. inż. Jerzy Langman	Prof. dr hab. Ryszard Hołownicki Prof. dr hab. Kazimierz Dreszer
Anna Szeląg-Sikora	Uwarunkowania społeczno-demograficzne a efektywność mechanizacji prac w gospodarstwach rolnych	Prof. dr hab. Józef Kowalski	Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Andrzej Kwieciński
Jerzy Małopolski	Prognozowanie zapotrzebowania na energię elektryczną odbiorców wiejskich przy wykorzystaniu modeli rozmytych	Prof. dr hab. Małgorzata Trojanowska	Prof. dr hab. Ewa Wachowicz Prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski
Rafał Stokłosa	Analiza wpływu wybranych czynników na efektywność magazynowania energii w tunelu foliowym	Dr hab. inż. Sławomir Kurpaska	Prof. dr hab. Jarosław Frączek Prof. dr hab. Jan Pabis
Piotr Nawara	Wpływ kształtu bulw ziemniaka na straty masy podczas obierania	Dr hab. inż. Barbara Krzysztofik	Prof. dr hab. Ewa Wachowicz Prof. dr hab. Piotr Budyn

Nazwisko i imię doktoranta	Tytuł rozprawy doktorskiej	Promotor	Recenzenci
Rok 2008			
Krzysztof Nęcka	Programowanie rozwoju wiejskiej infrastruktury elektroenergetycznej	Prof. dr hab. M. Trojanowska.	Prof. dr hab. Janusz Piechocki Prof. dr hab. Andrzej Chochowski
Maciej Sporysz	Wspomaganie ogrzewania tunelu foliowego za pomocą pompy ciepła	prof. dr hab. Sławomir Kurpaska	Prof. dr hab. Jan Pabis Prof. dr hab. Andrzej Chochowski
Jakub Sikora	Autokorelacja przestrzenna wybranych elementów infrastruktury rolnictwa w gminach Polski południowej	Dr hab. Andrzej Woźniak, prof. UR	Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski
Przemysław Szczęwka	Wpływ stymulacji sadzeniaków polem elektromagnetycznym na przebieg wegetacji ziemniaka	Prof. dr hab. Norbert Marks	Prof. dr hab. Stanisław Pietruszewski Prof. dr hab. Piotr Budyn
Aldona Wota	Zastosowanie kompleksowych metod badawczych do optymalnego wyboru lokalizacji składowisk komunalnych	Dr hab. inż. Andrzej Woźniak	Prof. dr hab. Stanisław Gruszczyński Prof. dr hab. Krzysztof Wierzbicki
Rok 2009			
Miroslaw Zagórdka	Techniczno ekonomiczne i przyrodnicze aspekty nawożenia mineralnego w technologii rolnictwa precyzyjnego	Prof. dr hab. Maria Walczyk	Prof. dr hab. Ryszard Hołownicki Prof. dr hab. Aleksander Lisowski
Stanisław Lis	Modelowanie i symulacja komputerowa sterowania podciśnieniem w aparacie udajowym	Prof. dr hab. Henryk Juszcza	Prof. dr hab. Józef Szlachta Dr hab. inż. Andrzej Marciniak

Nazwisko i imię doktoranta	Tytuł rozprawy doktorskiej	Promotor	Recenzenci
Rok 2010			
Miroslaw Gut	Wpływ stymulacji sadzeniaków przemiennym polem elektrycznym na przebieg wegetacji ziemniaka	Prof. dr hab. Norbert Marks	Prof. dr hab. Stanisław Pietruszewski Prof. dr hab. Piotr Budyn
Janusz Zemanek	Logistyczne aspekty gospodarki odpadami stałymi na obszarach górskich województwa małopolskiego	Dr hab. inż. Andrzej Woźniak, prof. UR	Prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński Prof. dr hab. Krzysztof Wierzbicki
Jakub Wojciech	Wpływ konstrukcji i wyposażenia na zużycie ciepła w obiektach szklarniowych	Dr hab. inż. Kazimierz Rutkowski, prof. UR	Dr hab. Bogusława Łapczyńska-Kordon Prof. dr hab. Janusz Piechocki
Krzysztof Klamka	Wpływ czynników uprawowych i odmianowych ziemniaków na cechy fizyczne istotne w procesie zbioru i obróbki pozbiorowej plonu	Prof. dr hab. Piotr Budyn	Dr hab. Barbara Krzysztofik prof. UR Prof. dr hab. Aleksander Szeptycki
Rok 2011			
Agnieszka Peszek	Wpływ wykształcenia bezpośrednich producentów rolnych na efektywność postępu naukowo-technicznego	Prof. dr hab. Rudolf Michalek	Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Józef Kowalski
Anna Wilczyńska	Wpływ informacji na decyzje dotyczące techniki i technologii produkcji w gospodarstwach rolniczych	Dr hab. Michał Cupiał, prof. UR	Dr hab. inż. Andrzej Marciniak prof. UP Dr hab. inż. Sylwester Tabor prof. UR

Tabela 3.3. Lista wypromowanych doktorów habilitowanych na Wydziale w latach 2007-2011

Imię i nazwisko habilitanta	Tytuł rozprawy habilitacyjnej	Recenzenci	Jednostka przeprowadzająca przewód
Rok 2007			
Jan Vogelgesang	Funkcja maszyny rolniczej w kreowaniu postępu naukowego-technicznego w rolnictwie	Prof. dr hab. Leszek Powierża Prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski Prof. dr hab. Andrzej Kusz Prof. dr hab. Adam Krysztofiak	Wydział Agrotechnologii
Sylwester Tabor	Postęp techniczny a efektywność substytucji pracy żywej pracą uprzemysłowioną w rolnictwie	Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Wiesław Musiał Prof. dr hab. Andrzej Kwiecieński Prof. dr hab. Adam Krysztofiak	Wydział Agrotechnologii
Michał Cupiał	Systemy wspomagania decyzji dla gospodarstw rolnych	Prof. dr hab. Zbigniew Siarkowski Prof. dr hab. Aleksander Szeptycki Prof. dr hab. Jerzy Weres Prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski	Wydział Agrotechnologii
Józef Cież	Studia nad wypadkami przy pracy z maszynami i ciągnikami rolniczymi w gospodarstwach indywidualnych	Prof. dr hab. Leszek Solecki Prof. dr hab. Leszek Pacholski Prof. dr hab. Tadeusz Sęk Prof. dr hab. Piotr Zalewski	Wydział Agrotechnologii

Imię i nazwisko habilitanta	Tytuł rozprawy habilitacyjnej	Recenzenci	Jednostka przeprowadzająca przewód
Rok 2008			
Wiesław Tomczyk	Ekologiczno-eksploatacyjne aspekty w procesie użytkowania i odnowy maszyn i urządzeń	Prof. dr hab. Kazimierz Dreszer Prof. dr hab. Aleksander Szeptycki Prof. dr hab. Leszek Powierża Prof. dr hab. Ryszard Michalski	Wydział Agrotechnologii
Zygmunt Sobol	Kształtowanie się wybranych właściwości bulw ziemniaka w procesie przechowywania oraz w trakcie ich rekondycjonowania	Prof. dr hab. Piotr Budyn Prof. dr hab. Małgorzata Bzowska-Bakalarz Prof. dr hab. Krystyna Konstantkiewicz Prof. dr hab. Aleksander Szeptycki	Wydział Agrotechnologii
Bogusława Łapczyńska-Kordon	Model suszenia mikrofalowo-podciśnieniowego owoców i warzyw	Prof. dr hab. Eugeniusz Kamiński Prof. dr hab. Jan Pabis Prof. dr hab. Tadeusz Lis Prof. dr hab. Marek Markowski	Wydział Agrotechnologii
Rok 2009			
Tomasz Głąb	Analiza przyczyn zmian plonowania wybranych gatunków traw pod wpływem wielokrotnych przejazdów kół ciągnika	Prof. dr hab. Włodzimierz Białczyk Prof. dr hab. Jan Bronisław Dawidowski Prof. dr hab. Zygmunt Mikołajczak Prof. dr hab. Maria Walczyk	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Rok 2010			
Hubert Latała	Wykorzystanie kolektorów słonecznych w produkcji ogrodniczej pod osłonami	Prof. dr hab. Mieczysław Szpryngiel Prof. dr hab. Ryszard Hołownicki Prof. dr hab. Jan Pabis Prof. dr hab. Eugeniusz Mokrzycki	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Halina Pawlak	Ergonomiczna ocena stanowisk pracy w przemyśle rolno-spożywczym	Prof. dr hab. Jerzy Weres Doc. dr hab. Leszek Solecki Prof. dr hab. Leszek Pacholski Prof. dr hab. Piotr Zalewski	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki

Imię i nazwisko habilitanta	Tytuł rozprawy habilitacyjnej	Recenzenci	Jednostka przeprowadzająca przewód
Rok 2011			
Dariusz Błażejczak	Prognozowanie naprężenia granicznego w warstwie podornej gleb ugniatanych kołami pojazdów rolniczych	Prof. dr hab. Jerzy Buliński Prof. dr hab. Krystyna Konstantkiewicz Prof. dr hab. Zdzisław Kośmicki Prof. dr hab. Maria Walczyk	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Wiesława Nowacka	Wieloaspektowa analiza ergonomiczna operatorów specjalistycznych maszyn stosowanych w pozyskiwaniu drewna	Prof. dr hab. Dieter F. Gießing Prof. dr hab. med. Danuta Koradecka Prof. dr hab. Leszek Pacholski Prof. dr hab. Piotr Zalewski	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Sławomir Francik	Nowoczesność techniczno-konstrukcyjna ciągników i maszyn rolniczych – aspekty metodyczne	Prof. dr hab. Rudolf Michalek Prof. dr hab. Leszek Powierża Prof. dr hab. Tadeusz Rawa Prof. dr hab. Mieczysław Szpryngiel	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Jacek Salomon	Metodyka oceny środowiskowych i społeczno-gospodarczych uwarunkowań wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich	Prof. dr hab. Krzysztof Gawroński Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Franciszek Woch Prof. dr hab. Krzysztof Wierzbicki	Wydział Inżynierii Środowiska i Geodezji
Maciej Kuboń	Efektywność infrastruktury technicznej w gospodarstwach rolniczych	Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Andrzej Kwieciński Prof. dr hab. Andrzej Marczuk Dr hab. Jacek Przybył prof. UP	Instytut Technologiczno-Przyrodniczy w Falentach. Oddział Warszawa
Zbigniew Kowalczyk	Poziom i struktura zużycia technicznych środków trwałych w różnych typach gospodarstw rolniczych	Prof. dr hab. Eberhard Makosz Prof. dr hab. Jan Banasiak Prof. dr hab. Jan Pawlak Prof. dr hab. Wiesław Musiał	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki

Imię i nazwisko habilitanta	Tytuł rozprawy habilitacyjnej	Recenzenci	Jednostka przeprowadzająca przewód
Rok 2011			
Tomasz Jakubowski	Wpływ promieniowania mikrofalowego na plonowanie i trwałość przechowalniczą ziemniaka	Prof. dr hab. Janusz Kolowca Dr hab. Deta Luczycka Prof. dr hab. Stanisław Pietruszewski Prof. dr hab. Marek Tukiendorf	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Paweł Kiełbasa	Zintegrowana metoda oceny nakładów energetycznych na uprawę podstawową w aspekcie mozaikowości gleby	Prof. dr hab. Jerzy Bieniek Prof. dr hab. Aleksander Lisowski Prof. dr hab. Tadeusz Rawa Prof. dr hab. Piotr Zalewski	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki
Dariusz Kwaśniewski	Technologiczno-energetyczne aspekty produkcji biomasy z wierzby krzewiastej (<i>Salix spp</i>)	Prof. dr hab. Józef Szlachta Prof. dr hab. Zdzisław Wójcicki Prof. dr hab. Andrzej Kwiecieński Prof. dr hab. Aleksander Szmiąg	Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki

Tabela 3.4. Lista osób, dla których przeprowadzono postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora na Wydziale w latach 2007-2011

Nazwisko i imię	Ośrodek	Posiadany stopień naukowy lub tytuł w momencie awansu	Data
Maria Walczyk	Kraków	Doktor habilitowany	2007
Henryk Juszka	Kraków	Doktor habilitowany	2007
Jerzy Dąbkowski	Kraków	Doktor habilitowany	2007
Henryk Komsta	Lublin	Doktor habilitowany	2007
Bogusław Cieślukowski	Kraków	Doktor habilitowany	2008
Sławomir Kurpaska	Kraków	Doktor habilitowany	2008
Tomasz Dobek	Szczecin	Doktor habilitowany	2009
Marek Tukiendorf	Opole	Doktor habilitowany	2009
Kazimierz Rutkowski	Kraków	Doktor habilitowany	2011

W poniższych tabelach (tab. 3.5-3.6) przedstawiono również awanse naszych pracowników na stanowiska profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego w ostatnich 5-ciu latach działalności Wydziału. Zarówno na jedno jak i drugie stanowisko awansowało 6 osób.

Tabela 3.5. Lista pracowników Wydziału, którzy uzyskali stanowisko profesora nadzwyczajnego w latach 2007-2011

Nazwisko i imię	Ośrodek	Stanowisko	Posiadany stopień naukowy	Data
Barbara Krzysztofik	Kraków	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2007
Andrzej Woźniak	Kraków	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2007
Jerzy Langman	Kraków	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2008
Oleksandr Bitter	Lwów	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2011
Sylwester Tabor	Kraków	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2011
Michał Cupiał	Kraków	Profesor nadzwyczajny UR	Doktor habilitowany	2011

Tabela 3.6. Lista pracowników Wydziału,
którzy uzyskali stanowisko profesora zwyczajnego w latach 2007-2011

Nazwisko i imię	Ośrodek	Stanowisko	Data
Jerzy Gruszczyński	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2008
Małgorzata Trojanowska	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2010
Janusz Kolowca	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2010
Jarosław Frączek	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2010
Tadeusz Juliszewski	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2010
Stanisław Kokoszka	Kraków	Profesor nadzwyczajny	2010

3.4. DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWA PRACOWNIKÓW WYDZIAŁU

Dorobek naukowy naszego Wydziału jest w pewnym sensie kontynuacją badań i osiągnięć naszych poprzedników. Wystarczy wspomnieć o profesorach Tadeuszu Gołogórskim i Michale Wójcickim. Na bazie szkół, które tworzyli, powstały kierunki badań ich kontynuatorów – późniejszych i obecnych badaczy w Ośrodku Krakowskim i nie tylko [Michalek, Kowalski 2002].

Celem zasadniczym tego rozdziału jest pokazanie osiągnięć naukowych i publikatorskich naszych pracowników w ostatnich 5-ciu latach działalności Wydziału. Pracownicy naszego Wydziału w tym okresie czasu realizowali bądź realizują 27 projekty badawcze jako samodzielni wykonawcy (21 projektów) lub też współwykonawcy (6 projektów). Wśród realizowanych projektów znalazły się granty promotorskie (8 projektów), habilitacyjne (1 projekt), zwykłe (11 projektów) oraz rozwojowe (1 projekt). Przykładem dużego grantu rozwojowego jest projekt opiekujący na łączną sumę 1 250 tys. zł, kierowany przez prof. Józefa Kowalskiego nt. „Innowacyjne oddziaływanie techniki i technologii oraz informatycznego wspomaganie zarządzania na efektywność produkcji w gospodarstwach ekologicznych”. W tabeli 3.7. przedstawiono wykaz projektów badawczych realizowanych na WIPiE w latach 2007-2011.

Tabela 3.7. Projekty badawcze realizowane na Wydziale w latach 2007-2011

Kierownik Projektu	Numer projektu	Tytuł grantu	Okres realizacji	Jednostka
Bogusław Cieślowski	N313 2725 38	Kontrola poślizgu kół ciągnika rolniczego w aspekcie wymagań rolnictwa precyzyjnego	13.04.2010 – 04.08.2012	KIMiA
Jarosław Frączek	N310 007 31/0846	Wybrane właściwości fizyczne pędów i zrębków wierzby energetycznej	27.09.2006 – 26.09.2007	KIMiA
Jarosław Frączek	N313 1539 35	Optimalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych	22.08.2008 – 21.08.2010	KIMiA
Tomasz Głąb	N313 1467 38	Wpływ wielokrotnych przejazdów ciągnika na plonowanie mieszanki trawiasto-koniczynowej przy zróżnicowanym nawożeniu mineralnym	12.03.2010 – 11.03.2013	IEMiPP
Tomasz Głąb	N310 0839 38	Wyznaczenie cech odpowiedzialnych za odporność traw na warunki eksploatacji sportowej	12.03.2010 – 11.03.2013	IEMiPP
Tadeusz Juliszewski	N313 2880 34	Dostosowanie urządzeń sygnalizacyjnych na ciągnikach i maszynach rolniczych do potrzeb operatorów	15.05.2008 – 14.05.2010	IEMiPP
Henryk Juszcza	N313 1266 34	Modelowanie i symulacja komputerowa sterowania podciśnieniem w aparacie udojowym	12.05.2008 - 10.05.2009	KEiAPR
Henryk Juszcza	N313 1544 35	Automatyczne sterowanie aparatem udojowym dla krów za pomocą sztucznej inteligencji	22.08.2008 - 21.08.2011	KEiAPR
Paweł Kielbasa	N313 1543 35	Zintegrowana metoda oceny nakładów energetycznych na uprawę podstawową w aspekcie mozaikowości gleby	08.09.2008 - 07.09.2011	IEMiPP
Józef Kowalski	R12 016510	Innowacyjne oddziaływanie techniki i technologii oraz informatycznego wspomaganie zarządzania na efektywność produkcji w gospodarstwach ekologicznych	01.10.2010 - 30.09.2013	IIRiI
Kazimierz Rutkowski	N313 3070 34	Czynniki ograniczające wielkość strat ciepła w nowoczesnych obiektach szklarniowych	12.05.2008 - 30.06.2009	IIRiI
Sławomir Kurpaska	2P06 R09829	Analiza systemu ogrzewania tunelu foliowego z wykorzystaniem źródeł energii odnawialnej	20.10.2005 - 19.10.2008	IIRiI
Sławomir Kurpaska	N313 4451 37	Energetyczno-ekologiczne aspekty wykorzystania energii odnawialnej w obiekcie ogrodniczym	24.09.2009 - 23.09.2012	IIRiI
Rudolf Michałek	N313 2935 34	Wpływ wykształcenia bezpośrednich producentów rolnych na efektywność postępu naukowo-technicznego	15.05.2008 - 06.03.2012	IIRiI
Rudolf Michałek	N313 1412 38	Postęp naukowo-techniczny w procesie modernizacji polskiego rolnictwa i obszarów wiejskich	09.04.2010 - 08.10.2012	IIRiI
Anna Szeląg-Sikora	7590/B/ 901/11	Modernizacja techniczna gospodarstw rolnych wspomagana środkami unijnymi warunkiem rozwoju grup producenckich	16.05.2011 - 15.05.2014	IIRiI
Grzegorz Wcisło	N509 2931 35	Określenie wpływu zasilania silnika ZS paliwem biodiesel fame na efektywność pracy zespołu reaktora utleniającego oraz filtra cząstek stałych	09.09.2008 - 08.09.2011	KEiAPR

Kierownik Projektu	Numer projektu	Tytuł grantu	Okres realizacji	Jednostka
Grzegorz Wcisło	N313 2734 38	Optymalizacja procesów otrzymywania biopaliw etanolowych II generacji z surowców rolniczych	15.04.2010 - 14.04.2013	KEiAPR
Andrzej Woźniak	N313 1537 35	Logistyczne aspekty gospodarki odpadami stałymi na obszarach górskich województwa małopolskiego	20.08.2008 - 10.09.2009	IIRiI
Urszula Ziemiańczyk	2011/01/ D/HS4/ 05909	Zarządzanie wiedzą w procesie budowania konkurencyjności i innowacyjności obszarów wiejskich na zasadach zrównoważonego rozwoju - empiryczna weryfikacja na przykładzie województwa małopolskiego	01.12.2011 - 30.11.2015	IIRiI
Piotr Budyn	N310 3012 34	Wpływ czynników uprawowych i odmianowych ziemniaków na wybrane cechy fizyczne bulw istotne w procesie zbioru i obróbki pozbiorowej plonu	23.05.2008- 15.12.2009	IEMeIPP

Oprócz wymienionych grantów badawczych realizowanych na Wydziale, nasi pracownicy brali również udział w projektach realizowanych przez inne jednostki badawcze. Były to następujące projekty:

1. PBZ - MNISW - 1/3/2006

Nowoczesne technologie energetycznego wykorzystania biomasy i odpadów biodegradowalnych/BIOB/ - konwersja BIOB do energetycznych paliw gazowych

Koordinator grantu: Tomasz Golec

Zadanie nr FZP/CPC/36/08 pt. „Komputerowy system obliczeń i doradztwa dotyczący substytucji biomasą konwencjonalnych nośników energii”.

Kierownik zadania: Tadeusz Juliszewski

Główni wykonawcy zadania: Krzysztof Molenda, Sylwester Tabor, Dariusz Kwaśniewski, Jan Radoń (WIŚiG UR)

Wykonawcy zadania: Michał Wacięga, Maciej Waligóra

Okres realizacji: 12.12.2008 - 12.10.2010

2. FP7-KBBE-2009-3; Grant nr 244957

AgriXchange (akronim). A COMMON DATA EXCHANGE SYSTEM FOR AGRICULTURAL SYSTEMS.

Koordinator Grantu: Sjaak Wolfert

Koordinator na Polskę: Jerzy Weres

Podwykonawcy z WIPiE: Krzysztof Molenda, Jan Vogelgesang

Okres realizacji: 1.12.2009 - 30.11.2012

3. ZOB/53/67607/IT2/10

Opracowanie biotechnologii oczyszczania ścieków pochodzących z produkcji biodiesla na bazie oleju rzepakowego, olejów zużytych oraz olejów pochodzących z roślin alternatywnych

Kierownik grantu: Henryk Kołoczek

Główny wykonawca: Grzegorz Wcisło

Okres realizacji: 04.2010 - 06.2013

4. N N313 774840

Semantyczna integracja danych dla potrzeb zarządzania rolniczymi procesami produkcji

Kierownik grantu: Andrzej Waclaw Marciniak

Główny wykonawca: Krzysztof Molenda

Okres realizacji: 16.05.2011 - 15.05.2013

5. NCBiR NR 12 0043 06/2009

Technologiczna i ekologiczna modernizacja wybranych gospodarstw rodzinnych

Kierownik grantu: Prof. Zdzisław Wójcicki

Główny wykonawca: dr hab. Sylwester Tabor

Okres realizacji: 1.05.2009 - 30.04.2012

6. WND POIG 01.03.01-10-115/09

HortiEnergia (akronim). Opracowanie innowacyjnych technologii magazynowania energii w produkcyjnych tunelach foliowych

Kierownik grantu: Prof. Ryszard Hołownicki (ISK Skierniewice)

Koordynator naukowy projektu: Prof. Sławomir Kurpaska

Główny wykonawca: Prof. Kazimierz Rutkowski, dr hab. Hubert Latała

Okres realizacji: 1.04.2010 - 31.05.2015

6. Program Operacyjny Kapitał Ludzki – Poddziałanie 4.1.1.

Projekt: Innowacyjna oferta edukacyjna Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie.

Zadanie 5 projektu: Studia podyplomowe „Wykorzystanie biomasy na cele energetyczne”.

Kierownik Studiów: Prof. Jarosław Frączek

Okres realizacji: 2009-2011

Głównym miernikiem oceny aktywności naukowej pracownika, a także ośrodka naukowego, jest liczba monografii, publikacji naukowych oraz ich wartość merytoryczna. Ta ostatnia mierzona jest pośrednio poprzez rangę wydawnictwa [Michałek, Kowalski 2007]. Oceniając nasz Wydział pod kątem aktywności naukowej i publikatorskiej należy stwierdzić, że należymy do jednych z najaktywniejszych w kraju Ośrodków akademickich w dyscyplinie inżynieria rolnicza.

W tabeli 3.8. przedstawiono w sposób syntetyczny dorobek naukowy pracowników naszego Wydziału w okresie 2007-2011. W ocenianym okresie wydano 18 monografii (najwięcej, bo 8 w roku 2011). Pracownicy WIPiE byli autorami 71 rozdziałów w monografiach. Zdecydowanie największa liczba rozdziałów (36) była charakterystyczna dla roku 2010.

Tabela 3.8. Liczba monografii i publikacji naukowych w latach 2007-2011

Wyszczególnienie	2007	2008	2009	2010	2011
Liczba monografii	3	-	3	4	8
Liczba rozdziałów w monografiach	7	-	12	36	16
Liczba publikacji z IF	6	4	3	6	2
Średnia liczba punktów na publikację posiadającą IF	25,2	23,0	32,3	23,6	22,5
Liczba publikacji bez IF	129	155	118	124	81
Łączna liczba publikacji	135	159	121	129	84
Publikacje na jednego pracownika ze stopniem doktora	2,4	2,8	2,0	2,0	1,3
Publikacje w Inżynierii Rolniczej	84	101	76	83	42
Udział procentowy publikacji w Inżynierii Rolniczej	65	65	64	67	52
Liczba punktów MNiSW	729	890	709	716	491
Średnia liczba punktów MNiSW na publikację	5,7	5,7	6,0	5,8	6,1

Aby ocenić pełny dorobek naukowy, oprócz monografii pokazano również wydane publikacje naukowe. Należy tutaj podkreślić, że w tabeli wyszczególniono zarówno publikacje posiadające IF o liczbie punktów od 10 do 32 punktów oraz publikacje nie posiadające IF o liczbie punktów od 2 do 9 wg MNiSW.

Łączna liczba publikacji wyniosła 628, a sumaryczna liczba punktów 3535 (średnio 5,8 pkt/publikację). W latach 2007-2011 w czasopiśmie zagranicznych z IF ukazało się 21 publikacji, których średnia liczba punktów na publikację mieściła się w granicach od 22,5 w roku 2011 – do 32,3 w roku 2009. Zdecydowana większość publikacji (średnio 62,6%) ukazała się w czasopiśmie „Inżynieria Rolnicza” wydawanym przez Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej z siedzibą w Krakowie. Najwięcej artykułów ukazało się w 2008 roku, a najmniej w 2011 roku. Należy jednak tutaj podkreślić, że średnia liczba punktów za publikację była najwyższa właśnie w 2011 roku i wyniosła 6,1 pkt. Fakt ten był efektem publikowania w czasopiśmie zagranicznych wyższej rangi (większa liczba punktów przyznawana za publikację).

W tabelach 3.9 i 3.10 przedstawiono wykaz monografii i rozdziałów w monografiach oraz wykaz prac opublikowanych w czasopiśmie zagranicznych posiadających IF naszych pracowników w latach 2007-2011.

Tabela 3.9. Wykaz monografii oraz rozdziałów w monografiach pracowników Wydziału w latach 2007-2011

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Kurpaska Sł.	Szklarnie i tunele foliowe: inżynieria i procesy	PWRiL, Warszawa	2007
Juliszewski T., Zając T.	Biopaliwo rzepakowe – monografia	PWRiL, Warszawa	2007
Cieślukowski B.	Procesy drganiowe w diagnostyce maszyn rolniczych – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2007
Michałek R., Kowalski J.	Od Techniki Rolniczej do Agrotechnologii – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2007
Juliszewski T.	Ciągniki „SAM” a bezpieczeństwo pracy – rozdział w monografii	Instytut Medycyny Wsi, Lublin	2007
Zalewski P.	Postęp techniczny w rolnictwie jako element profilaktyki wypadkowej w okresie ostatniej dekady – rozdział w monografii	Instytut Medycyny Wsi, Lublin	2007
Tomczyk W.	Modelowanie procesu odnowy maszyn rolniczych w warunkach zmian otoczenia – rozdział w monografii	Politechnika Warszawska, Warszawa	2007
Frączek J., Mudryk K.	Właściwości geometryczne pędów wierzby <i>Salix Viminalis</i> L. w aspekcie zbioru maszynowego – rozdział w monografii	Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2007
Frączek J., Mudryk K.	Ocena składu granulometrycznego zrębków wierzby <i>Salix Viminalis</i> L. – rozdział w monografii	Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2007
Łapczyńska – Kordon B.	Analiza struktury wewnętrznej podczas suszenia mikrofalowo-konwekcyjnego owoców – rozdział w monografii	Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2007
Frączek J., Hebda T.	Wpływ zawartości wody na grubość okrywy owocowej nasion – rozdział w monografii	Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2007
Juliszewski T.	Ogrzewanie biomasą – monografia	Państwowe Wydawnictwo Rolnicze i Leśne, Warszawa	2009
Marks N.	Mechaniczne uszkodzenia bulw ziemniaka – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Głąb T.	Analiza przyczyn zmian plonowania wybranych gatunków traw pod wpływem wielokrotnych przejazdów kół ciągnika – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Juliszewski T., Kiełbasa P.	Rozpoznanie i sposoby ograniczania ryzyka chorób układu mięśniowo-szkieletowego, związanych z pracą w rolnictwie – obciążenie pracą fizyczną a technologie produkcji w rolnictwie – rozdział w monografii	Instytut Medycyny Wsi, Lublin	2009

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Michałek R.	Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Od studium rolniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego do Uniwersytetu Rolniczego – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Juliszewski T.	Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Z biegiem lat, z biegiem dni... – wycinek z historii wydziału – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Zalewski P.	Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie – profesor Tadeusz Gołogórski w oczach swoich następców – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Kowalski J.	Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Michał Franciszek Wójcicki profesor dwóch uczelni – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Michałek R.	Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Ryszard Gąska – twórca wydziału techniki i energetyki rolnictwa – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2009
Frączek J., Wróbel M.	Właściwości fizyczne surowców roślinnych. Ziarno, owoce, surowce energetyczne – pole powierzchni kontaktu nasion – badania eksperymentalne i modelowe – rozdział w monografii	Wydawnictwo Naukowe FRNA, Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2009
Frączek J., Wróbel M.	Właściwości fizyczne surowców roślinnych. Ziarno, owoce, surowce energetyczne – współczynnik wypełnienia złoża roślinnych materiałów ziarnistych – rozdział w monografii	Wydawnictwo Naukowe FRNA, Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2009
Frączek J., Mudryk K.	Właściwości fizyczne surowców roślinnych. Ziarno, owoce, surowce energetyczne – proces rozdrabniania pędów wierzy <i>Salix viminalis</i> L. – nakłady energetyczne – rozdział w monografii	Wydawnictwo Naukowe FRNA, Komitet Agrofizyki PAN, Lublin	2009
Juliszewski T.	Ergonomia – technika i technologia – zarządzanie. Zarządzanie w inżynierii rolniczej – rozdział w monografii	Wydawnictwo Politechniki Poznańskiej, Poznań	2009
Trojanowska M.	Analiza potencjału energetycznego biomasy dla potrzeb planowania energetycznego w regionie – rozdział w monografii	Wieś Jutra Konwersja Odnawialnych Źródeł Energii, Warszawa	2009
Knaga J.	Wstępna analiza zmienności mocy zaabsorbowanej przez płaski kolektor słoneczny – rozdział w monografii	Wieś Jutra Konwersja Odnawialnych Źródeł Energii, Warszawa	2009
Woźniak A.	Grafy i sieci w technikach decyzyjnych – monografia	Komisja Technicznej Infrastruktury Wsi PAN, Kraków	2010
Juliszewski T., Kielbasa P.	Urządzenia sygnalizacyjne ciągników i maszyn rolniczych – monografia	Powszechne Wydawnictwo Rolnicze i Leśne, Oddział w Poznaniu, Poznań	2010

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Walczyk M.	Rozprzestrzenianie się naprężeń pod kołami ciągników zrywkowych (Tom II) – monografia	Prace Komisji Nauk Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych, Warszawa	2010
Salamon J.	Metodyka oceny środowiskowych i społeczno – gospodarczych uwarunkowań wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich – monografia	Komisja Technicznej Infrastruktury Wsi PAN, Kraków	2010
Cieślakowski B., Weisło G.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – Uwarunkowania, technologie i perspektywy rozwoju biopaliw ciekłych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Weisło G.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – Własności fizykochemiczne biopaliw typu FAME – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Cieślakowski B.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – Zmienność cech fizykochemicznych biopaliw ciekłych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – Rozwój i technologie produkcji biopaliw stałych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Wróbel M., Mudryk K.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – Maszyny i urządzenia – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Mudryk K., Wróbel M.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – jakość biopaliw stałych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Łapczyńska – Kordon B., Kurpaska S.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne – teoretyczne podstawy termicznego przetwarzania biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Kurpaska S.	Przetwarzanie biomasy na cele energetyczne. Techniki termicznego przetwarzania biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Juliszewski T.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Uwarunkowania prawne – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Szeląg-Sikora A.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Dofinansowanie produkcji biopaliw – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Kwaśniewski D., Mudryk K., Wróbel M.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Zbiór i likwidacja plantacji energetycznych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Kwaśniewski D., Mudryk K., Wróbel M.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Zakładanie i utrzymanie plantacji. Trawy i byliny – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Krzysztofik B.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Uprawy polowe – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Pedryc N.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Biomasa leśna – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Kwaśniewski D.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Koszty produkcji biomasy z upraw polowych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Kuboń M.	Produkcja biomasy na cele energetyczne. Organizacja dostaw i magazynowania biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Wstęp – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Technologia produkcji brykietów i peletów – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Rozdrabnianie – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Aglomeracja biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Hebda T.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Suszenie biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Mudryk K.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Badania procesów przygotowania i aglomeracji materiałów roślinnych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Wróbel M.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Jakość biopaliw stałych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Cel i zakres badań – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Mudryk K., Wróbel M.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Charakterystyka botaniczna – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Mudryk K., Wróbel M.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Właściwości fizyczne – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Wróbel M.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Rozdrabnianie wstępne – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Hebda T., Łapczyńska – Kordon B.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Suszenie biomasy: Matematyczne modelowanie procesu suszenia biomasy – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Hebda T., Łapczyńska – Kordon B.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Suszenie biomasy: Weryfikacja modelu suszenia – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Mudryk K.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Mielenie – rozdrabnianie końcowe – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Mudryk K.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Brykietowanie – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Wróbel M.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Peletowanie – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Francik S.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Modelowanie i symulacja produkcji biopaliw kompaktowanych z wykorzystaniem sztucznych sieci neuronowych: Modele neuronowe etapów produkcji biopaliw kompaktowanych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Francik S.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Modelowanie i symulacja produkcji biopaliw kompaktowanych z wykorzystaniem sztucznych sieci neuronowych: Symulacja produkcji biopaliw kompaktowanych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010
Frączek J.	Optymalizacja procesu produkcji paliw kompaktowanych wytwarzanych z roślin energetycznych. Podsumowanie – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2010

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Cieślakowski B.	Diesel engines – new challenges. Protection of farm tractor operator against engine noise emission - rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Naukowe Silników Spalinowych	2010
Juliszewski T., Tabor S., Kwaśniewski D., Radoń J., Molenda K., Waciegą M., Waligóra M.	Nowoczesne technologie pozyskiwania i energetycznego wykorzystania biomasy. Komputerowy system obliczeń i doradztwa dotyczący substytucji biomasą konwencjonalnych nośników energii – rozdział w monografii	Instytut Energetyki, Warszawa	2010
Krzysztofik B.	Znaczenie kuchni regionalnej w turystyce. Turyści w rezerwach przyrody Wąwóz Homole i Dolina Białej Wody – rozdział w monografii	Instytut Turystyki, Kraków	2010
Juliszewski T., Kurpaska S.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kowalczyk Z.	Poziom i struktura zużycia technicznych środków trwałych w różnych typach gospodarstw rolniczych – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kielbasa P.	Zintegrowana metoda oceny nakładów energetycznych na uprawę podstawową w aspekcie mozaikowości gleby – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Michalek R.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej – monografia (red.)	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Cupiał M.	Zarządzanie jednostką transferu technologii – monografia (red.)	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Cupiał M.	Zarządzanie badaniami naukowymi – monografia (red.)	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Juliszewski T.	Obciążenie psychiczne pracą – nowe wyzwanie dla ergonomii – monografia	Komitet Ergonomii PAN	2011
Frączek J., Kurpaska S., Łapczyńska-Kordon B.	Thermal conversion of biomass – monografia	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Ślizek Z., Frączek J.	Mechanical Impacts at Harvest and After Harvest Technologies – rozdział w monografii	Encyclopedia of Agrophysics. Wydawnictwo Springer	2011
Michalek R.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Nauka motorem przemian cywilizacyjnych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Michalek R.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Przesłanki rozwoju inżynierii rolniczej – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Michałek R.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Kadry w rozwoju inżynierii rolniczej – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kowalski J.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Komitet Techniki Rolniczej Polskiej Akademii Nauk współtwórcą rozwoju inżynierii rolniczej w Polsce – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kowalski J.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Kształcenie w zakresie inżynierii rolniczej w Polsce na tle zróżnicowanych warunkowań – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Hołownicki R., Kowalski J.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Sieć naukowa „AgEngPol” nową formą organizacji środowiska inżynierii rolniczej – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kuboń M.	Przesłanki rozwoju i przekształceń inżynierii rolniczej. Polityka wydawnicza Komitetu Techniki Rolniczej PAN – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Kurpaska S.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Rudolf Michałek – naukowiec, dydaktyk i organizator nauki – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Michałek R.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Inżynieria rolnicza w uniwersytecie przyszłości – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Cieślakowski B.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Uwarunkowania techniczne stosowania FAME w eksploatacji pojazdów rolniczych – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Juliszewski T.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. Inżynieria rolnicza z perspektywy CIGR i CIOSTA – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Zalewski P.	Współczesna inżynieria rolnicza – badania i zastosowania. 60 lat akademickich podręczników maszynoznawstwa rolniczego w Krakowie – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Cupiał M., Szeląg-Sikora A.	Zarządzanie jednostką transferu technologii . Problematyka zarządzania jednostką transferu technologii w ramach projektu „Wiedza i doświadczenie – podstawa komercjalizacji badań” – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011

Autor	Tytuł	Wydawnictwo	Rok
Cupiał M., Szeląg-Sikora A.	Zarządzanie badaniami naukowymi. Rola uczelni w promowaniu komercjalizacji badań naukowych na przykładzie studiów podyplomowych Zarządzanie Badaniami Naukowymi realizowanych w ramach projektu „Wiedza i doświadczenie – podstawa komercjalizacji badań” – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Szeląg-Sikora A.	Zarządzanie badaniami naukowymi. Ewaluacja projektów B+R – rozdział w monografii	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków	2011
Mudryk M., Wróbel M.	The acquisition and processing of biomass of Virginia mallow for energy purposes. Briquetting and quality of Virginia mallow biomass briquettes – rozdział w monografii	Wieś Jutra, Warszawa	2011

Aktualnie bardzo duże znaczenie, jeśli chodzi o rozwój naukowy jednostek uczelnianych, mają publikacje wydawane w czasopiśmie zagranicznych wysoko punktowanych. Osiągnięcia naszego Wydziału w latach 2007-2011 związane właśnie z publikowaniem tego rodzaju artykułów pokazano w tabeli 3.10. Przykładowe czasopisma to m. in.: *International Agrophysics*, *Journal of Food Engineering*, *Polish Journal Of Environmental Studies*, *Geoderma*, *Agricultural Economics*.

Tabela 3.10. Wykaz publikacji w czasopiśmie zagranicznych posiadających IF

Autorzy	Tytuł	Czasopismo	Rok	Punkty wg MNiSW
Frączek J., Złobecki A., Zemanek J.	Assessment of angle of repose of granular plant material using computer image analysis	Journal of Food Engineering, 83, 17-22.	2007	32
Głąb T.	Application of image analysis for soil macropor characterization according to pore diameter	International Agrophysics, Vol. 21, 61-67.	2007	20
Głąb T.	Application of sodium hypochlorite in the technique of soil section preparation	International Agrophysics, Vol. 21, 153-156.	2007	20
Głąb T.	Effect of soil compaction on root system development and yields of tall fescue	International Agrophysics, Vol. 21, 233-239.	2007	20
Nowak B., Miczynski K., Hudy L.	The effect of total inorganic nitrogen and the balance between its ionic forms on adventitious bud formation and callus growth of “Wegierka Zwykła” plum.	Acta Physiologiae Plantarum, 29, 479-484.	2007	27
Tyszka A.	A system of Equations	Siam Journal on Applied Mathematics. Problems and Solutions	2007	32

Autorzy	Tytuł	Czasopismo	Rok	Punkty wg MNiSW
Głąb T., Gondek K.	Effect of Organic amendments on Morphometric Properties	Polish Journal of Environmental Studies, Vol. 2, 209-214.	2008	13
Głąb T.	Effects of traktor wheeling on Root morphology and field of Lucerne	Grass and Forage Science, 2008, Vol. 63, 398-406.	2008	27
Głąb T., Kulig B.	Effect of mulch and tillage system on soil porosity under wheat	Soil & Tillage Research, Vol. 99, 169-178.	2008	32
Głąb T., Zaleski T., Erhard E., Hartl W.	Effect of biowaste compost and nitrogen fertilization on macroporosity and biopores of Moil - gleyic Fluvisol soil	International Agrophysics, Vol. 22, 303-311.	2008	20
Głąb T., Kopeć S.	Effect of soil compaction on root system morphology and yields of meadow fescue	Polish Journal of Environmental Studies, Vol.18, 219-225.	2009	13
Głąb T., Zaleski T., Erhard E., Hartl W.	Effect of biowaste compost and nitrogen fertilization on water properties of mollic – gleyic fluvisol	International Agrophysics, Vol. 23, 123-128.	2009	20
Głąb T., Zaleski T., Kacorzyc P.	Effect of land management in mountainous regions on physical quality of sandy loam haplic combisol soil	Geoderma, Vol. 149, 298-304.	2009	32
Kornaś S., Gawor J., Cabaret J., Molenda K., Skalska M., Nowosad B.	Morphometric identification of equid cyathostome (Nematoda: Cyathostominae) infective larvae	Veterinary Parasitology, Volume 162, Issues 3-4, 290-294.	2009	32
Biesaga- Kościelniak J., Kościelniak J., Filek M., Marcińska I., Krekule J., Machackova I., Kuboń M.	The effect of plant growth regulators and their interaction with electric current on winter wheat development	Acta Physiol Plant.. DOI 10.1007/s11738-010-0488-8.	2010	27
Gambuś H., Pastuszka D., Gambuś F., Wrona P., Ziobro R., Mickowska B., Sikora M.	Nutritional and dietary value of gluten-free rolls enriched in amaranth flour	Journal of Pre – Clinical Research.. Vol. 4. No. 2, 120-130.	2010	24
Krasnodębski A., Kuboń M.	Logistic cost in competitive strategies of enterprises	Agricultural Economics. 56, 397-402.	2010	20

Autorzy	Tytuł	Czasopismo	Rok	Punkty wg MNiSW
Kurpaska S., Latała H.	Energy analysis of heat surplus storage systems in plastic tunnels	Renewable Energy 2010/35/2656-2665	2010	27
Marks N., Szecówka P.	Impact of variable magnetic field stimulation on growth of aboveground parts of potato plants	International Agro-physics, Vol. 24, 2, 165-170.	2010	20
Sikora M., Kowalski S., Krystyjan M., Ziobro R., Wrona P., Curic P., LeBail A.	Starch gelatinization as measured by rheological properties of the dough	Jurnal of Food Engineering, No. 96, 505-507.	2010	24
Głąb T.,	Effect of soil compaction on root system morphology and productivity of alfalfa (<i>Medicago sativa</i> L.)	Polish Journal of Environmental Studies, 20, 6, 1473-1480.	2011	13
Głąb T., Kacorzyk P.	Root distribution and herbage production under different management regimes of mountain grassland	Soil & Tillage Research, 113, 99-104.	2011	32

3.5. Działalność organizacyjna pracowników Wydziału

W rozdziale tym przedstawiono aktywność pracowników naszego Wydziału w organizacji szkół i konferencji naukowych, we współpracy z krajowymi i zagranicznymi Ośrodkami naukowymi i przedsiębiorstwami produkcyjnymi oraz udział naszych pracowników w krajowych i zagranicznych agendach naukowych.

Tabela 3.11 zawiera wykaz szkół i konferencji naukowych organizowanych przez Jednostki naszego Wydziału w latach 2007-2011. W ciągu analizowanego okresu zorganizowaliśmy 5 szkół naukowych i 17 konferencji, z czego 3 były to konferencje międzynarodowe, a pozostałe 14 – krajowe. Najaktywniejszą jednostką naszego Wydziału w organizacji szkół i konferencji był Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki, który zorganizował lub współorganizował 5 szkół naukowych oraz 11 ogólnopolskich konferencji naukowo-szkoleniowych.

Tabela 3.11. Wykaz szkół i konferencji organizowanych przez Wydział w latach 2007-2011

Tytuł	Miejsce i rok	Organizator (współorganizator)
XIV Szkoła Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”	Zakopane 2007	Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Inżynieria Rolnicza – osiągnięcia i problemy”	Kraków 2007	Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki

Tytuł	Miejsce i rok	Organizator (współorganizator)
Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Zrównoważony rozwój obszarów wiejskich – aspekty infrastrukturalne, ekologiczne, techniczne i planistyczne”	Dobczyce 2007	Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi
XXXII Konferencja Międzynarodowa CIOSTA – CIGR Section V	Nitra 2007	Współorganizator Katedra Eksploatacji Maszyn Ergonomii i Podstaw Rolnictwa
XV Szkoła Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”	Zakopane 2008	Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Inżynieria Rolnicza – osiągnięcia i problemy”	Kraków 2008	Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XV Konferencja Naukowa „Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich”	Dobczyce 2008	Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi
XI Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zastosowanie technologii informacyjnych w rolnictwie”	Niepołomice 2008	Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa, Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
Konferencja Popularno-Naukowa „Ziemniak w badaniach naukowych i praktyce”	Kraków 2008	Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Postaw Rolnictwa, Katedra Techniki Rolno-Spożywczej
Międzynarodowa Szkoła Naukowa „Pozyskiwanie energii ze źródeł odnawialnych i jej poszanowanie szansą na zmniejszenie energochłonności polskiego Rolnictwa” (Szkoła Naukowa została zorganizowana w ramach sieci naukowej AgEngPol)	Kraków 2009	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVI Konferencja Naukowa „Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich”	Dobczyce 2009	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
III Konferencja Naukowa „Agrofizyka w badaniach surowców i produktów rolniczych”	Kraków 2009	Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki
IV Konferencja Naukowa „Właściwości geometryczne, mechaniczne i strukturalne surowców i produktów spożywczych”	Bałszyce 2009	Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki (współorganizator)
XII Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zastosowanie technologii informacyjnych w rolnictwie”	Puszczykowo 2009	Katedra Eksploatacji Maszyn Ergonomii i Podstaw Rolnictwa, Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVI Szkoła Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”	Zakopane 2009	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVII Konferencja Naukowa „Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich”	Dobczyce 2010	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVII Szkoła Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”	Zakopane 2010	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki

Tytuł	Miejsce i rok	Organizator (współorganizator)
XIII Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zastosowanie technologii informacyjnych w rolnictwie”	Kazimierz n. Wisłą 2010	Instytut Eksploatacji Maszyn Ergonomii i Procesów Produkcyjnych, Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XIV Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zastosowanie technologii informacyjnych w rolnictwie”	Ojców 2011	Instytut Eksploatacji Maszyn Ergonomii i Procesów Produkcyjnych, Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVIII Szkoła Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”	Zakopane 2011	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
XVIII Konferencja Naukowa „Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich”	Dobczyce 2011	Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki
V Konferencja Naukowa "Właściwości geometryczne, mechaniczne i strukturalne surowców i produktów spożywczych”	Marózek k.Olsztyńka 2011	Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki (współorganizator)
Konferencja Ogólnopolska „Obciążenie psychiczne pracą – nowe wyzwanie dla ergonomii”	Kraków 2011	Instytut Eksploatacji Maszyn Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (współorganizator)

W tabeli 3.12 przedstawiono krajowe i zagraniczne umowy o współpracy podpisane lub obowiązujące w latach 2007-2011. Jak można zauważyć, współpraca z Ośrodkami krajowymi i zagranicznymi dotyczyła przede wszystkim wymiany doświadczeń oraz wspólnych badań. Dzięki tej współpracy prowadzonych jest wiele tematów badawczych, owocujących wspólnymi publikacjami w renomowanych wydawnictwach krajowych i zagranicznych.

Tabela 3.12. Krajowe i zagraniczne umowy o współpracy podpisane lub obowiązujące w latach 2007-2011

Jednostka współpracująca	Lata współpracy
Umowy krajowe	
Spółdzielcza Agrofirma Szczekociny	2005-2008
Gospodarstwo Usługowe w Kryrach Grzegorz Świerkot	2007-n*
Produkcja i Hodowla Roślin Ogrodniczych w Krzeszowicach	2007-n
VTM HOLDING sp. z o. o. w Pszczynie	2007-n
PTIR w Krakowie	2007-n
Kombinat Rolny Kietrz sp. z o. o.	2008-n
Tomasz Długoszewski, Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne SALEKO, Chotelek	2008-2013
IHAR Radzików	2008-n

Jednostka współpracująca		Lata współpracy
Grzegorz Pilch, Przedsiębiorstwo Wielobranżowe "AGRO-EKO" Kietrz		2008-n
Sławomir Cielecki Gospodarstwo Hodowlane, Skrzyńka		2008-n
Instytut Nafty i Gazu, Kraków		2008-2013
TOP FARMS Głubczyce sp. z o. o.		2009-n
DeLaval sp. z o. o., Wrocław		2009-2019
Leszek Woniakowski Gospodarstwo Rolne, Pilszcz		2009-n
Spółdzielnia Ogrodnicza "Grodzisko", Raciechowice		2009-n
Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego, Hańczowa		2009-n
Zespół Szkół Rolniczych, Międzywście		2009-n
Zespół Szkół im. Andrzeja Średniawskiego, Myślenice		2009-n
Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Przemysłu Rafineryjnego SA		2009-2019
Wratislavia- Bio sp. z o. o., Wrocław		2010-n
Firma DECEBE - Apteka Pod Gwiazdą S.J., Kraków		2010-n
Zespół Szkół Ogólnokształcących, Lipnica Wielka		2010-n
Zespół Szkół Rolnicze Centrum Kształcenia Ustawicznego, Radocza		2010-n
Zespół Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych, Limanowa		2011-n
Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego, Chroberz		2011-n
Zespół Szkół im. św. Kingi, Łącko		2011-n
"EKO-BIOMASA" sp. z o. o., Biechów		2011-n
Politechnika Warszawska, Zakład Silników Spalinowych, Warszawa		2008-n
Umowy zagraniczne		
Wydział Mechanizacji Rolnictwa Lwowskiego, Państwowy Uniwersytet Rolniczy w Dublinach, Ukraina	dydaktyka, wymiana studentów i pracowników naukowych, wspólne badania naukowe,	
Wydział Techniczny Czeski Uniwersytet Rolniczy w Pradze, Czechy	dydaktyka, wymiana studentów i pracowników naukowych, wspólne badania naukowe,	
Isara-Lyon Institut Supérieur D'agriculture et D'agroalimentaire Rhone-Alpes, Francja	edukacja, badania naukowe, wymiana pracowników,	
Wydział Agrotechnologii Słowacki Uniwersytet Rolniczy w Nitrze, Słowacja	dydaktyka, wymiana studentów i pracowników naukowych, wspólne badania naukowe,	
Wydział Techniki Rolniczej i Energetyki, Państwowy Uniwersytet Rolniczy w Orel, Rosja	wymiana pracowników i studentów, wspólne badania naukowe, wymiana publikacji naukowych, uczestnictwo w konferencjach, sympozjach, dydaktyka	
Instytut Badawczy Techniki Rolniczej w Pradze, Czechy	Realizacja projektu badawczego EU AGROBIOGAZ nr MZE 0000270301	

n*- czas nieokreślony

Tabela 3.13. Przynależność pracowników Wydziału do krajowych i zagranicznych agend naukowych

Nazwisko i Imię	Tytuł lub stopień naukowy	Towarzystwo naukowe	Pełniona funkcja	Lata pełnienia funkcji	Jednostka
Budyn Piotr	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Członek Komisji Rewizyjnej Oddziału Krakowskiego	2001-2008	IEMeIPP
Budyn Piotr	prof. dr hab.	Sekcja Filmu Naukowego KTR PAN	Sekretarz	1998-	IEMeIPP
Cieślakowski Bogusław	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Z-ca Przewodniczącego Oddziału Krakowskiego	2001-2008	KIMiA
Cupiał Michał	dr hab. prof. UR	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej	Prezes Oddziału Krakowskiego	2007-	IIRiI
Dąbkowski Jerzy	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	V-ce Prezes Zarządu	do 2008	IIRiI
Dąbkowski Jerzy	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	Prezes Zarządu	2008-	IIRiI
Francik Sławomir	dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Skarbnik Oddziału Krakowskiego	2001-2008	KIMiA
Francik Sławomir	dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Sekretarz Oddziału Krakowskiego	2008-	KIMiA
Frączek Jarosław	prof. dr hab.	Komitet Agrofizyki PAN	Członek Prezydium	2011-	KIMiA
Frączek Jarosław	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Członek Sekcji Techniki w Przetwórstwie Rolno-Spożywczym	2003-	KIMiA
Frączek Jarosław	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Przewodniczący Oddziału Krakowskiego	2001-2008	KIMiA
Głąb Tomasz	dr hab.	Osterreichischen Arbeitgruppe "Lysimeter"	Członek Komitetu Naukowego	2003-	IEMeIPP

Nazwisko i Imię	Tytuł lub stopień naukowy	Towarzystwo naukowe	Pełniona funkcja	Lata pełnienia funkcji	Jednostka
Gruszczyński Jerzy	prof. dr hab.	Komitet Zagospodarowania Ziem Górskich PAN	Członek Sekcji Karpackiej	1995-2011	IIRiI
Gruszczyński Jerzy	prof. dr hab.	Stowarzyszenie Infrastruktura i Ekologia Terenów Wiejskich PAN	Prezes	2010-	IIRiI
Hebda Tomasz	dr. Inż.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Przewodniczący Oddziału Krakowskiego	2008-	KIMiA
Juliszewski Tadeusz	prof. dr hab.	Komitet Ergonomii przy Prezydium PAN	Przewodniczący	2001-	IEMiPP
Juliszewski Tadeusz	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Członek Komitetu Naukowego	2011-	IEMiPP
Juliszewski Tadeusz	prof. dr hab.	V Sekcja Międzynarodowej Organizacji CIGR (Commission Internationale du Genie Rural)	Honorowy Przewodniczący	1999-	IEMiPP
Juliszewski Tadeusz	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	V-ce Przewodniczący	2004-	IEMiPP
Juliszewski Tadeusz	prof. dr hab.	CIOSTA (Commission Internationale Organisation scientifique du travail en agriculture)	Przedstawiciel Polski	2009-	IEMiPP
Kopec Stanisław	prof. dr hab.	FAO - Grupa Badań Górskich Użytków Zielonych	Korespondent Krajowy	1998-	IEMiPP
Kopec Stanisław	prof. dr hab.	Komitet Zagospodarowania Ziem Górskich, PAN	Przewodniczący Komitetu	1994-2012	IEMiPP
Kopec Stanisław	prof. dr hab.	Osterreichischen Arbeitsgruppe "Lysimeter"	Członek Rady Naukowej	1994-	IEMiPP
Kolowca Janusz	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Członek Zarządu Oddziału Krakowskiego	2001-2008	KIMiA

Nazwisko i Imię	Tytuł lub stopień naukowy	Towarzystwo naukowe	Pełniona funkcja	Lata pełnienia funkcji	Jednostka
Kowalski Józef	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej	Przewodniczący	2007-	IIRiI
Krakowiak-Bal Anna	dr	Stowarzyszenie Infrastruktura i Ekologia Terenów Wiejskich PAN	Skarbnik	2010	IIRiI
Krakowiak-Bal Anna	dr	Komisja Technicznej Infrastruktury Wsi PAN	Członek	2007-2014	IIRiI
Krakowiak-Bal Anna	dr	Komitet Zagospodarowania Ziem Górskich PAN	Członek Sekcji Karpackiej	2007-2011	IIRiI
Krzysztofik Barbara	dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Z-ca Przewodniczącego Oddziału Krakowskiego	2008-	IEMeIPP
Kuboń Maciej	dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Członek Komitetu Naukowego	2011-	IIRiI
Kuboń Maciej	dr hab.	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej	Skarbnik Zarządu Głównego	2004-	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Annual Review of Agricultural Engineering	Sekretarz Naukowy	2008-2011	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Członek Komitetu Naukowego	2011-	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Członek Zarządu Oddziału Krakowskiego	2008-	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej	Przewodniczący Komisji Rewizyjnej	2012-	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Konsultant aktualnie obowiązującej dyrektywy Parlamentu Europejskiego z zakresu maszyn do aplikacji pestycydów		2009-	IIRiI
Kurpaska Sławomir	prof. dr hab.	Conference of Section IV of CIGR – Bioenergy and other Renewable Energy Technologies and Systems	Członek Komitetu Naukowego	2011	IIRiI
Kwapisz Jerzy	dr inż.	Komisja Nauki PAN, Techniczna Infrastruktura Wsi, PAN	Członek	2003-	IIRiI

Nazwisko i Imię	Tytuł lub stopień naukowy	Towarzystwo naukowe	Pełniona funkcja	Lata pełnienia funkcji	Jednostka
Latała Hubert	dr hab.	Annual Review of Agricultural Engineering	Sekretarz Naukowy	2011-	IIRiI
Langman Jerzy	dr hab.	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	Członek Zarządu	2000-2012	KIMiA
Marks Norbert	prof. dr hab.	Komitet techniki Rolniczej PAN	Członek Komitetu	2000-2010	IEMeIPP
Marks Norbert	prof. dr hab.	Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa, Naukowa Organizacja Techniczna	Członek Zarządu i Skarbnik	2000-	IEMeIPP
Michałek Rudolf	prof. dr hab.	Rada Naukowa Instytutu Fizjologii Roślin PAN	Członek	1992-	IIRiI
Michałek Rudolf	prof. dr hab.	Polska Akademia Nauk	Członek Rzeczywisty PAN	2002-	IIRiI
Michałek Rudolf	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej	Prezes Zarządu Głównego	1991-	IIRiI
Michałek Rudolf	prof. dr hab.	Instytut Agrofizyki PAN	Przewodniczący Rady Naukowej	2006-2011	IIRiI
Michałek Rudolf	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Przewodniczący	1990-2007	IIRiI
Molenda Krzysztof	dr	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	Członek Zarządu	2005-	IIRiI
Mudryk Krzysztof	dr inż.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Skarbnik Oddziału Krakowskiego	2008-	KIMiA
Rycąbel Czesław	prof. dr hab.	Komisja Nauki PAN, Techniczna Infrastruktura Wsi	Członek	2003-	IIRiI
Tabor Sylwester	dr hab.	Polskie Towarzystwo Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Żywnościowej i Leśnictwie	Członek Zarządu	2010-	IIRiI

Nazwisko i Imię	Tytuł lub stopień naukowy	Towarzystwo naukowe	Pełniona funkcja	Lata pełnienia funkcji	Jednostka
Tabor Sylwester	dr hab.	Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej	Sekretarz Zarządu	2007-2011	IIRiI
Trojanowska Małgorzata	prof. dr hab.	Komisja Technicznej Infrastruktury Wsi PAN	Członek	2000-	KEiAPR
Ślipek Zbigniew	prof. dr hab.	International Association for Cereal Science and Technology ICC	Członek	1993-	KIMiA
Ślipek Zbigniew	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Członek	2008-2011	KIMiA
Ślipek Zbigniew	prof. dr hab.	Komitet Agrofizyki PAN	V-ce Przewodniczący	2011-	KIMiA
Ślipek Zbigniew	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	V-ce Prezes Zarządu Głównego	2000-	KIMiA
Walczyk Maria	prof. dr hab.	Polskie Towarzystwo Agrofizyczne	Sekretarz	2001-2008	IEMEiPP
Walczyk Maria	prof. dr hab.	Electronic Journal of Polish Agricultural Universities	Członek Rady Naukowej	2003-	IEMEiPP
Wcisło Grzegorz	dr inż.	Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Sejm RP	Ekspert	od 2005	KEiAPR
Woźniak Andrzej	dr hab.	Polskie Towarzystwo Rozwoju Ziemi Górskich	V-ce Przewodniczący Zarządu Głównego	2001-2010	IIRiI
Woźniak Andrzej	dr hab.	Komisja Technicznej Infrastruktury Wsi PAN	Sekretarz Naukowy	2007-2010	IIRiI
Woźniak Andrzej	dr hab.	Komitet Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN	Członek Sekcji Karpackiej	2000-2010	IIRiI
Zalewski Piotr	prof. dr hab.	Komitet Techniki Rolniczej PAN	Przewodniczący Sekcji Filmu Naukowego	1994-	IEMEiPP

Tabela 3.14. Wykaz pracowników Wydziału pełniących w latach 2007-2011 funkcje w renomowanych wydawnictwach naukowych

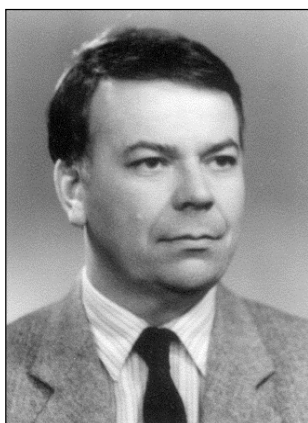
Nazwa wydawnictwa	Imię i Nazwisko	Pełniona funkcja
Inżynieria Rolnicza	Rudolf Michałek	Redaktor Naczelny
	Maciej Kuboń	Sekretarz
	Stanisława Roczowska-Chmaj	Redaktor Statystyczny
	Kazimierz Rutkowski Sławomir Kurpaska Józef Kowalski Bogusław Cieślukowski Jerzy Dąbkowski Tadeusz Juliszewski	Redaktor Tematyczny
Problemy Inżynierii Rolniczej	Rudolf Michałek	Członek Komitetu Redakcyjnego
Annual Reviews of Agricultural Engineering	Rudolf Michałek	Członek Komitetu Redakcyjnego
	Sławomir Kurpaska	Sekretarz
	Hubert Latała	Sekretarz
Process Engineering and Environmental Protection	Sławomir Kurpaska	Członek Komitetu Naukowego
Energetics Technologies	Sławomir Kurpaska	Członek Rady Redakcyjnej
Acta Scientiarum Polonorum (Technica Agraria)	Maria Walczyk	Członek Rady Naukowej
Rozwój Silników Polskich	Bogusław Cieślukowski	Członek Rady Naukowej
Acta Agrophysica	Zbigniew Ślipek	Członek Komitetu Redakcyjnego
Infrastruktura i Ekologia Terenów Wiejskich	Jerzy Gruszczyński	Redaktor Naczelny, Członek Rady Programowej
	Andrzej Woźniak	Członek Rady Programowej
	Jerzy Kwapisz	Zastępca Redaktora Naczelnego
	Anna Krakowiak-Bal	Sekretarz
	Jacek Salamon Andrzej Woźniak	Redaktor Tematyczny
Media4U Magazine	Rutkowski Kazimierz	Członek Komitetu Redakcyjnego

Bibliografia

- Fierich J., Kosiek K.** (1960): Wydział Rolniczy UJ 1934-1945. AR Kraków.
- Juliszewski T., Kowalski J., Michałek R., Zalewski P.** (2009): Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Wydawnictwo PTIR, Kraków.
- Majka K.** (1994): Nauczanie maszynoznawstwa rolniczego i techniki rolniczej w uczelniach polskich. Wydawnictwa Uczelniane Politechniki Lubelskiej, Lublin.
- Michałek R., Kowalski J.** (2002): Od maszynoznawstwa do inżynierii rolniczej. Monografia. Wydawnictwo PTIR, Kraków.
- Michałek R.** (2003): Jubileusz naszego Lidera – Janusza Hamana, czł. rzecz. PAN, m. dr h. c. Problemy Inżynierii Rolniczej, Nr 2(40), Warszawa.
- Michałek R., Kowalski J.** (2007): Od Techniki Rolniczej do Agroiżynierii. Monografia. Wydawnictwo PTIR, Kraków.
- Michałek R.** (2008): Domena i krajowe środowisko inżynierii rolniczej. Inżynieria Rolnicza, 6(104), Kraków, 7-12.
- Pawlak J.** (1992): Stan mechanizacji rolnictwa na tle krajów rozwiniętych. Monografia. Wydawnictwo IBMER, Warszawa.
- Surzycki S.** (1928): Rozwój wiedzy rolniczej w Polsce.
Księga Pamiątkowa 25-lecia Wydziału Techniki Rolniczej, Maszynopis.
- MNiSzW (2008): Materiały informacyjne. Dostęp: www.nauka.gov.pl
- Praca zbiorowa (1999): Narodziny Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Monografia. Wydawnictwo Zakład Poligraficzny UWM, Olsztyn.
- Praca zbiorowa (2003): Profesorowie, docenci i doktorzy habilitowani Wyższej Szkoły Rolniczej – Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie 1953-2003. Wydawnictwo DRUKROL, Kraków.
- Praca zbiorowa (2009): Prekursorzy inżynierii rolniczej w Krakowie. Monografia. Wydawnictwo PTIR, Kraków.
- Praca zbiorowa (2010): Wydział Inżynierii Produkcji 2005-2010. Monografia. Wydawnictwo Polihymnia Sp. z o. o., Lublin.

4. SYLWETKI DZIEKANÓW I PRACOWNIKÓW WYDZIAŁU PRZECHODZĄCYCH NA EMERYTURĘ W ROKU JUBILEUSZOWYM

W rozdziale tym przedstawiono sylwetki Dziekanów oraz pracowników naszego Wydziału, którzy w roku Jubileuszu (2012) ukończyli 65 i 70 lat i przechodzą na zasłużoną emeryturę. Są nimi prof. Janusz Kolowca, prof. Józef Kowalski, prof. Norbert Marks, prof. Jerzy Dąbkowski oraz dr hab. Jerzy Langman prof. UR. W tym miejscu chcielibyśmy im gorąco podziękować za wieloletni trud i zaangażowanie w rozwój naszego Wydziału.

Janusz Kolowca był trzecim z kolei Dziekanem Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. **Funkcję tę pełnił w latach 1981-1984**, a więc w okresie największych zdarzeń społecznych w środowisku akademickim, będąc wówczas jeszcze na etacie docenta. Urodził się w 1941 r. w Krakowie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Maszyn Górniczo-Hutniczych AGH, w 1965 r. uzyskując dyplom mgr inż. mechanika. Bezpośrednio po studiach podjął pracę zawodową w ówczesnej Katedrze Mechanizacji Rolnictwa na etacie asystenta. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał w roku 1973 na podstawie pracy: „Właściwości mechaniczne ziarna pszenicy”. Jej promotorem był prof. R. Gąska. Z perspektywy czasu można stwierdzić, że właśnie pracą doktorską J. Kolowcy rozpoczęto w naszym środowisku naukowym nowy i oryginalny kierunek badawczy dotyczący zagadnień agrofizycznych. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie mechanizacji rolnictwa uzyskał na tym samym Wydziale (1979) na podstawie rozprawy: „Wpływ obciążeń mechanicznych na uszkodzenia i wartość biologiczną ziarna pszenicy”, a tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał w 1989 r.

Prowadził szeroko zakrojone badania z zakresu mechanicznych właściwości zbóż oraz reologii wysokouwodnionych materiałów pochodzenia roślinnego. Do najważniejszych publikacji prof. Kolowcy należy zaliczyć: „Problemy pomiaru

i opisu niektórych cech fizycznych zboża", „Methods of estimating the grain resistance to mechanical damage", „The influence of moisture content on mechanical damage the wheat grain", „Ustalenie terminu zbioru na podstawie niektórych mechanicznych właściwości zboża".

Działalność dydaktyczno-wychowawcza prof. J. Kolowcy w całości zamyka się w obrębie naszego Wydziału. Prowadził przedmioty z tzw. bloku technicznego: Części maszyn i teorię mechanizmów, Fizyczne właściwości materiałów biologicznych i Agrofizykę oraz seminaria dyplomowe na kierowanej przez siebie specjalizacji: Budowa i Diagnostyka Maszyn. Od roku 1981 przez trzy kolejne kadencje był członkiem Komitetu Agrofizyki PAN oraz członkiem Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (1981-1983). Aktualnie pełni funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Zarządu Krakowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego. W ramach Uczelni, poza wspomnianą już funkcją Dziekana Wydziału, pracował także w kilku Komisjach Senackich i Rektorskich. Dotyczy to lat 1981-1991. Za osiągnięcia twórcze był wyróżniany nagrodami rektorskimi. Otrzymał też Złoty Krzyż Zasługi.

Jako twórca i pionier agrofizyki w środowisku akademickim Krakowa wypromował dwóch doktorów w tej nowej i trudnej specjalności. Jego wiedza i uznanie wśród agrofizyków, a także specjalistów z techniki rolniczej, były wykorzystywane przez rady wydziałów innych uczelni i instytutów, które wielokrotnie zapraszały go, jako recenzenta w przewodach doktorskich, habilitacyjnych i postępowaniach o nadanie tytułu profesora.

Józef Kowalski urodził się w 1942 r. w Czańcu k. Kęt. Należy do pokolenia „mechanizatorów”, które karierę naukową zaczynało jeszcze w strukturze Wydziału Rolniczego w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa mieszczącej się w Budynku tzw. „Starym” przy ul. Mickiewicza 21. Był to rok 1965, w pewnym sensie przełomowy, gdyż oficjalnie Katedra nie miała Kierownika, bowiem poprzedni, profesor Michał Wójcicki odszedł na emeryturę. Jego następcą, którego wszyscy uznawali za godnego, nie posiadał wówczas stanowiska samodzielnego pracownika naukowego. Tym niemniej dr inż. Ryszard Gąska, bo o nim mowa, de facto kierował Katedrą, pod kuratelą docenta Tomasza Komornickiego i profesora Janusza Hamana, który w tym samym czasie kierował identyczną Katedrą, ale w Ośrodku lubelskim. Obecny profesor Józef Kowalski, od czasu studiów, jako magistrant Katedry Mechanizacji, był ulubieńcem Ryszarda Gąski. U niego wykonywał pracę magisterską i za jego namową podjął pracę jako asystent stażysta

w Katedrze. Miał za sobą ważne argumenty w postaci cech charakteru: sumiennosci, rzetelności i niezwyklej koleżeńskości. Ponadto miał też doświadczenie badawcze, gdyż aktywnie działał w Kole Naukowym Rolników. Od samego początku pracy naukowej ściśle współpracował z Ryszardem Gąską i pod jego kierownictwem naukowym zrealizował rozprawę doktorską pt.: „Przydatność podnośników hydraulicznych krajowych ciągników 0,9T do orki niektórych gleb Polski południowej”. Obrona odbyła się w roku 1972 na Wydziale Rolniczym. Uzyskany stopień naukowy doktora pozwolił mu na awans na stanowisko adiunkta, na którym pozostawał stosunkowo długo, bo aż do roku 1991. Złożyło się na to wiele przyczyn, do głównych należy zaliczyć przedwczesne oderwanie się od macierzystego Wydziału Rolniczego i powołanie nowego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa z bardzo słabą ilościowo kadrą samodzielną, a tym samym bez możliwości uzyskania uprawnień promocyjnych. Z perspektywy czasu należy też uwzględnić burzliwy okres lat 80-tych, gdzie środowisko naukowe silnie angażowało się po stronie rodzącej się nowej siły politycznej, którą była „Solidarność”. Szczególnie aktywnym w tym poparciu był właśnie ówczesny doktor Józef Kowalski. Trzeba jednak uczciwie zaznaczyć, że w działalności zarówno naukowej, jak i dydaktyczno-wychowawczej, zawsze należał do przodujących. Stąd też niedługo po habilitacji, którą przeprowadził na Wydziale Techniki Rolniczej AR w Lublinie (1991r.) został wybrany na prodziekana ds. studenckich. Funkcję tę pełnił przez dwie kolejne kadencje. Po ich zakończeniu został wybrany na **Dziekana Wydziału (1999-2005)** i funkcję tę pełnił także przez dwie kadencje.

Jego główne zainteresowania naukowe dotyczyły: programowania mechanizacji w mikro- i makroskali, modelowania mechanizacji dla wielkostadnych ferm produkcji zwierzęcej, algorytmizacji projektowania zestawów maszynowych dla różnych typów gospodarstw i działów produkcji, energochłonności produkcji rolniczej, badania efektywności mechanizacji rolnictwa, aspektów określania postępu naukowo-technicznego w rolnictwie oraz weryfikacji empirycznej podstaw metodycznych tegoż postępu, uwarunkowań technicznej rekonstrukcji rolnictwa, programowania techniki w gospodarstwach rodzinnych, rolnictwa w procesie transformacji do standardów UE, modelu substytucji pracy żywej pracą uprzedmiotowioną oraz poszukiwania relacji pomiędzy postępow naukowo-technicznym i stopniem umaszynowania gospodarstwa a racjonalną gospodarką energetyczną w produkcji rolniczej. W ostatnich latach jego zainteresowania naukowe skierowane były na zagadnienia związane z poszukiwaniem roli środków technicznych w efektywnej działalności produkcyjnej konwencjonalnych gospodarstw rolnych poprzez różne formy ich zespołowego wykorzystania (m.in. grupy produkcyjne). Drugi kierunek obejmował poszukiwania modelowych rozwiązań zastosowania środków mechanizacji oraz środków informatycznych w aspekcie efektywnego funkcjonowania gospodarstw oraz jednostek obsługujących produkcję ekologiczną w polskim rolnictwie.

Jego dotychczasowy dorobek naukowy obejmuje 102 pozycje oryginalnych publikacji twórczych, 87 pozostałych publikacji, 7 monografii oraz 52 prace niepublikowane. Łączny dorobek wynosi 248 pozycji. Ponadto wykonał 138 recenzji wniosków i opracowań końcowych grantów KBN i Ministerstwa Nauki, 8 recenzji prac doktorskich, 19 recenzji dorobku naukowego i rozpraw habilitacyjnych, 14 ocen dorobku naukowego do wniosku na tytuł profesora, 18 recenzji podręczników i książek naukowych, 5 opinii dla Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego wniosków o nadanie uprawnień do doktoryzowania oraz nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego przez Rady Wydziału i Rady Naukowe. Wykonał ponadto 185 opinii i recenzji wydawniczych artykułów naukowych. Łączna liczba opinii i recenzji wynosi 384, w tym 46 opinii o awans naukowy i przyznanie Radom Naukowym uprawnień z ramienia Rady Głównej.

Był promotorem w 5 przewodach doktorskich (4 z wyróżnieniem) oraz wypromował 166 magistrów. Do najważniejszych funkcji naukowych i organizacyjnych należy zaliczyć: Członek Komitetu Techniki Rolniczej PAN (kadencja 2003-2007), Przewodniczący Komitetu Techniki Rolniczej PAN (kadencja 2007-2010 oraz 2010-2014), współzałożyciel i Sekretarz Zarządu Głównego (1996-2008) Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Członek Rady Głównej Sekcji „Mechanizacja Rolnictwa” Zarządu Głównego SITR, Członek Sekcji „Ekonomia i Ergonomia” Komitetu Techniki Rolniczej PAN, Członek Sekcji Karpackiego Komitetu Techniki Rolniczej PAN. Uczestnictwo w pracach Zespołów: Dydaktyczno-Wychowawczego oraz Dydaktyczno-Naukowego dla kierunku Mechanizacja Rolnictwa przy Ministrze Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, pełniąc od 1973 do 1986 funkcję Sekretarza Zespołu; Przewodniczący Narodowego Komitetu światowej organizacji stowarzyszającej inżynierów rolnictwa CIGR (w kadencjach 2007-2010 oraz 2011-2014).

Za całokształt działalności był wielokrotnie odznaczany i nagradzany. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi oraz wielokrotnie odznaczeniami regionalnymi i branżowymi. Otrzymał m.in. 4 nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2 nagrody Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej oraz został 28-krotnie wyróżniony różnego stopnia nagrodami Rektora AR w Krakowie.

Norbert Marks urodził się 17 lutego 1942 r. w Mysłowicach, woj. śląskie. Żona Magdalena Niezabitowska, dzieci: Dorota (ur. 1974r.) psycholog, absolwentka Uniwersytetu Stanowego Illinois w Chicago i Oskar (ur. 1979r.), absolwent Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej. Studia ukończył z wyróżnieniem na Wydziale Rolniczym WSR w Krakowie, przedstawiając pracę magisterską: „Projekt parku maszynowo-traktorowego dla PGR Jabłonki” w 1968 r. W roku akademickim 1966/67 uzyskał tytuł najlepszego studenta WSR w Krakowie. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych nadała mu

Rada Wydziału Rolniczego AR w Krakowie w 1973r. po przedstawieniu rozprawy doktorskiej przygotowanej pod kierunkiem doc. Ryszarda Gąski: „Określenie wpływu wybranych czynników na wielkość rejonu działania MBM na terenie Polski południowej”, a stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie mechanizacji rolnictwa nadała mu w 1987r. Rada Wydziału Techniki Rolniczej AR w Lublinie na podstawie rozprawy habilitacyjnej: „Wpływ wybranych czynników na powstawanie mechanicznych uszkodzeń bulw ziemniaka” (Zesz. Nauk. AR w Krakowie, ser. Rozprawy nr 107, 1986). Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał 14 stycznia 1994r. Dnia 1 lutego 2001r. Minister Edukacji Narodowej powołał go na stanowisko profesora zwyczajnego.

Pracę zawodową rozpoczął przed studiami, najpierw jako stażysta, a potem zastępca kierownika PGR w Pszczynie (1961-1963). Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa, a następnie w Instytucie Fizyki i Mechanizacji Rolnictwa na stanowiskach: asystenta naukowo-technicznego i starszego asystenta. Stanowiska adiunkta i docenta zajmował w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, profesora nadzwyczajnego (1994-1996) w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa, a w latach 1996-2001 w Katedrze Techniki Rolno-Spożywczej. W latach 2001-2009 zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Techniki Rolno-Spożywczej, a od 2009 w Instytucie Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. W latach 2002-2007 zatrudniony dodatkowo na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Gospodarczej w Przemyślu.

Od 1976 r. kierował Zespołem Maszynoznawstwa Rolniczego w ramach Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa do czasu jego rozwiązania w 1992 r., a następnie w ramach Katedry Mechanizacji Rolnictwa. Po powołaniu Katedry Techniki Rolno-Spożywczej (1996) został jej kierownikiem i funkcję tę pełnił do czasu jej włączenia do Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. W latach 1999-2005 pełnił przez dwie kadencje funkcję prodziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa, a w latach **2005-2008 – funkcję Dziekana tego Wydziału** przemianowanego na Wydział Agrotechnologii. Przez trzy kadencje, w latach 1991-1999, był przewodniczącym Wydziałowej Komisji ds.

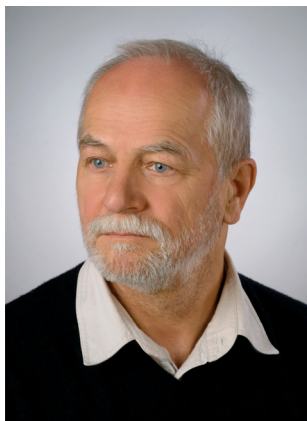
Studenckich i Dydaktycznych, w latach 1999-2005 przez dwie kadencje – przewodniczącym Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla studentów. Członek Senatu przez dwie kadencje w latach 2005-2012, członek Senackiej Komisji ds. Studenckich i Dydaktycznych (1999-2005), przewodniczący Senackiej Komisji Organizacyjno-Statutowej (2008-2012), przewodniczący Rektorskiej Komisji ds. Rolniczego Gospodarstwa Doświadczalnego (2009-2012). W 2012 r. przewodniczył Rektorskiej Komisji ds. Wewnętrznej Polityki Antymobingowej. Przez trzy kadencje członek Komitetu Techniki Rolniczej PAN (2002-2011), przez pięć kadencji przedstawiciel wydziału w Kolegium Elektorów Uczelni.

Jego główne zainteresowania naukowe do 1976 r. obejmowały problematykę organizacji usług mechanizacyjnych w rolnictwie indywidualnym, a od 1976 r. do chwili obecnej zajmuje się badaniem fizycznych właściwości bulw ziemniaka i wpływu na te właściwości różnych czynników, mechanizacją uprawy ziemniaka, ekologicznym i proekologicznym nawożeniem ziemniaka, a ostatnio również nakładami energetycznymi w różnych branżach w przemyśle rolno-spożywczym oraz stymulacją zmiennym polem magnetycznym i elektrycznym bulw ziemniaka. Jego łączny dorobek naukowy obejmuje 240 publikacji, w tym 134 prace oryginalne i 2 patenty. Ważniejsze publikacje to: „Nowe spojrzenie na problematykę oceny odporności bulw ziemniaka na uszkodzenia mechaniczne” cz. I i II (Roczniki Nauk Rolniczych 76-C-1, 1985 i 76-C-4, 1986), „Określenie zależności pomiędzy temperaturą bulwy ziemniaka a jej odpornością na uszkodzenia mechaniczne” (Zeszyty Naukowe AR w Krakowie 1986), „Impact of variable magnetic field stimulation on growth of aboveground parts of potato plants” (International Agrophysics Vol. 24, Instytut Agrofizyki Lublin 2010), „Wpływ stymulacji sadze­niaków zmiennym polem magnetycznym na plonowanie ziemniaków” (Acta Agrophysica Vol. 17, Instytut Agrofizyki Lublin 2011), „Mechaniczne uszkodzenia bulw ziemniaka” – Monografia (PTIR, Kraków 2009). Kierował czterema programami i był głównym wykonawcą w jednym finansowanym przez KBN lub MNiSzW. W jego dorobku jest także pięć podręczników, a mianowicie: „Maszyny rolnicze”, T. 1 i 2, „Maszyny do czyszczenia i sortowania płodów rolnych” – wersja elektroniczna, „Podstawy suszarnictwa płodów rolnych” – wersja elektroniczna, „Maszyny do uprawy, pielęgnacji, nawożenia, siewu, sadzenia i ochrony roślin” – wersja elektroniczna, „Podstawy projektowania parku maszynowociągnikowego w rolnictwie oraz wybrane zagadnienia bilansu mocy ciągnika rolniczego”. Był promotorem 5 rozpraw doktorskich oraz kierował 160 pracami magisterskimi i inżynierskimi.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa. Pełnił funkcję wiceprzewodniczącego krakowskiego oddziału PTIR (1994-1999), członka zarządu i skarbnika oddziału krakowskiego SITR (2004 do chwili obecnej), był również członkiem Rady Konsultacyjnej przy Wojewodzie Tarnowskim. Ścisłe współpracuje z praktyką rolniczą. W latach 1969-1980 prowadził zajęcia

i konsultacje w ramach szkoleń i kursów prowadzonych przez SITR i Związek Kółek Rolniczych. Przez pięć lat był członkiem Jury „Maszyna roku”, Targów Maszyn Rolniczych i Leśnych „Agrotech Kielce”, od trzydziestu sześciu lat jest członkiem i przewodniczącym Jury Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych Okręgu Krakowskiego oraz członkiem Komitetu Okręgowego tej Olimpiady Okręgu Krakowskiego, przez 5 lat kierował merytorycznie Olimpiadą Młodych Producentów Rolnych w skali krajowej. Jest współorganizatorem Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa w Milówce.

Za osiągnięcia naukowe został trzykrotnie wyróżniony nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a za osiągnięcia dydaktyczne również nagrodą tego Ministra oraz trzydziestoma nagrodami Rektora UR (AR) w Krakowie za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne. Za popularyzację wiedzy rolniczej otrzymał trzykrotnie wyróżnienie Prezesa Centralnego Związku Kółek Rolniczych. Za rozwijanie współpracy między uczelniami uhonorowany okolicznościowymi medalami Uniwersytetu Rolniczego we Wrocławiu i Lublinie, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie oraz Uniwersytetu Rolniczego w Nitrze na Słowacji. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Medalem za Długoletnią Służbę, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa, Honorową Odznaką za Zasługi dla Oświaty, Odznaką Zasłużonego Pracownika Rolnictwa, Srebrną Odznaką Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej, Odznaką za Zasługi dla woj. przemyskiego, Medalem 40-lecia PRL.

Jerzy Dąbkowski urodził się 23 kwietnia 1942 r. w Chorzelowie na Podkarpaciu. W roku 1964 uzyskał dyplom magistra fizyki na podstawie pracy „Detektory półprzewodnikowe z powierzchniową barierą potencjału” na Wydziale Matematyki Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Stopień naukowy doktora nadała mu Rada Wydziału Matematyki Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego w czerwcu 1972 roku, na podstawie pracy „Analiza własności spinowych produktów dysocjacji dyfrakcyjnej przy wysokich energiach”, wykonanej pod opieką prof. A. Białasa. Kolejne awanse naukowe związane były z inżynierią rolniczą. W roku 2000 Rada Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa Akademii Rolniczej w Krakowie nadała Mu stopień doktora habilitowanego w zakresie inżynierii rolniczej - systemy komputerowe w rolnictwie, a w 2008 roku uzyskał tytuł profesora.

W Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie pracował od października 1964 roku. W latach od 1964-1972 był zatrudniony jako asystent i starszy asystent w Katedrze Fizyki na Wydziale Rolniczym, a następnie (1972-1986) jako adiunkt i starszy wykładowca (1986-2000) i ponownie jako adiunkt (od 2000) w Instytucie a później Katedrze Mechanizacji Rolnictwa na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa. W czasie pracy w AR wyróżniał się jako prekursor wprowadzania komputerów do dydaktyki, pisał nowoczesne podręczniki i był ulubionym wykładowcą, czemu dają wyraz pokolenia absolwentów w czasie corocznych Zjazdów Absolwentów. Zawsze aktywny sportowo, łączył nauczanie informatyki z jazdą na nartach podczas wyjazdów ze studentami na obozy naukowe. Wypromował wielu inżynierów i magistrów oraz jednego doktora. Od października 2001 roku do dziś pracuje na Politechnice Krakowskiej w Instytucie Teleinformatyki. Jest tam kierownikiem Zakładu Obliczeń Rozproszonych.

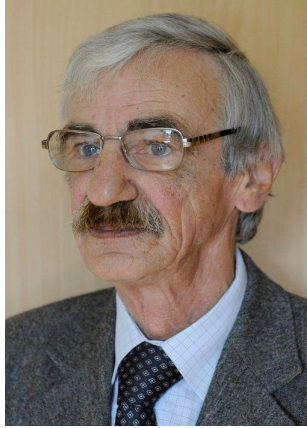
Był członkiem Senatu Akademii Rolniczej trzech kadencji, a w latach 1980-1984 rzecznikiem dyscyplinarnym Rektora ds. Studentów. Był również członkiem senackich komisji: budżetowej i dyscyplinarnej dla pracowników oraz przewodniczącym Wydziałowej Komisji ds. Nauki na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa (1998-2001). W latach 1982-1985 był prezesem Klubu Uczelnianego AZS. Członek założyciel NSZZ „Solidarność” w Akademii Rolniczej.

Odbył roczny staż naukowy na Uniwersytecie w Wuppertalu (Niemcy) oraz miesięczny staż na Uniwersytecie Purdue (USA).

Jego główne zainteresowania naukowe to zastosowanie informatyki w inżynierii rolniczej, a w szczególności kształcenie otwarte i wielowymiarowe metody statystyki matematycznej. Ważniejsze prace: „Helicity Conservation and the Gribov-Morrison Parity Rule in Diffractive Pion Production” (współautor), *Nuci. Phys.* B27, 338, 1971, „Three-Body Decays of Interfering Resonances”, *Nuci. Phys.* B33, 621, 1971, „On the Redundancy of Technical-Economic Data Describing Farms of Southern Poland” (współautor), *CIOSTA/CIGR V*, 2001. Podręczniki: „Rachunek prawdopodobieństwa i statystyka matematyczna”, tom I i II (współautor), AR Kraków, 1988; „Język M”, PTIR, Kraków, 1995; „Statgraphics”, KOW „Help”, Warszawa, 1992.

Jest członkiem Sekcji Informatyki Komitetu Techniki Rolniczej PAN i Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej oraz wiceprzewodniczącym Polskiego Towarzystwa Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Leśnictwie i Gospodarce Żywnościowej.

Odniesiony Złotym Krzyżem Zasługi RP, laureat Nagrody Ministra Edukacji Narodowej za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych (1977) oraz za osiągnięcia w dziedzinie autorstwa wyróżniających się podręczników dla studentów (1978). Wielokrotnie nagradzany przez Rektora AR w Krakowie za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne.

Jerzy Langman urodził się 3 lipca 1947 r. w Krakowie. W 1965 roku rozpoczął studia na wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej, które ukończył w 1971 uzyskując tytuł magistra inżyniera mechanika – specjalność pojazdy szynowe. Pracę magisterską wykonał w Zespole Silników Wysokoprężnych Instytutu Pojazdów i Silników Spalinowych Politechniki Krakowskiej z zakresu aparatury paliwowej silników wysokoprężnych. W roku 1979 obronił na wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Krakowie pracę doktorską uzyskując stopień naukowy doktora nauk rolniczych na podstawie pracy „Określenie optymalnej ilości podzespołów wymienionych dla napraw uszkodzeń losowych ciągników rolniczych”.

W 1999 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej – eksploatacja maszyn, diagnostyka. Praca habilitacyjna pt. „Diagnozowanie maszyn rolniczych”, Zeszyty Naukowe Akademii Rolniczej w Krakowie 1998 zeszyt 243.

Po ukończeniu studiów rozpoczął asystenckie studia przygotowawcze w Katedrze Fizyki i Mechanizacji Rolnictwa ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej. Od 1972 roku został zatrudniony na stanowisku asystenta w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa. W latach 1973-79 zatrudniony był na stanowisku starszego asystenta. Od roku 1979 do 2008 był zatrudniony na stanowisku adiunkta początkowo w Instytucie Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego a później w Katedrze Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. Od roku 2008 zatrudniony na stanowisku profesora UR.

Od 1980 roku wielokrotnie odbywał krótkoterminowe staże naukowe w Wyższej Szkole Rolniczej w Pradze i Brnie. Tematyka staży powiązana była z prowadzonymi przez Niego badaniami naukowymi oraz działalnością dydaktyczną. Zainteresowania naukowe obejmują zagadnienia dotyczące diagnostyki technicznej, sztucznej inteligencji w zastosowaniu w inżynierii rolniczej, komputerowego wspomaganie procesów diagnostycznych oraz pomiarów laboratoryjnych, technologię napraw sprzętu rolniczego, rolnictwo precyzyjne. Jest autorem i współautorem około 85 prac naukowych publikowanych w czasopismach krajowych oraz materiałach konferencyjnych, wśród nich jest wiele prac związanych z zastosowaniami sztucznych sieci neuronowych w diagnostyce technicznej.

Od początku pracy na Uczelni do roku 1975 prowadził zajęcia z Mechanizacji rolnictwa, Mechanizacji produkcji ogrodniczej oraz Mechanizacji produkcji zwierzęcej, a od roku 1972/73 do roku 1980/81 również zajęcia z Geometrii Wykreślonej i Rysunku technicznego na Wydziałach Techniki i Energetyki Rolnictwa oraz Technologii Żywności. W latach 1975-2003 roku prowadził ćwiczenia z Technologii i organizacji napraw, a w latach 1995-2003 również wykłady z tego przedmiotu.

W roku akademickim 1998/99 rozpoczął zajęcia z przedmiotu Diagnostyka maszyn rolniczych jako elektyw wydziałowy. Od roku 2000 prowadził zajęcia z przedmiotu Urządzenia techniki komputerowej na specjalności Techniki komputerowe w Gospodarce Żywnościowej na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa.

Od roku 1979 był promotorem 43 prac dyplomowych magisterskich. Tematyka prac dyplomowych obejmowała Technologię i organizację napraw sprzętu rolniczego oraz Diagnostykę maszyn rolniczych. Od 1980 był wielokrotnie opiekunem zagranicznych praktyk studenckich na terenie Czech i Słowacji.

Praca organizacyjna na Uczelni obejmuje: organizację laboratorium diagnostycznego, organizację i wykonanie hamowni silnikowej na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa, udział w pracach Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej na studia dzienne i zaoczne, w latach 1992-96 przedstawiciel młodszych pracowników naukowych w Radzie Wydziału, od roku 1994 uczestniczył w pracach Okręgowego Komitetu Organizacyjnego Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych, a od roku 1985 corocznie uczestniczy w pracach jury powyższej olimpiady, od roku 2003 organizuje z ramienia Wydziału Dni Nauki Akademii Rolniczej w Krakowie.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej oraz członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Leśnej i Żywnościowej, gdzie jest członkiem Zarządu.

Od roku 1977 do roku 1990 był czynnym rzeczoznawcą SITR w Okręgowym Ośrodku Rzeczoznawstwa i Doradztwa Rolniczego w Krakowie. W tym okresie wykonał ok. 300 ekspertyz z zakresu oceny stanu technicznego i wyceny maszyn rolniczych. Po reaktywacji Ośrodka Rzeczoznawstwa w 2004 roku odnowił uprawnienia Rzeczoznawcy SITR w zakresie wyceny i oceny maszyn, urządzeń i środków transportu.

5. DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA

5.1. Kierunki i profil kształcenia

W latach 2007-2011 na Wydziale funkcjonowały dwa kierunki studiów: Technika Rolnicza i Leśna (studia stacjonarne i niestacjonarne) oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji (studia stacjonarne, a od roku 2009 również studia niestacjonarne). Na obu kierunkach studiów kształcenie odbywało się dwustopniowo. Po ukończeniu studiów I stopnia absolwent uzyskuje tytuł zawodowy inżyniera, natomiast po ukończeniu studiów II stopnia tytuł zawodowy magistra inżyniera. Szczegóły kształcenia w ramach kierunków studiów przedstawiono w tabeli 5.1.

Tabela 5.1. Kierunki kształcenia i specjalności na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki w latach 2007-2011

Kierunek kształcenia	Technika Rolnicza i Leśna		Zarządzanie i Inżynieria Produkcji	
	I	II	I	II
Stopień				
Specjalność	<ul style="list-style-type: none"> - Technika i energetyka - Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej 	<ul style="list-style-type: none"> - Ekoenergetyka - Inżynieria rolnicza i spożywcza - Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej 	<ul style="list-style-type: none"> - Inżynieria produkcji i logistyka 	<ul style="list-style-type: none"> - Inżynieria produkcji surowcowej - Infrastruktura i logistyka

Profil kształcenia na kierunku Technika Rolnicza i Leśna

Studia I stopnia

Specjalność: Technika i energetyka

Absolwent studiów inżynierskich kierunku Technika Rolnicza i Leśna ze specjalnością Technika i energetyka jest przygotowany do wykonywania zadań inżynierskich ukierunkowanych na potrzeby rolnictwa oraz gospodarki żywnościowej i leśnej. Posiada umiejętności w zakresie eksploatacji obiektów technicznych, a także nadzorowania procesów oraz systemów produkcyjnych i eksploatacyjnych występujących w rolnictwie, przemyśle rolno-spożywczym i leśnictwie. Uzupełnienie standardów kształcenia o treści z zakresu: alternatywnych źródeł energii, planowania energetycznego, metrologii, zarządzania jakością i gospodarki odpadami w przemyśle rolno-spożywczym oraz organizacji i ekonomiki usług technicznych powoduje, że inżynier tej specjalności jest przygotowany do pracy w przedsiębiorstwach produkcyjnych oraz w jednostkach usługowych i doradczych rolnictwa, przetwórstwa rolno-spożywczego i leśnictwa, a także w jednostkach gospodarczych i administracyjnych, w których niezbędna jest wiedza techniczna i rolnicza oraz umiejętności organizacyjne. Zna systemy użytkowania urządzeń technicznych. Potrafi dobrać maszyny do potrzeb instalacji energetycznej i stosować zasady poprawnej eksploatacji podstawowych maszyn i urządzeń energetycznych. Zna technologie produkcji i wykorzystania biopaliw.

Absolwent studiów zna język obcy na poziomie biegłości co najmniej B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy oraz posiada umiejętności posługiwania się językiem specjalistycznym w zakresie kierunku kształcenia. Interdyscyplinarny charakter wykształcenia umożliwia pracę w różnych gałęziach produkcji, a szczególnie tych, które realizują zadania produkcyjne i eksploatują nowoczesne, zautomatyzowane urządzenia techniczne w sektorze gospodarki żywnościowej.

Specjalność: Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej

Absolwent studiów inżynierskich kierunku Technika Rolnicza i Leśna ze specjalnością Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej jest przygotowany do wykonywania zadań inżynierskich ukierunkowanych na potrzeby rolnictwa oraz gospodarki żywnościowej i leśnej. Posiada umiejętności w zakresie eksploatacji obiektów technicznych, a także nadzorowania procesów oraz systemów produkcyjnych i eksploatacyjnych występujących w rolnictwie, przemyśle rolno-spożywczym i leśnictwie. Uzupełnienie standardów kształcenia o treści z zakresu: algorytmów i struktury danych, języków i metod programowania, systemów operacyjnych i sieci komputerowych, systemów baz danych oraz analizy i projekto-

wania systemów informatycznych powoduje, że inżynier tej specjalności jest przygotowany do pracy w przedsiębiorstwach produkcyjnych oraz w jednostkach usługowych i doradczych rolnictwa, przetwórstwa rolno-spożywczego i leśnictwa, a także w jednostkach gospodarczych i administracyjnych, w których niezbędna jest wiedza techniczna i informatyczna oraz umiejętności organizacyjne. Zna zasady budowy i działania komputerów oraz urządzeń z nimi współpracujących, potrafi zarządzać konfiguracją oprogramowania i posiada umiejętności tworzenia baz danych i programowania komputerów.

Absolwent studiów zna język obcy na poziomie biegłości co najmniej B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy oraz posiada umiejętności posługiwania się językiem specjalistycznym w zakresie kierunku kształcenia. Interdyscyplinarny charakter wykształcenia umożliwia pracę w różnych gałęziach produkcji, szczególnie tych, które realizują zadania produkcyjne i eksploatują nowoczesne, zautomatyzowane urządzenia techniczne w sektorze gospodarki żywnościowej.

Studia II stopnia

Studia drugiego stopnia, tj. studia magisterskie, umożliwiają uzyskanie specjalistycznej wiedzy w zakresie inżynierii rolniczej oraz przygotowują do twórczej pracy w przedsiębiorstwach kompleksu gospodarki żywnościowej. Absolwent uzyskuje kompetencje społeczne ukierunkowane na ustawiczne kształcenie i rozwój zawodowy oraz jest przygotowany do kontynuacji edukacji na studiach trzeciego stopnia (doktoranckich).

Specjalność: Ekoenergetyka

Absolwent specjalności Ekoenergetyka posiada zaawansowaną wiedzę specjalistyczną z zakresu technologii wytwarzania rolniczych surowców energetycznych, gospodarki energetycznej, maszyn cieplnych, technologii produkcji i standaryzacji biopaliw, technologii i techniki stosowania biopaliw oraz ogrzewania, wentylacji i klimatyzacji. Posiada umiejętności w zakresie planowania i wykonania audytu energetycznego, projektowania przedsięwzięć termomodernizacyjnych, oceny ich efektywności oraz projektowania zintegrowanych systemów energetyki odnawialnej wykorzystywanych zarówno w gospodarce żywnościowej, jak i pozażywnościowej. Interdyscyplinarne wykształcenie umożliwia podjęcie pracy w: sektorze produkcji rolniczej i usług technicznych, przemyśle spożywczym, a szczególnie w działach energetycznych zakładów przemysłowych, jednostkach projektujących i produkujących maszyny rolnicze, leśne i przemysłu spożywczego, placówkach doradztwa rolniczego oraz jednostkach administracji państwowej i terenowej. Po ukończeniu specjalistycznego kształcenia absolwent może pracować w zawodzie nauczyciela.

Specjalność:
Inżynieria rolnicza i spożywcza

Absolwenci są przygotowani do posługiwania się zaawansowaną wiedzą z zakresu inżynierii biosystemów i układu gleba-maszyna-roślina, umożliwiającą formułowanie i rozwiązywanie problemów technicznych związanych z gospodarką żywnościową, pozażywnościową produkcją surowcową rolnictwa, infrastrukturą wsi oraz gospodarką leśną. Interdyscyplinarne wykształcenie absolwentów pozwala im podjąć pracę w: sektorze produkcji rolniczej, sektorze usług technicznych, przemyśle spożywczym zakładach projektujących i produkujących maszyny rolnicze, leśne i przemysłu spożywczego, placówkach doradztwa rolniczego, administracji państwowej i terenowej, a po ukończeniu specjalistycznego kształcenia także w zawodzie nauczyciela. Absolwenci specjalności Inżynieria rolnicza i spożywcza posiadają wiedzę z zakresu inżynierii przetwarzania produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego, stosowanych w przemyśle rolno-spożywczym urządzeń napędowych i systemów transportowych, inżynierii procesowej i aparaturowej oraz robotyzacji procesów technologicznych. Posiadają umiejętności m.in. w zakresie projektowania i optymalizowania linii technologicznych, z uwzględnieniem zarówno kryteriów technicznych i eksploatacyjnych, jak i ekonomicznych.

Specjalność:
Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej

Absolwent studiów magisterskich kierunku Technika Rolnicza i Leśna posiada zaawansowaną wiedzę z zakresu inżynierii produkcji rolniczej, leśnej i spożywczej oraz z zakresu informatyki stosowanej, w tym: eksploatacji istniejących i projektowania nowych systemów technicznych, wykorzystywanych w kompleksie gospodarki żywnościowej; podejmowania decyzji projektowych, modelowania i optymalizacji konstrukcji, wykonawstwa i zasad eksploatacji urządzeń infrastruktury technicznej, planowania przestrzennego i rozwoju infrastruktury technicznej obszarów wiejskich, bezpieczeństwa systemów danych oraz inżynierii oprogramowania.

Absolwent specjalności Techniki informatyczne w gospodarce żywnościowej posiada zaawansowaną wiedzę specjalistyczną z zakresu metod numerycznych i inżynierii oprogramowania, programowania sterowników mikroprocesorowych, cyfrowej analizy obrazu oraz systemów diagnostyki pokładowej i informacji przestrzennej. Zna systemy mechatroniczne maszyn i pojazdów rolniczych oraz systemy rolnictwa precyzyjnego. Posiada umiejętności w zakresie projektowania systemów sterujących i wizualizacji procesów technologicznych oraz modelowania i symulacji systemów w rolnictwie. Interdyscyplinarne wykształcenie umożliwia podjęcie pracy w: sektorze produkcji rolniczej i usług technicznych, przemyśle spożywczym i działach informatycznych zakładów przemysłowych, a szczególnie tych, które realizują zadania produkcyjne i eksploatują nowoczesne, zautomatyzowane urządzenia techniczne, jednostkach projektujących i produkujących maszyny rolnicze, leśne i przemysłu spożywczego, placówkach doradztwa

rolniczego oraz jednostkach administracji państwowej i terenowej. Po ukończeniu specjalistycznego kształcenia absolwent może pracować w zawodzie nauczyciela.

Profil kształcenia na kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji

Studia I stopnia

Specjalność: Inżynieria produkcji i logistyka

Absolwent studiów pierwszego stopnia na kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji posiada wiedzę inżynierską i menadżerską z zakresu produkcji i przetwórstwa surowców pochodzenia biologicznego o docelowym przeznaczeniu żywnościowym i nieżywnościowym. Zna podstawowe zagadnienia z zakresu mikro i makroekonomii, marketingu, prawa gospodarczego, badań operacyjnych, chemii i fizyki oraz specyficznych uwarunkowań prowadzenia produkcji i przetwórstwa surowców roślinnych i zwierzęcych. Dysponuje szeroką wiedzą z zakresu techniki i technologii przetwórstwa, logistyki oraz zarządzania produkcją i usługami. Posiada znajomość zasad planowania i projektowania procesów i wyrobów, kontroli i oceny ich jakości, sposobów konserwowania, pakowania, magazynowania oraz transportu surowców i wyrobów. Zna metody rachunku kosztów i oceny efektywności inwestycji. Posiada umiejętności menadżerskie i inżynierskie, umożliwiające rozwiązywanie zagadnień z zakresu inżynierii produkcji i przetwórstwa surowców rolno-spożywczych z wykorzystaniem nowoczesnych technologii informatycznych, w tym: projektowania i wdrażania nowych oraz nadzorowania i sterowania istniejącymi procesami i systemami produkcyjnymi opartymi na tradycyjnych i zautomatyzowanych liniach wytwórczych. Ponadto potrafi organizować i koordynować na poziomie operacyjnym prace zespołów pracowniczych realizujących zadania projektowe, produkcyjne, logistyczne i usługowe; jest przygotowany do udziału i wdrażania prac badawczo-rozwojowych, zwłaszcza dotyczących innowacji technologicznych, technicznych i organizacyjnych związanych z przetwórstwem surowców pochodzenia biologicznego, przeznaczonych na cele żywnościowe i nieżywnościowe, w tym także na cele energetyczne.

Absolwent studiów zna język obcy na poziomie biegłości co najmniej B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy oraz posiada umiejętności posługiwania się językiem specjalistycznym w zakresie kierunku kształcenia. Zdobyta podczas studiów wiedza i umiejętności predysponują absolwenta do pracy na stanowiskach szczebla zarządzania w przedsiębiorstwach specjalizujących się w handlu, produkcji oraz przetwórstwie surowców biologicz-

nych, a także w jednostkach administracji publicznej i instytucjach doradczych realizujących zadania z zakresu obsługi rolnictwa i gospodarki żywnościowej, w których wymagana jest wiedza techniczna, ekonomiczna i informatyczna oraz umiejętności organizacyjne. Absolwent jest przygotowany do podjęcia studiów II stopnia na kierunku ZiIP i kierunkach pokrewnych oraz jest otwarty na ciągłe uzupełnianie wykształcenia na kursach i studiach. Jest również przygotowany do prowadzenia własnej działalności gospodarczej.

Studia II stopnia

Specjalność: Inżynieria produkcji surowcowej

Absolwent studiów magisterskich kierunku zarządzanie i inżynieria produkcji posiada zaawansowaną wiedzę z zakresu inżynierii produkcji surowców pochodzenia biologicznego oraz z zakresu organizacji i zarządzania, w tym: zarządzania funkcjami technicznymi; projektowania nowych procesów i systemów produkcyjnych, eksploatacyjnych, obiektów i systemów zarządzania; doboru i szkolenia personelu; oceny osiągniętych wyników; kontroli technicznej, zarządzania kosztami i projektami oraz doradztwa przemysłowego; marketingu; logistyki i dystrybucji; zarządzania kapitałem i inwestycjami rzeczowymi; rozwiązywania zadań technologicznych; zarządzania i finansów, transferu technologii oraz innowacyjności. Posiada wiedzę specjalistyczną z zakresu: technologii i inżynierii przechowalnictwa; systemów utrzymania ruchu na liniach produkcyjnych i systemów kontroli produkcji; systemów zarządzania bazami danych oraz z zakresu ekonomiki agrofirmy. Absolwent jest przygotowany do: twórczej działalności w zakresie inżynierii produkcji rolniczej i spożywczej oraz zarządzania tą produkcją; podejmowania innowacyjnych inicjatyw i decyzji oraz do samodzielnego prowadzenia działalności w zakresie inżynierii produkcji w małych, średnich i dużych przedsiębiorstwach; podejmowania działalności gospodarczej; kierowania zespołami działalności twórczej w zakresie inżynierii produkcji oraz zespołami w sferze gospodarczej, administracji oświatowej, samorządowej, państwowej a także bankowości; organizowania i prowadzenia prac badawczych i rozwojowych, w szczególności projektowania i wdrażania innowacji technologicznych i organizacyjnych; doradztwa technicznego i organizacyjnego w zakresie inżynierii produkcji. Absolwent umie współpracować z ludźmi oraz jest przygotowany do kierowania zespołami oraz zarządzania placówkami projektowymi, gospodarczymi i personelem w przedsiębiorstwach przemysłowych. Interdyscyplinarne wykształcenie umożliwia podjęcie pracy w małych, średnich i dużych przedsiębiorstwach kompleksu gospodarki żywnościowej i agrobiznesu; jednostkach projektowych i doradczych; jednostkach gospodarczych oraz administracyjnych, w których wymagana jest wiedza techniczna, ekonomiczna i informatyczna oraz

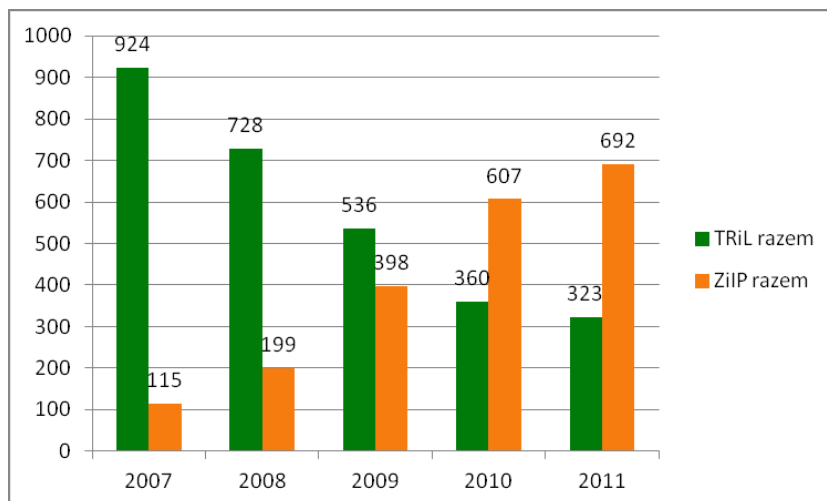
umiejętności organizacyjne; instytucjach badawczych i ośrodkach badawczo-rozwojowych; instytucjach zajmujących się poradnictwem i upowszechnianiem wiedzy z zakresu inżynierii produkcji oraz organizacji i zarządzania.

**Specjalność:
Infrastruktura i logistyka**

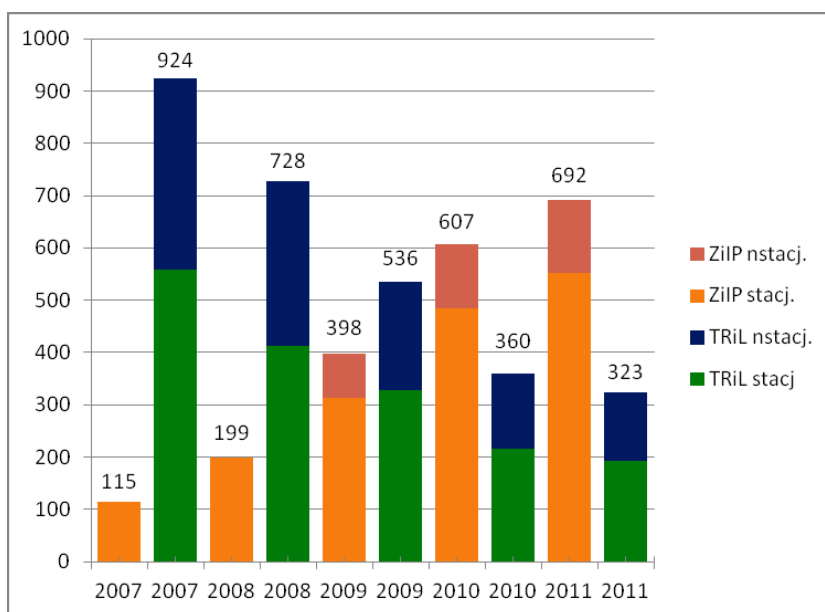
Absolwent studiów magisterskich kierunku zarządzanie i inżynieria produkcji posiada zaawansowaną wiedzę z zakresu inżynierii produkcji surowców pochodzenia biologicznego oraz z zakresu organizacji i zarządzania, w tym: zarządzania funkcjami technicznymi; projektowania nowych procesów i systemów produkcyjnych, eksploatacyjnych, obiektów i systemów zarządzania; doboru i szkolenia personelu; oceny osiągniętych wyników; kontroli technicznej, zarządzania kosztami i projektami oraz doradztwa przemysłowego; marketingu; logistyki i dystrybucji; zarządzania kapitałem i inwestycjami rzeczowymi; rozwiązywania zadań technologicznych; zarządzania finansów, transferu technologii oraz innowacyjności. Posiada wiedzę specjalistyczną z zakresu: logistyki zabezpieczenia surowcowego w przemyśle rolno-spożywczym; technologii utylizacji odpadów; ekologiczności; planowania energetycznego; spedycji i zarządzania transportem; systemów monitorowania jakości produktów oraz audytu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstw branży rolno-spożywczej.

Absolwent jest przygotowany do: twórczej działalności w zakresie inżynierii produkcji rolniczej i spożywczej oraz zarządzania tą produkcją; podejmowania innowacyjnych inicjatyw i decyzji oraz do samodzielnego prowadzenia działalności w zakresie inżynierii produkcji w małych, średnich i dużych przedsiębiorstwach oraz w przedsiębiorstwach usług logistycznych i spedycyjnych; podejmowania działalności gospodarczej; kierowania zespołami działalności twórczej w zakresie inżynierii produkcji oraz zespołami w sferze gospodarczej, administracji oświatowej, samorządowej, państwowej a także bankowości; organizowania i prowadzenia prac badawczych i rozwojowych, w szczególności projektowania i wdrażania innowacji technologicznych i organizacyjnych; doradztwa technicznego i organizacyjnego w zakresie inżynierii produkcji. Absolwent umie współpracować z ludźmi oraz jest przygotowany do kierowania zespołami oraz zarządzania placówkami projektowymi, gospodarczymi i personelem w przedsiębiorstwach przemysłowych i usługowych. Interdyscyplinarne wykształcenie umożliwia podjęcie pracy w małych, średnich i dużych przedsiębiorstwach kompleksu gospodarki żywnościowej i agrobiznesu; jednostkach projektowych i doradczych; jednostkach gospodarczych oraz administracyjnych, w których wymagana jest wiedza techniczna, ekonomiczna i informatyczna oraz umiejętności organizacyjne; instytucjach badawczych i ośrodkach badawczo-rozwojowych; instytucjach zajmujących się poradnictwem i upowszechnianiem wiedzy z zakresu inżynierii produkcji oraz organizacji i zarządzania.

Na rysunkach 5.1 i 5.2. przedstawiono liczbę studentów na poszczególnych kierunkach studiów z uwzględnieniem liczby studentów stacjonarnych i niestacjonarnych.

Rys. 5.1. Liczba studentów na kierunkach studiów prowadzonych na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki w latach 2007-2011

Rys. 5.2. Liczba studentów stacjonarnych i niestacjonarnych na kierunkach Technika Rolnicza i Leśna oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji

W latach 2007-2011 liczba studentów na kierunku Technika Rolnicza i Leśna, zarówno na studiach stacjonarnych jak i niestacjonarnych, systematycznie malała. Wzrastała natomiast liczba studentów na kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji.

5.2. Nagrody i wyróżnienia dla studentów

Nasi studenci byli wielokrotnie wyróżniani i nagradzani. Otrzymywali nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Rektora oraz stypendia z Własnego Funduszu Stypendialnego. Były to nagrody za osiągnięte wyniki w nauce oraz za działalność organizacyjną oraz studencką. Poniżej przedstawiono zestawienie nagrodzonych studentów.

Rok 2007 Nagroda Rektora

Kierunek – Technika Rolnicza i Leśna:

Tomasz Reguła	rok 3
Sylwester Żebro	rok 4
Mateusz Malinowski	rok 4
Dariusz Niezgoda	rok 5
Elżbieta Kowalik	rok 5

Rok 2008 Nagroda Rektora

Kierunek – Technika Rolnicza i Leśna:

Adamiec Ryszard	rok 3
Matusik Katarzyna	rok 4
Nowak Arleta	rok 3
Szeptyński Rafał	rok 3

Mateusz Malinowski – stypendium MNiSW

Szczególne osiągnięcia organizacyjne w działalności studenckiej:

Toch Robert

Rok 2009 stypendium z Własnego Funduszu Stypendialnego

Kierunek – Technika Rolnicza i Leśna:

Adamiec Ryszard	rok 4
Bojdys Ireneusz	rok 3
Gala Krzysztof	rok 5

Michulec Anna	rok 3
Nowak Arleta	rok 5

Tomasz Reguła – stypendium MNiSW

Twórcze osiągnięcia naukowe i wzorowe wypełnianie obowiązków doktoranta:
Prusak Agnieszka

Rok 2010 stypendium z Własnego Funduszu Stypendialnego

Kierunek – Technika Rolnicza i Leśna:

Bąk Stanisław	rok 2
Gala Krzysztof	rok 1
Michulec Anna	rok 4
Nowak Arleta	rok 1
Siuda Damian	rok 3

Twórcze osiągnięcia naukowe i wzorowe wypełnianie obowiązków doktoranta:
Malinowski Mateusz

Rok 2011 stypendium z Własnego Funduszu Stypendialnego

Kierunek – Technika Rolnicza i Leśna:

Adamiec Małgorzata	rok 1
Bąk Stanisław	rok 3
Godula Łukasz	rok 3
Juraszek Anna	rok 2
Siuda Damian	rok 4

Kierunek – Zarządzanie i Inżynieria Produkcji:

Michulec Anna	rok 1
Broda Weronika	rok 2
Paryła Patrycja	rok 2
Piotrowski Krzysztof	rok 2
Zawalska Justyna	rok 2

Twórcze osiągnięcia naukowe i wzorowe wypełnianie obowiązków doktoranta:
Maternowska Wiktoria

6. RUCH STUDENCKI

Wydziałowa Rada Samorządu Studentów

Przewodnicząca: Agata Duda
Wiceprzewodniczący: Krzysztof Pikul, Monika Bant
Przedstawiciele do Rady
Wydziału: Agata Duda
Weronika Broda
Gabriela Guzik
Sylwia Kurdziel
Monika Bant
Krzysztof Pikul
Krzysztof Wilczyński
Konrad Raczyński
Mateusz Skoczek

Delegaci do Uczelnianej Rady Samorządu Studenckiego:
Agata Duda
Monika Bant
Krzysztof Pikul

Przedstawiciel do Komisji Dydaktycznej:
Agata Duda

Przedstawiciel do Odwoławczej Komisji Stypendialnej:
Krzysztof Pikul

Delegat do Senatu Akademickiego:
Monika Bant

Działalność Samorządu

Do zadań Samorządu Studentów należy między innymi organizacja wielu wydarzeń kulturalno-sportowych oraz reprezentowanie społeczności akademickiej przed Władzami Wydziału. Do corocznego kalendarza wydarzeń na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki, w których swój udział ma Wydziałowa Rada Samorządu Studentów, na stałe wpisały się między innymi takie wydarzenia jak: rajd studencki, dzień mechanizatora, festiwal nauki, noc naukowców i dzień otwarty WIPiE.

Rajd studentów WIPIE

Rajd studencki organizowany jest najczęściej na wiosnę. Prowadzi on najciekawszymi trasami górskimi. Pomysł jego organizacji zrodził się spontanicznie pewnego majowego wieczoru 1999 roku w szałasie znajdującym się, wtedy jeszcze na terenie Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. Wspomnienia prof. Norberta Marksa i Tadeusza Juliszewskiego zostały podchwyczone przez grupkę studentów i twórczo rozwinięte we wspólną włośćkę po Gorcach. Uczestniczyło w niej 70 studentów Wydziałów Techniki i Energetyki Rolnictwa i Technologii Żywności. Z każdym następnym rajdem grono aktywnych sympatyków było coraz większe. Przez kolejne lata studenci z obu Wydziałów przemierzali szlaki Gorców, Beskidu Żywieckiego i Tatr. Każdemu rajdowi towarzyszy niezapomniana atmosfera i towarzystwo niezawodnych uczestników - prof. Tadeusza Juliszewskiego oraz prof. Norberta Marksa. Ostatnio przebyte szlaki:

- 2007 rok – Turbacz, organizator – Irena Hamerska,
- 2008 rok – Rysianka, organizator – Grzegorz Styra,
- 2009 rok – Dolina Rostoki, organizator – Krzysztof Dziedzic,
- 2010 rok – Sromowce Wyżne, organizator – Paweł Barczyk,
- 2011 rok – Zakopane – Harenda, organizator – Krzysztof Dziedzic,
- 2012 rok – Turbacz, organizator – Agata Duda.

Rys. 6.1. XIII Rajd studentów WIPiE 2010 r. – Harenda, Zakopane

Rys. 6.2. XIV Rajd studentów WIPiE 2012 r. – Turbacz

Dzień Mechanizatora

Co roku w maju Wydziałowa Rada Samorządu Studentów organizuje „małe juwenalia”, czyli tak zwany „Dzień Mechanizatora” – wielkie grillowanie połączone z wieloma atrakcjami, między innymi: biegiem o puchar Rektora, przeciąganiem ciągnika na czas, przetaczaniem opony, rolnicze kalambury, czy też mecz piłki nożnej. Odkonano już 13 edycji tego Wydziałowego Święta. Efektem tych spotkań jest zacieśnienie więzi pomiędzy studentami, znikają „anonimowe” postacie na Wydziale. Impreza ta z roku na rok przyciąga coraz większą liczbę uczestników. Podczas 13-tej edycji „Dnia Mechanizatora” bawiło się bardzo wielu studentów nie tylko z naszego Wydziału, ale również z innych wydziałów, a nawet z innych Uczelni Krakowa.

Rys. 6.3. XIII Dzień Mechanizatora (11 maja 2012 r.)
– oficjalne otwarcie przez JM Rektora prof. dr hab. Janusza Żmiję

Festiwal Nauki

Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki corocznie prezentuje swoje osiągnięcia podczas Festiwalu Nauki, którego głównym elementem są prezentacje na płycie Rynku Głównego. Prezentacje te przyciągają zarówno rzesze osób zainteresowanych najnowszymi osiągnięciami nauki, jak i przypadkowych spacerowiczów. Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki prezentuje na swoich stanowiskach aparaturę związaną z technologią produkcji biopaliw ciekłych, stałych i gazowych. Przedstawia także możliwości zastosowania termowizji w badaniach z zakresu inżynierii rolniczej. Dużym zainteresowaniem cieszą się pokazy możliwości rolnictwa precyzyjnego. Oprócz prezentacji na Rynku Głównym odbywają się pokazy i wykłady w murach uczelni. W działalność tę włączają się pracownicy naszego wydziału, starający się w przystępny sposób przybliżyć słuchaczom problematykę inżynierii rolniczej. Wykłady w ramach Festiwalu Nauki prowadzili między innymi prof. dr hab. inż. Maria Walczyk, prof. dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski, prof. dr hab. inż. Bogusław Cieślakowski, dr hab. inż. Hubert Latała oraz

dr inż. Norbert Pedryc. W organizację trzydniowej prezentacji zaangażowanych jest corocznie kilkudziesięciu studentów naszego wydziału. Przede wszystkim są to członkowie Koła Naukowego Techniki Rolniczej i Samorządu Studentów wspierani przez pozostałych studentów, wykazujących zainteresowania problematyką przedstawianą podczas Festiwalu. Koordynacją działań festiwalowych zajmuje się dr hab. inż. Jacek Salamon. Działania te byłyby jednak nieefektywne bez znaczącej pomocy władz dziekańskich oraz pracowników Wydziału, a w szczególności dr Tomasza Hebdy, dr Marka Wróbla, dr Norberta Pedryca, dr Krzysztofa Mudryka, dr Jakuba Sikory, dr Grzegorza Wcisło, mgr. Wiktorii Maternowskiej, dr Mirosława Zagórdy oraz mgr Mateusza Malinowskiego.

Noc Naukowców

Rys. 6.4. Stoisko Wydziału IPiE
– Festiwal Nauki 2012 r.

Noc naukowców jest dużym przedsięwzięciem, które odbywa się jednocześnie w kilkudziesięciu krajach i blisko trzystu miastach Europy. W jej organizację zaangażowany jest między innymi Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, a nasz Wydział włączył się w organizację Nocy Naukowców po raz pierwszy w 2011 roku. 23 września o godzinie 18 na terenie Wydziału Hodowli i Biologii Zwierząt dokonano uroczystego otwarcia Małopolskiej Nocy Naukowców na Uniwersytecie Rolniczym. Przedstawiciele Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki przygotowali warsztaty poświęcone termowizji, jej możliwościom i zastosowaniu. Przygotowania koordynował dr Jacek Salamon przy współudziale dr. Jakuba Sikory i mgr. Mateusza Malinowskiego. Uczestnictwo w tym ważnym projekcie świadczy o dużym potencjale oraz znaczeniu naszego Wydziału w środowisku naukowym Krakowa.

Rys. 6.5. Prezentacja Wydziału podczas Nocy Naukowców

Dzień Otwarty

Dzień otwarty Uczelni odbył się 13 marca 2012 roku w Centrum Kongresowym przy Al. 29-go Listopada. Głównym koordynatorem dnia otwartego była dr Anna Szelaż-Sikora wraz z przedstawicielami Samorządu. Dzień otwarty pozwolił młodym ludziom zapoznać się z ofertą każdego Wydziału, by rozsądnie wybrać kierunek studiów, który staje się kolejnym rozdziałem naszego życia. Oprócz tego na Wydział bardzo często przyjeżdżają zorganizowane grupy uczniów ze szkół ponadgimnazjalnych, którzy chcą się zapoznać z ofertą edukacyjną i laboratoriami.

LipDub

W roku 2011 Uczelniana Rada Samorządu Studentów przy pomocy Wydziałowych Samorządów oraz około 120 studentów z całej uczelni nagrała LipDub – film promujący naszą uczelnię. Jest on świetną reklamą Uczelni, jak i poszczególnych wydziałów wśród społeczności internetowej.

Rys. 6.6 Plan filmowy LipDub

Przewodniczący Rady Samorządu Studentów

W ostatnich pięciu latach przewodniczącymi Wydziałowej Rady Samorządu Studentów Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki byli:

2007/2008

Irena Hamerska

2008/2009

Krzysztof Dzedzic

2009/2011

Robert Toch

2011/2012

Agata Duda

Koła naukowe

Na Wydziale działa aktywnie Koło Naukowe Techniki Rolniczej, którego opiekunem jest dr inż. Tomasz Hebda. Laureaci Wydziałowej Sesji Kół Naukowych prezentują swoje dokonania naukowe na forum Ogólnouczelnianej Sesji Kół

Naukowych naszej Uczelni, odnosząc na niej znaczące sukcesy. Wśród laureatów znaleźli się między innymi przedstawiciele Sekcji Infrastruktury – Krzysztof Krawczyk, Mateusz Malinowski, Artur Lubliński, którzy zajęli trzecie miejsce za wygłoszenie referatu: „Wykonanie mapy numerycznej zlewni rzeki Białki w miejscowości Bystra na podstawie pomiarów wysokościowych. Określenie powierzchni zlewni oraz obliczenie rocznego przepływu cieku”.

Członkowie Koła Naukowego Techniki Rolniczej uczestniczyli w Sesjach Kół Naukowych w innych ośrodkach akademickich, uzyskując wysokie oceny za prezentowaną wiedzę i postawę. Jolanta Kukulska (sekcja Agrofizyki) zajęła 1 miejsce za prezentację referatu: „Możliwość zastosowania róży wielokwiatowej jako odnawialnego źródła energii” na Sesji Kół Naukowych (06.06.2006) organizowanej przez Wydział Inżynierii Produkcji SGGW w Warszawie. Na tej Sesji Kół Naukowych wyróżnienie uzyskał również Łukasz Smółka (sekcja Eksploatacji i Ergonomii Maszyn Rolniczych) za wygłoszenie referatu: „Metodyka pomiaru nacisku kół ciągnika na podłoże”. Jolanta Kukulska i Sławomir Kurek (sekcja Agrofizyki) uczestniczyli również w XII Międzynarodowej Konferencji Kół Naukowych organizowanej przez Akademię Rolniczą we Wrocławiu, na której to sesji zdobyli wyróżnienie.

Studenci Koła Naukowego Informatyków współuczestniczyli wraz z opiekunami Koła w IX Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Zastosowanie Technologii Informacyjnych w Rolnictwie” Poznań-Puszczykowo. Praca Piotra Krzaka pt.: „System pojedynczego logowania w integracji usług portalu informacyjnego Akademii Rolniczej w Krakowie” została wyróżniona przez Jury. Inne prace, w których współuczestniczyli członkowie Koła, a prezentowane były w Puszczykowie, wydrukowano jako obszerne abstrakty w materiałach konferencyjnych.

Członkowie Sekcji Infrastruktury w ciągu ostatnich lat dwukrotnie zajęli trzecie miejsce na Międzynarodowej Konferencji w Rzeszowie. W roku 2007 za pracę: „Wykonanie cyfrowej mapy zlewni rzeki Białka w miejscowości Bystra Śląska” wyróżnieni zostali Mateusz Malinowski i Krzysztof Krawczyk. Natomiast w roku 2008 zostali wyróżnieni Krzysztof Krawczyk, Paweł Lis i Marcin Kołtunowicz za pracę: „Wykorzystanie GIS oraz technologii GPS przy optymalizacji projektowania bezprzewodowej sieci internetowej”.

Członek tej samej Sekcji, Mateusz Malinowski, w roku 2009 za przedstawienie pracy pod tytułem: „Wykorzystanie GIS do wyznaczenia lokalizacji "centrum recydingu" w Gminie Niepołomice” zdobył I miejsce na Międzynarodowej Sesji Kół Naukowych, organizowanej przez Uniwersytet Rolniczy w Krakowie. Pan Malinowski za wygłoszenie tego samego tematu został nagrodzony I Miejscem na Ogólnopolskiej Konferencji Kół Naukowych organizowanej przez Uniwersytet Rzeszowski.

W roku 2011 członkowie Koła Naukowego Techniki Rolniczej odnieśli kolejne sukcesy. I tak, pani Justyna Zawalska i Krzysztof Wilczyński zajęli II miejsce na Ogólnopolskiej Sesji Kół Naukowych organizowanej przez Uniwersytet Warmiń-

sko-Mazurski. Natomiast panie Sylwia Kurdziel i Iwona Krzystanek zostały wyróżnione na Ogólnopolskiej Sesji Kół Naukowych organizowanej przez Uniwersytet Rolniczy w Krakowie.

Nie wolno zapominać o pracy opiekunów poszczególnych referatów, którzy swoimi pracami i zaangażowaniem pomogli studentom w osiągnięciu wyżej wymienionych sukcesów. Na wyróżnienie zasługują tutaj dr inż. Jakub Sikora, dr Anna Krakowiak-Bal, dr inż. Tomasz Hebda, dr inż. Krzysztof Mudryk oraz w ostatnim czasie również mgr inż. Mateusz Malinowski.

Problematykę poruszaną w pracach studentów w ramach Koła Naukowego przedstawiono w poniższym zestawieniu prezentacji w ramach Wydziałowych Sesji Kół Naukowych w latach 2007-2011.

2007 rok

I miejsce

Autorzy: Krzysztof Krawczyk, Marcin Kołtunowicz, Paweł Lis

Opiekunowie: Janusz Zemanek, Jakub Sikora

Wykorzystanie GIS oraz technologii GPS przy optymalizacji projektowania sieci bezprzewodowej

II Miejsce

Autorzy: Sebastian Sikora, Tomasz Rakoczy

Opiekun Marek Wróbel

Komputerowa analiza obrazu

III miejsce

Autorzy: Sławomir Kurek, Katarzyna Małucha, Robert Toch

Opiekunowie: Janusz Zemanek, Jakub Sikora

Wyznaczenie procentowego składu frakcji w odpadach komunalnych w zależności od systemu zbiórki

2008 rok

I miejsce

Autorzy: Krzysztof Krawczyk, Marcin Kołtunowicz, Paweł Lis

Opiekunowie: Janusz Zemanek, Jakub Sikora

Opracowanie metody oraz zasad ewidencji dróg gminnych w świetle nowych przepisów ustawowych

II miejsce

Autorzy: Michał Tworek, Sebastian Sikora,

Opiekunowie: Krzysztof Mudryk, Marek Wróbel

System monitoringu i analizy dynamiki wzrostu roślin

III miejsce

Autor: Mateusz Malinowski.

Opiekun: Jakub Sikora

Wykorzystanie technologii GIS do analizy potencjału rolniczego sołectwa Zakrzowiec (Gmina Niepołomice)

2009 rok

I miejsce

Autorzy: Sebastian Sikora, Michał Tworek, Adam Cyganek

Opiekunowie: Krzysztof Mudryk, Marek Wróbel

Aktywny system detekcji i płoszenia ptaków

II miejsce

Autor: Mateusz Malinowski.

Opiekunowie: Jakub Sikora, Janusz Zemanek

Wykorzystanie Geograficznych Systemów Informacyjnych (GIS) do wyznaczenia lokalizacji „centrum recyklingu” w Gminie Niepołomice

III miejsce

Autor: Arleta Nowak

Opiekunowie: Krzysztof Mudryk, Marek Wróbel

Wybrane właściwości fizyczne pędów topoli włoskiej i japońskiej

2010 rok

I miejsce

Autor: Kamil Kłębczyk

Opiekun: Mateusz Malinowski

Akceptowalność społeczna obiektów gospodarki odpadami w świetle badań ankietowych

II miejsce

Autorzy: Sandra Naskręt, Arleta Mleko, Przemysław Markowski

Opiekun: Mateusz Malinowski, Jakub Sikora

Kierunek zmian w strukturze użytkowania gruntów w dzielnicy Kraków-Czyżyny w okresie 1876-2010

III miejsce

Autor: Katarzyna Waligóra

Opiekunowie: Krzysztof Mudryk, Marek Wróbel

Sylfia – ocena przydatności na cele energetyczne

2011 rok

I miejsce

Autorzy Justyna Zawalska, Krzysztof Wilczyński

Opiekun: Tomasz Hebda

Ocena jakości chipsów ziemniaczanych oferowanych przez sieci handlowe pod własną marką

II miejsce

Autorki: Sylwia Kurdziel, Iwona Krzystanek

Opiekunowie: Jakub Sikora, Mateusz Malinowski

Wykorzystanie termografii do nieinwazyjnej analizy wewnętrznych uszkodzeń jabłek

III miejsce

Autor: Krzysztof Pikul

Opiekunowie: Anna Szelaż-Sikora, Mateusz Malinowski

Analiza porównawcza producentów fasoli „Piękny Jaś” z Doliny Dunajca

7. ABSOLWENCI WYDZIAŁU

Z roku na rok oferta kształcenia na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki jest coraz szersza, stąd też liczba absolwentów kończących studia w latach 2007-2011 była bardzo zróżnicowana.

W roku 2007 Wydział ukończyli absolwenci studiujący na kierunku Technika Rolnicza i Leśna w ramach trzech rodzajów studiów, a mianowicie: stacjonarnych jednolitych studiów magisterskich – 89 osób, niestacjonarnych studiów inżynierskich – 60 osób oraz niestacjonarnych studiów magisterskich – 68 osób. Spośród wszystkich absolwentów rocznika 2007 kobiety stanowiły 26% (56 osób).

Wykaz absolwentów rocznika 2007, kierunek TRIL, stacjonarne jednolite studia magisterskie

Borecka Jolanta	Gałuszka Rafał
Budzyk Anna	Gałuszka Paweł
Cabaj Andrzej	Golba Andrzej
Czamara Paweł	Gondek Jakub
Czech Marcin	Gościński Mateusz
Deptuch Damian	Góralczyk Bartłomiej
Fiołek Szczepan	Grotkiewicz Katarzyna
Flasiński Paweł	Grzegorzek Dominik
Gałuszka Rafał	Guzik Tomasz
Gałuszka Paweł	Hościło Anna
Golba Andrzej	Iwaniec Agnieszka
Gondek Jakub	Jeziorski Piotr
Gościński Mateusz	Jułga Beata
Góralczyk Bartłomiej	Kapusta Robert
Grotkiewicz Katarzyna	Kazana Grzegorz
Grzegorzek Dominik	Kazek Mateusz
Guzik Tomasz	Kic Łukasz
Borecka Jolanta	Knapik Paweł
Budzyk Anna	Knapik Grzegorz
Cabaj Andrzej	Koperek Michał
Czamara Paweł	Kościółek Michał
Czech Marcin	Kotowicz Grzegorz
Deptuch Damian	Kowalik Żaneta
Fiołek Szczepan	Krakowski Przemysław
Flasiński Paweł	Kruk Tomasz

Krupa Artur
Ledniowska Iwona
Liska Agnieszka
Lupa Paweł
Łapczyńska Magdalena
Marczyk Agnieszka
Michorczyk Piotr
Midro Wiktor
Mieszczak Katarzyna
Miętka Kamil
Morylewski Kamil
Mrozowski Andrzej
Najder Ewelina
Nogaj Bartłomiej
Nowakowski Jerzy
Oberman Wojciech
Orczyk Mariusz
Pęcak Paweł
Piechówka Grzegorz
Piekarski Paweł
Plecha Tomasz
Polonka Maciej
Potocki Radosław
Przychocki Michał
Ratowska Ewa
Rudek Maciej
Sabuda Marek
Senderak Ewa

Skonieczny Paweł
Słaba Daniel
Słomnicki Marcin
Słota Michał
Sobuś Paweł
Solak Jarosław
Solak Ryszard
Sosin Marcin
Stala Beata
Stankiewicz Tomasz
Starzec Andrzej
Stępnia Krzysztof
Suski Łukasz
Szczygieł Łukasz
Szymański Tomasz
Szymaszek Grzegorz
Śliwa Łukasz
Tkaczyk Tomasz
Warchoł Piotr
Wiącek Michał
Wiśniowski Łukasz
Witek Grzegorz
Woźniak Paweł
Wróblewski Piotr
Wróblewski Włodzimierz
Zagula Paweł
Zbozień Jarosław
Żurek Bartłomiej

**Wykaz absolwentów rocznika 2007, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia inżynierskie**

Aleksander Wojciech Paweł
Babicz Kazimierz
Bawół Łukasz Przemysław
Burdyl Bogdan
Cyganek Marcin Cyprian
Czajka Marek Ludwik
Dąbrowski Andrzej Jacek
Depta Rafał
Dziergas Ewa
Fabian Wojciech Andrzej
Fiedor Tomasz Jacek

Figura Andrzej
Gorączko Kazimiera
Haczek Katarzyna
Iwański Ireneusz Zygmunt
Jarosz Agnieszka Anna
Juraszek Tomasz Wojciech
Kotajny Iwona Maria
Kotaś Tomasz Roman
Kowalczyk Wioletta
Kowalski Janusz
Kozera Radosław

Krupa Michał Łukasz
Kubies Klaudiusz
Kulik Tomasz Arkadiusz
Kulik Julita Magdalena
Łabuz Michał Jan
Magdziarz Krzysztof Kazimierz
Malik Piotr
Matuszna Alicja
Mieszczak Tomasz Maksymilian
Mrowiec Piotr
Nowak Piotr
Owca Iwona Maja
Pawlik Krzysztof Jan
Pietrzyk Aleksander
Płachta Marcin Tomasz
Rejman Marek
Ryńca Mirosław Łukasz
Rypień Natalia Ewa
Sikoń Dominik

Sobel Marek Roman
Sobolewski Michał Jan
Stanek Piotr Grzegorz
Strycharski Michał Karol
Szkoda Damian Bogumił
Światłoń Krzysztof Stanisław
Termena Konrad
Tłałka Daniel Paweł
Tomala Damian Ireneusz
Tyc Marek Władysław
Wicher Tomasz
Wiącek Rafał
Wilk Lilianna
Wiwatowski Janusz Wiesław
Wojciechowski Jarosław Karol
Wróblewska Anna
Wróblewska Elżbieta
Zahorodna Barbara Adelajda
Żuk Łukasz Aleksander

**Wykaz absolwentów rocznika 2007, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia magisterskie**

Błaszak Tomasz Łukasz
Brączek Łukasz Józef
Bulanda Paweł
Cabała Marcin Krzysztof
Caputa Paweł Władysław
Caputa Alicja Aleksandra
Chowaniec Maria
Cięciel Marta Janina
Ciuruś Sebastian Michał
Duch Jan
Franczyk Joanna Wioleta
Frączek Danuta Justyna
Gaweł Marcin
Głowacki Tomasz
Goły Łukasz Andrzej
Greczek Tadeusz Michał
Grodny Krzysztof Jacek
Gródek Dawid Stanisław
Grzesiak Robert
Huza Krzysztof Aleksander

Janik Dawid Józef
Jasek-Gaweł Maria Elżbieta
Kaim Jarosław Paweł
Kąkol Michał Józef
Klik Jacek
Kłósek Agnieszka Teresa
Koczwara Dorota Józefa
Królikowski Mariusz Rafał
Krzepina Tomasz Adam
Kuziel Urszula Anna
Lańczyk Mirosław Stanisław
Legutko Łukasz Michał
Lewiński Krzysztof Michał
Łatka Renata
Łukasik Joanna Maria
Mikołajczyk Anna Zofia
Mordarska Monika Sylwia
Padula Walenty Wojciech
Pająk Tomasz Wojciech
Pelowska Cecylia

Pietrzak Janusz	Smoleń Paweł
Przybylski Marcin	Spyrka Andrzej
Rams Agnieszka	Szczecina Elżbieta Irena
Ranosz Janusz	Śleziak Jan Paweł
Rosiek Ewelina	Śliwa Piotr Maciej
Rój Jadwiga Teresa	Świniańska Alicja
Rusnak Lucjan Wojciech	Talik Bogusława Ewa
Sęk Mirosław Paweł	Tracz Marek
Siemiączko Sylwia Edyta	Wilk Kinga Agnieszka
Skowron Marek	Wiślak Wojciech
Skowron Dariusz Aleksander	Wojciechowska Anna Maria
Słaby Anna	Wolak Mirosław
Słaby Teresa Magdalena	Woźniak Maciej Kazimierz
Smajdor Katarzyna Justyna	Zieliński Szymon Jakub

W roku 2008 Wydział ukończyli, podobnie jak w roku poprzednim, absolwenci studiujący na kierunku Technika Rolnicza i Leśna w ramach trzech rodzajów studiów, a mianowicie: stacjonarnych jednolitych studiów magisterskich – 92 osoby, niestacjonarnych studiów magisterskich – 57 osoby oraz niestacjonarnych studiów inżynierskich – 36 osoby. Spośród wszystkich absolwentów rocznika 2008 kobiety stanowiły 25% wszystkich absolwentów.

**Wykaz absolwentów rocznika 2008, kierunek TRIL,
stacjonarne jednolite studia magisterskie**

Antosz Andrzej Adam	Faron Joanna Małgorzata
Baran Bartłomiej	Fiałkiewicz Artur
Baran Mirosław	Firek Jacek
Bednarski Michał	Gaweł Marek Andrzej
Bernasiewicz Marcin	Gołąb Mateusz Jan
Bieroń Tomasz	Gorcowski Jacek
Błach Łukasz	Gurbiel Gabriel Józef
Bochnia Bartłomiej	Hamerska Irena Halina
Bonar Paweł	Hojna Jarosław Dominik
Bujak Szczepan	Homa Łukasz Tomasz
Buła Tomasz	Huba Patryk
Calik Bartłomiej	Jabłoński Grzegorz Jacek
Chlebicki Grzegorz	Jachymiak Jakub Krzysztof
Cholewa Grzegorz	Janota Monika Daria
Daniel Bogusława Izabela	Job Zbigniew
Dyl Łukasz	Jurczyński Bartosz
Dziedzic Jakub Adam	Kaczor Maciej Bartłomiej

Kania Joanna	Piórkowski Marcin Mariusz
Małgorzata	Piziak Maciej
Klamut Piotr	Płachta Krzysztof Paweł
Koczur Michał	Płonka Monika Maria
Korbut Marcin Marek	Podraza Wojciech
Kowalczyk Marta Anna	Podsiadło Andrzej
Kowalik Elżbieta	Polak Łukasz
Krasoń Adam	Poźniak Marcin
Krawiec Paweł Piotr	Przybylik Rafał Michał
Królikowski Ignacy Edward	Pudło Damian Jan
Krusiec Krzysztof	Rębilas Bartłomiej Roman
Kurowki Tomasz	Rozmus Wojciech
Kuśnierz Sebastian Henryk	Senderski Łukasz
Kwater Adam	Seweryn Dominik
Łachtaj Joanna Agata	Sidor Radosław
Majka Łukasz	Skalny Piotr
Marciniec Przemysław	Smółka Łukasz Jakub
Matusiak Szymon Piotr	Stankowicz Paweł Konrad
Migąła Tomasz	Szafraniec Dawid
Milo Katarzyna Aniela	Szłaga Agnieszka Katarzyna
Moskwa Jakub Józef	Szotkowska Paulina Julia
Mucha Piotr Andrzej	Szpakowski Andrzej
Najder Justyna Maria	Szymczyk Marek
Niezgoda Dariusz	Waga Tomasz
Nowak Marcin Mateusz	Winczewski Tomasz
Nowak Krzysztof Jan	Wolanin Aleksandra
Osman Marcin	Worosz Łukasz
Paciorek Maciej	Żuławiński Paweł Ludwik
Pamuła Maciej	Żwirek Klaudia Patrycja
Pindela Maciej	

**Wykaz absolwentów rocznika 2008, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia magisterskie**

Bobek Marcin	Fundament Grzegorz Wojciech
Broda Mariusz	Gil Jarosław
Chodór Robert	Górski Eryk
Demianiuk Łukasz	Gryszówka Tomasz Piotr
Dziedzic Dominik	Grzegorzek Tomasz
Dziedzic Jakub	Grzesik Adam Mikołaj
Filipowicz Sylwia	Hanzlik Krzysztof
Franczak Krzysztof	Imbor Aneta

Janowiec Sylwia
Kadłuczka Filip
Kiełbasa-Nieć Joanna
Knapczyk Paweł
Kozieł Jolanta
Kolczak Aneta
Kuć Mariusz Czesław
Kurpan Andrzej
Kuzmicki Bogdan
Legutko Dominika
Leśniak Krzysztof
Leśniowski Paweł
Machowska Agnieszka
Magiera Sabina
Majewski Łukasz
Marczewski Łukasz
Maślanka Marcin
Mieszczak Anna
Młynarczyk Monika
Nalepa Kazimierz Tomasz
Nędza Urszula

Olcoń Daniel
Opoka Renata
Pawlik Krystian
Pawlik Maria
Pórchłopek Katarzyna
Raczek Iwona
Rogowski Maciej
Rosiek Magdalena
Rusek Mateusz Augustyn
Salańczyk Teresa
Stępień Felicja
Śleziak Genowefa
Słonka Barbara
Turek Magdalena
Waligóra Aneta
Widz Marta
Wańczyk Małgorzata
Wilczyńska Edyta Katarzyna
Wilczyńska-Kuć Aleksandra Maria
Wiśniewska Anna

**Wykaz absolwentów rocznika 2008, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia inżynierskie**

Augustyn Rafał
Bajolek Piotr
Bakalarz Piotr
Bocian Michał
Cieślik Wojciech
Dudkiewicz Piotr
Dziedzic Kamil Seweryn
Dziedzic Łukasz
Galos Grzegorz
Gamrot Łukasz
Gębka Łukasz
Jurasz Anna Maria
Kabacik Gabriela Agnieszka
Katarzyński Marek
Kłębczyk Arkadiusz
Knapik Mariusz
Kramarz Tomasz
Kuć Michał Adam

Leśniowski Paweł Andrzej
Maciejowski Marek
Maślanka Łukasz
Milec Jacek
Miśkiewicz Konrad
Nowak Michał Marek
Opyrchał Wojciech
Piórkowski Szymon
Poskróbek Rafał Tomasz
Puto Michał
Pytlarz Maria
Szczerbowski Przemysław
Toborowicz Krzysztof
Topór Andrzej
Topór Zbigniew
Tyrlik Łukasz Bartłomiej
Wojtas Łukasz
Żebro Sylwester

W roku 2009 po raz pierwszy w historii Wydział ukończyli absolwenci dwóch kierunków studiów, a mianowicie Techniki Rolniczej i Leśnej oraz Zarządzania i Inżynierii Produkcji. W ramach pierwszego kierunku 101 osób ukończyło stacjonarne jednolite studia magisterskie, 37 osób – niestacjonarne studia inżynierskie oraz 22 osoby – niestacjonarne studia magisterskie. Kierunek Zarządzanie i Inżynieria Produkcji ukończyły 24 osoby, w ramach niestacjonarnych studiów magisterskich. Spośród wszystkich absolwentów rocznika 2009 kobiety stanowiły 28%.

**Wykaz absolwentów rocznika 2009, kierunek TRIL,
stacjonarne jednolite studia magisterskie**

Bal Konrad	Koładka Mariusz
Baran Arkadiusz	Kołodziej Katarzyna
Baran Krzysztof	Kohtunowicz Marcin
Bednarska Anna	Komoniewski Piotr
Błach Damian	Kościsz Michał
Bryk Łukasz	Koza Barbara
Chmielewski Jakub	Krawczyk Krzysztof
Chmura Ewa	Krawiec Paweł
Chudy Bartłomiej	Kuc Paweł
Cukier Barbara	Kukulska Jolanta
Dąbrowski Rafał	Kurek Robert
Dulewski Adam	Kusiak Maciej
Ekiert Estera	Kurowski Tomasz
Felka Roman	Kwaśny Natalia
Giba Radosław	Kwater Paulina
Gołda Sławomir	Lempart Stanisław
Góra Krystian	Lenik Agata
Górecki Marek	Lis Paweł
Grochal Grzegorz	Łabędzka Kamila
Gurgul Michał	Łęźniak Jarosław
Janiga Grzegorz	Machlarz Tomasz
Janik Łukasz	Malczewski Piotr
Jarno Adrian	Malinowski Mateusz
Jurczyk Marcin	Mandowska Agnieszka
Kadula Łukasz	Midro Zbigniew
Kaganek Przemysław	Misiński Janusz
Kantor Michał	Mitka Bartłomiej
Kapuścik Przemysław	Molik Mariusz
Karlik Łukasz	Morawski Daniel
Kącki Daniel	Mroczek Fabiola
Kądziołka Sylwester	Musiał Piotr
Klimek Konrad	Nowak Łukasz

Nowak Tomasz
Nowojowski Bartłomiej
Obrzut Łukasz
Oczkiewicz Adrian
Osiejuk Sylwia
Osuchowski Michał
Pańpuch Patryk
Pigoń Agnieszka
Płonka Paulina
Polak Michał
Pracharczyk Kinga
Ptak Paweł
Pychyrek Karol
Rąpel Piotr
Reguła Tomasz
Romanek Mariola
Romanowska Marcelina
Sąpek Robert
Siorak Krzysztof

Słowik Grzegorz
Starowicz Rafał
Stawowski Wojciech
Strumiński Łukasz
Synowski Tomasz
Szelaż Marek
Szumiec Krzysztof
Ślusarski Michał
Toborowicz Łukasz
Trzcionka Tomasz
Widelka Ireneusz
Wiehczyński Karol
Witkowska Marta
Wojcieszczak Angelina
Wolak Konrad
Woźniak Dominika
Zięba Michał
Ziomek Michał

**Wykaz absolwentów rocznika 2009, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia inżynierskie**

Białek Jan
Czech Łukasz
Dąbrowski Mariusz
Fryc Katarzyna
Gronek Janina
Juroszek Janusz
Klepek Tomasz
Kłusek Dominik
Kotaś Krzysztof
Krakowska Beata
Krok Adam
Kukielka Tomasz
Kurzdim Karol
Majczek Bartłomiej
Małek Krzysztof
Mazur Paweł
Mordka Ludwik
Mytył Łukasz
Nazimek Tomasz

Nowak Tomasz
Piotrowski Patryk
Podobiński Dawid
Radwan Leszek
Rosiek Marcin
Rydz Stanisława
Socha Krzysztof
Socha Magdalena
Stajniak Andrzej
Strzałka Beata
Stysło Agnieszka
Szczypiński Krzysztof
Świętek Damian
Tkaczewski Przemysław
Walasek Magdalena
Wojtas Szymon
Wójcik Marcin
Wrona Leszek

**Wykaz absolwentów rocznika 2009, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia magisterskie**

Burdyl Bogdan	Mrowiec Piotr
Frączek Maciej	Obrzut Anna
Gruceł Małgorzata	Płachta Marcin
Haczek Katarzyna	Porębski Piotr
Jarosz Agnieszka	Rejman Marek
Kantek Katarzyna	Smarsły Małgorzata
Kowalski Janusz	Stanek Piotr
Kozera Radosław	Szczęśny Stanisław
Krupa Michał	Szewczyk Weronika
Kumor Dorota	Szłapa Anna
Magdziarz Krzysztof	Wiwatowski Janusz

**Wykaz absolwentów rocznika 2009, kierunek ZIP,
niestacjonarne studia magisterskie**

Bomba Magdalena	Polańska Łucja
Gromek Mariola	Ruchała Barbara
Jurek Mariusz	Ruchała Paweł
Kasprzyk Joanna	Rutkowska Kinga
Katra Zbigniew	Słaby Dawid
Kiwior Krzysztof	Staniszewska Barbara
Kornakiewicz Wojciech	Szkarłat Jan
Łazarz Maria	Ślęzak Jadwiga
Maciaś-Ubik Sylwia Justyna	Wilk Piotr
Mleczak Jakub	Wojna Łukasz
Mółka Jan	Woźniak Małgorzata
Obrzud Grzegorz	Zięcina Małgorzata

W roku 2010 studia na naszym Wydziale ukończyli absolwenci dwóch kierunków studiów: Technika Rolnicza i Leśna oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji. W przypadku pierwszego kierunku: 66 osób to absolwenci jednolitych studiów stacjonarnych magisterskich, 62 osoby – stacjonarnych inżynierskich, 12 osób – niestacjonarnych magisterskich oraz 43 – niestacjonarnych inżynierskich. Kierunek Zarządzanie i Inżynieria Produkcji ukończyło 34 studentów w ramach niestacjonarnych studiów magisterskich. Spośród wszystkich absolwentów rocznika 2010 jedną trzecią stanowiły kobiety.

**Wykaz absolwentów rocznika 2010, kierunek TRIL,
stacjonarne jednolite studia magisterskie**

Bałys Krzysztof	Matusik Katarzyna
Banaś Krzysztof	Mazur Bartłomiej
Bartoszek Dezyderiusz	Mentel Adam
Bełtowski Maciej	Mroczek Tomasz
Biel Paweł	Mrowca Tomasz
Bobrowska Justyna	Nowak Monika
Bogacz Natalia	Pabisek Paweł
Boroń Andrzej	Palka Grzegorz
Brus Adam	Papież Michał
Godek Juliusz	Partyka Jakub
Górecki Rafał	Pilch Grzegorz
Haczyk Grzegorz	Roman Bartłomiej
Janas Michał	Sadkiewicz Tomasz
Jękot Marta	Skotnica Karolina
Kachlik Tomasz	Sławiński Michał
Kaczmarczyk Małgorzata	Słowik Agnieszka
Kluzik Grzegorz	Sobczyk Artur
Kobuszewski Marcin	Staroń Tomasz
Konieczny Joanna	Strączewska Elżbieta
Kopta Marcin	Szalonek Grzegorz
Korpak Krzysztof	Szot Marcin
Kosim Rafał	Śmiech Mateusz
Kostecki Paweł	Śmiech Piotr
Kotarba Antoni	Tałaż Kamil
Kotus Aleksandra	Tekieli Robert
Koziołek Piotr	Tworek Michał
Kumorowski Marcin	Urbanek Grzegorz
Kurczyńska Paulina	Wicenciak Dariusz
Laskowski Łukasz	Wieczorek Piotr
Leśniewska Justyna	Witek Łukasz
Maj Monika	Wodzisz Lucjan
Majer Anna	Zieliński Łukasz
Maniak Tomasz	Żołubak Izabela

**Wykaz absolwentów rocznika 2010, kierunek TRIL,
stacjonarne studia inżynierskie**

Bąk Kamil	Papież Rafał
Bętkowski Piotr	Pietyra Szymon
Bochenek Michał	Płatek Przemysław
Broś Paweł	Pypno Paweł
Budziosz Paweł	Setkowicz Patrycja
Burek Sylwia	Siostrzonek Urszula
Czaja Justyna	Solecki Bartłomiej
Dziedzic Krzysztof	Sowa Elżbieta
Gala Krzysztof	Staniszewska Katarzyna
Gawrońska Mariola	Stanuszek Marcin
Gwiazda Paweł	Styrna Grzegorz
Jachym Agata	Suchy Tomasz
Jaskółka Paweł	Sułkowski Adam
Jureczko Alicja	Sutor Artur
Karbowniczak Anna	Szczuka Maria
Kiebała Martyna	Szczygieł Ewelina
Kiljańska Katarzyna	Szewczyk Jacek
Kosińska Regina	Szpak Paulina
Król Robert	Śledź Michał
Krzywicki Paweł	Ślusarczyk Damian
Kuc Mateusz	Świniarska Aneta
Kudła Michał	Tomasik Katarzyna
Kutyba Tomasz	Tomczyk Agnieszka
Lizak Adrian	Trojak Karolina
Łachtaj Sabina	Trzyniec Karolina
Łęcki Michał	Walancik Wojciech
Motyka Mikołaj	Wleciał Dominik
Nowak Arleta	Zajac Przemysław
Nowak Sławomir	Zajac Sebastian
Owsianka Renata	Zubek Łukasz
Panek-Pilch Ewelina	Zuwała Paweł

**Wykaz absolwentów rocznika 2010, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia magisterskie**

Bulanda Paweł	Pietrzyk Aleksander
Ciesielska Dagmara	Pietrzyk Anna
Dużniak Sylwia	Pleszyński Waldemar
Grzeszczak Mirosław	Polakiewicz Ewelina
Lelito Tomasz	Tyc Marek
Matyaszek Łukasz	Wójtowicz Marek

**Wykaz absolwentów rocznika 2010, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia inżynierskie**

Adamiec Ryszard	Noras Piotr
Bednarz Robert	Nosal Monika
Brączek Konrad	Nowak Andrzej
Caputa Monika	Paczyński Bogdan
Chochół Wojciech	Pasławski Tomasz
Chojecki Daniel	Potaczek Magdalena
Długoszewski Jacek	Pustułka Szymon
Gara Anna	Rusin Piotr
Gawel Bartłomiej	Sieńkowski Andrzej
Gomola Iwona	Sikora Marek
Gonczarz Szczepan	Siudak Szczepan
Goraj Daniel	Skrzypek Renata
Górski Jerzy	Skurski Grzegorz
Guga Wojciech	Sowiński Maciej
Jurczak Grzegorz	Stawarczyk Rafał
Kocoł Marcin	Stępień Monika
Lejca Jan	Suda Jan
Ligocka Magdalena	Szczurek Jolanta
Maciuszek Paweł	Węglarz Przemysław
Malec Piotr	Wiśniowski Tomasz
Matyjas Stanisław	Wojnarowska Katarzyna
Mikocik Mariusz	

**Wykaz absolwentów rocznika 2010, kierunek ZIP,
niestacjonarne studia magisterskie**

Baran Łukasz	Majcizek Bartłomiej
Bocian Michał	Miśkiewicz Paulina
Bugajska Paulina	Nazimek Tomasz
Bugno Marta	Pękala Jakub
Chrobak Radosława	Pietrzyk Urszula
Cisowska Beata	Pytlarz Maria
Dziedzic Kamil	Radziak Sabina
Felis Kamil	Siedlarz Kinga
Felis Małgorzata	Sułkowski Łukasz
Galos Grzegorz	Tyrlik Łukasz
Gargula Tomasz	Wastag Jakub
Górska Aneta	Węgrzyniak Helena
Hamiga Agata	Witek Agnieszka
Jurasz Anna	Wojtas Łukasz
Kabacik Gabriela	Wróbel Agnieszka
Kołdras Adrian	Zagata Paweł
Maciejowski Marek	Żebro Sylwester

Analizując liczbę oraz strukturę absolwentów rocznika 2011 można zauważyć zarówno znaczący wzrost ogółu studentów uzyskujących dyplom na Wydziale, jak również znaczne zróżnicowanie trybu kończonych studiów. W 2011 roku studia na naszym Wydziale ukończyli, podobnie jak w latach ubiegłych, studenci dwóch kierunków studiów. W ramach pierwszego kierunku: 78 osób ukończyło stacjonarne jednolite studia magisterskie, 45 osób – stacjonarne studia inżynierskie, 5 osób – niestacjonarne studia magisterskie oraz 46 osób – niestacjonarne studia inżynierskie. Kierunek Zarządzanie i Inżynieria Produkcji ukończyło: 26 osób w ramach stacjonarnych studiów magisterskich, 73 osoby – na stacjonarnych studiach inżynierskich oraz 23 osoby – w ramach niestacjonarnych studiów magisterskich. Spośród wszystkich absolwentów rocznika 2011 kobiety stanowiły 38%.

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek TRIL,
stacjonarne jednolite studia magisterskie**

Bąk Kamil	Król Robert
Bednarek Maciej	Kudła Michał
Bębenek Daniel	Kutyba Tomasz
Bętkowski Piotr	Leśniak Mariusz
Bochenek Michał	Liska Karol
Boroń Bartosz	Łęcki Michał
Borowy Adam	Majer Anita
Boruta Adrian	Makowski Tomasz
Bragiel Maciej	Małucha Katarzyna
Chruściel Filip	Marczak Olga
Czaja Justyna	Michalek Radosław
Dunicz Sylwester	Mikucki Sebastian
Dziedzic Krzysztof	Molik Grzegorz
Gala Krzysztof	Motyka Mikołaj
Gałużka Piotr	Nowak Arleta
Głowa Grzegorz	Nowak Sławomir
Grosicki Artur	Nowicki Mateusz
Hołod Diana	Olszar Józef
Jaskółka Paweł	Oramus Karol
Jureczko Alicja	Panek-Pilch Ewelina
Karbowniczak Anna	Pasek Marcin
Kasprzyk Dariusz	Pietrzykowski Krzysztof
Kawula Piotr	Piętka Bartosz
Klimek Sławomir	Pikul Dariusz
Knurowski Wojciech	Płatek Przemysław
Kotara Paweł	Pojnar Bartosz
Koza Krzysztof	Pracuch Bolesław
Krawczyk Łukasz	Raj Jakub

Rakoczy Tomasz
Sikora Sebastian
Skóra Rafał
Słupek Paulina
Słupek Sebastian
Stanuszek Marcin
Stępień Łukasz
Styrna Grzegorz
Sulecki Przemysław
Sutor Artur
Szczepanek Michał

Szczuka Maria
Sztokfisz Marcin
Ślusarczyk Damian
Toch Robert
Trzyniec Karolina
Walancik Wojciech
Wasyl Przemysław
Wleciał Dominik
Zajac Przemysław
Zajac Sebastian
Zubek Łukasz

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek TRIL,
stacjonarne studia inżynierskie**

Barczyk Paweł
Bąba Sebastian
Bodziuch Krzysztof
Boś Patrycja
Broncel Estera
Bryk Mateusz
Drewniak Adam
Dulęba Grzegorz
Gałka Joanna
Głąb Grzegorz
Głogowski Piotr
Gumuła Maria
Iwan Radosław
Jarzębak Radosław
Kij Sylwia
Kiszczyk Piotr
Krupa Damian
Lempart Adam
Lis Wojciech
Łapaj Maria
Łyszczarz Bartłomiej
Małolepsza Marta
Marcinek Piotr

Michalak Mariusz
Michalik Mateusz
Miętka Maciej
Mos Justyna
Oleksy Marcin
Ortyl Piotr
Pachla Sylwia
Pachowicz Agnieszka
Pater Agnieszka
Poręba Piotr
Pryk Hubert
Ptak Tomasz
Pytlowski Tomasz
Stasik Stanisław
Staszewski Krystian
Staś Krzysztof
Tochowicz Ryszard
Toniarz Jacek
Turlej Marcin
Woryna Agata
Zasadzki Szymon
Żagiel Rafał

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia magisterskie**

Karpiel Karol
Matuszna Alicja
Pietrzak Przemysław

Styczeń Marek
Topór Andrzej

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek TRIL,
niestacjonarne studia inżynierskie**

Adamiec Małgorzata	Mazur Katarzyna
Błachut Sławomir	Michulec Andrzej
Bojdys Ireneusz	Michulec Anna
Cholewa Tomasz	Michulec Mirosław
Czarnecki Adrian	Micyk Tadeusz
Dziedzic Monika	Muchewicz Ewa
Fijak Sławomir	Olearczyk Michał
Filip Hubert	Piela Mieczysław
Gajos Paweł	Pietraszko Szymon
Gawroński Filip	Piętka Łukasz
Gazda Marcin	Poleć Sylwia
Gołuch Wiesław	Prosianowski Robert
Hojda Waldemar	Sarna Grzegorz
Janusz Dorota	Skiba Mateusz
Kanonik Michał	Skotnicki Piotr
Konior Lucyna	Smoczek Marek
Kozioł Dawid	Tokarz Piotr
Krawczyk Elżbieta	Tupik Izabela
Kwiatek Marcin	Tyrała Michał
Łoniewski Paweł	Woniakowski Leszek
Łopatka Stanisława	Wrzeszcz Sebastian
Łuszcz Izabela	Zawada Agnieszka
Matuszewski Leszek	Żyrkowski Dariusz

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek ZIP,
stacjonarne studia magisterskie**

Basik Alicja	Olszak Krzysztof
Burek Sylwia	Owsianka Renata
Czajkowska Katarzyna	Papież Rafał
Czembor Rafał	Pietyra Szymon
Dębska Barbara	Pypno Paweł
Gawrońska Mariola	Siostrzonek Urszula
Jachym Agata	Sowa Elżbieta
Kiljańska Katarzyna	Staniszewska Katarzyna
Krzywicki Paweł	Szpak Paulina
Kuc Mateusz	Śledź Michał
Lizak Adrian	Świniarska Aneta
Majewski Paweł	Tomasik Katarzyna
Najberg Sylwia	Tomczyk Agnieszka

**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunku ZIP,
stacjonarne studia inżynierskie**

Aksamit Joanna	Kurzawski Dawid
Antecki Wojciech	Kuś Jacek
Bałaban Paulina	Kuś Patryk
Bant Ewa	Labak Natalia
Barcik Weronika	Lipczyńska Dorota
Baster Monika	Liszka Katarzyna
Bawół Monika	Łajszczak Wioleta
Bertolin Katarzyna	Malinowski Michał
Bieniek Bożena	Malkowski Łukasz
Bryk Sylwia	Matoga Katarzyna
Chaber Roksana	Mazur Michał
Cygankiewicz Dominik	Motyka Paweł
Czech Marcin	Mroczek Justyna
Czech Michał	Palider Honorata
Czup Agnieszka	Pasternak Weronika
Dykas Bartosz	Piechorowska Karolina
Faryna Kamila	Pieczonka Urszula
Ferdynus Karolina	Piekarczyk Magdalena
Förchtgott Izabela	Podlejski Robert
Gawin Izabela	Postawa Dominik
Gliwa Sławomir	Rogala Iwona
Golka Małgorzata	Słowik Agnieszka
Góra-Jabłońska Lucyna	Socha Ewelina
Grudzień Ewelina	Stanek Anna
Grzeszczyk Anna	Stręk Marcin
Grzyb Aleksandra	Strycharska Anna
Igras Paweł	Szczurek Andrzej
Imiołek Maja	Szczygieł Paweł
Jędrocha Justyna	Trzeszkowska Sylwia
Kacicki Paweł	Wawrowska Aleksandra
Karpiel Anna	Wątek Paweł
Kerep Karolina	Wieczorek-Rejdych Joanna
Kłapa Anna	Worytkiewicz Grzegorz
Kobos Kinga	Wrona Ewelina
Kokoszka Marzena	Zalasek Aleksandra
Koziara Magdalena	Zielińska Malwina
Królikowska Karolina	

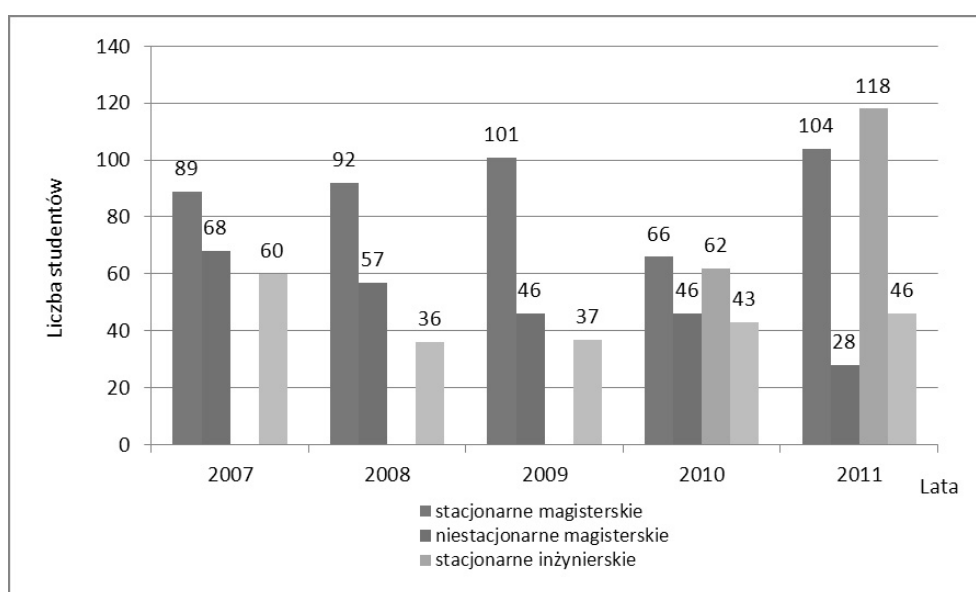
**Wykaz absolwentów rocznika 2011, kierunek ZIP,
niestacjonarne studia magisterskie**

Fryc-Ciemiera Katarzyna	Rosiek Marcin
Gajewski Ireneusz	Stysło Agnieszka
Guzik Maciej	Sułkowski Adam
Hamiga Anna	Surmiak Paweł
Kochmański Piotr	Szczurek Edyta
Krochmalska Paulina	Szczurek Jolanta
Kukielka Tomasz	Szczurek Zenon
Kuźma Mariola	Szura Wojciech
Obrzud Tomasz	Świątek Damian
Podobiński Dawid	Warchał Andrzej
Popardowska-Kulig Natalia	Wójcik Marcin
Potoczek Paweł	

Podsumowując, można stwierdzić, że pomimo wkraczającego na wyższe uczelnie niżu demograficznego oraz rozpowszechnianej często opinii o spadku popularności studiów rolniczych wśród maturzystów, studia na naszym Wydziale cieszą się nadal z dużym zainteresowaniem. Niewątpliwie jest to wynikiem starań i zabiegów czynionych przez Wydział, mających na celu dostosowanie do wymagań rynku pracy oraz zapotrzebowania studentów – oferty dotyczącej zarówno kierunków studiowania, jak również dogodnych form (trybów) studiów. Na Wydziale w latach 2007-2011 studenci kształceni byli w zakresie dwóch kierunków studiów, tj. Technika Rolnicza i Leśna oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji. W ramach ww. kierunków studenci uzyskiwali dyplom aż w 11 specjalnościach, a mianowicie:

- Technika Rolnicza,
- Techniki Komputerowe w Gospodarce Żywnościowej,
- Infrastruktura i Logistyka Obszarów Wiejskich,
- Inżynieria Systemów Techniczno-Energetycznych,
- Inżynieria Produkcji Rolno-Spożywczej,
- Organizacja i Logistyka w Inżynierii Produkcji,
- Technika i Energetyka,
- Techniki Informatyczne w Gospodarce Żywnościowej,
- Inżynieria Produkcji Rolniczej,
- Inżynieria Produkcji Surowcowej,
- Ekoenergetyka.

Analizując liczbę oraz strukturę absolwentów Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki można dostrzec pewne trendy dotyczące popularności poszczególnych kierunków studiów, jak i trybu studiowania. I tak, w roku 2007 liczba absolwentów wyniosła 217 osób, natomiast w roku 2011 – 296 osób. Studia na Wydziale coraz częściej podejmują kobiety, które w 2007 roku stanowiły 26% podczas gdy w roku 2011 – 38% ogółu absolwentów. W roku 2007 absolwenci studiów stacjonarnych stanowili 41% uzyskujących dyplom, natomiast w roku 2011 odsetek ten wynosił aż 75%.

Rys. 7.1. Absolwenci na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki w latach 2007-2011

Absolwenci Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki, dzięki zdobytej wiedzy o charakterze bardzo interdyscyplinarnym oraz odbytym praktykom krajowym i zagranicznym, znajdują zatrudnienie nie tylko w rolnictwie, ale również w innych działach gospodarki. Poza tym znaczna część absolwentów wybiera karierę nauczycieli oraz pracowników administracji terenowej i państwowej. Liczne grono osób uzyskujących dyplom na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki podejmuje własną działalność gospodarczą, stając się właścicielami firm oraz gospodarstw rolnych.

8. PRZYSZŁOŚĆ INŻYNIERII ROLNICZEJ

Przewidywanie przyszłości w odniesieniu do spraw ogólnych i szczegółowych jest tą czynnością umysłu ludzkiego, jaka wymaga: (a) przyjęcia wstępnych założeń i (b) wyobraźni. Obydwa te wymagania są ze swej natury ułomne, tzn. nie ma pewności, czy uwzględniono prawidłowo wszystkie założenia, a także czy wyobraźnia człowieka jest „wystarczająco bogata”, by ująć to eufemistycznie. Potwierdzeniem ułomności przewidywania tego, co się wydarzy są i słowa proroków (w szerokim tego słowa znaczeniu, a nie tylko w znaczeniu religijnym) i słowa prezenterów pogody. Przewidywań wydarzeń politycznych, ekonomicznych, gospodarczych, społecznych – krótko- i długookresowych – można sporządzić całkiem obszerną listę... Które z nich się sprawdziły, a które zostały już dawno zapomniane?

Te wstępne, ogólne, uwagi autorzy przedstawiają Czytelnikowi w przeświadczeniu, iż dalej sformułowane prognozy są tak niepewne, jak niepewne jest przewidywanie przyszłości w ogóle. Z drugiej jednak strony przewidywanie zmian i określanie zamierzonych celów jest jednak potrzebne, nawet jeśli ma się świadomość ich niepewności.

Zacznijmy od definicji inżynierii rolniczej (agroinżynierii). Zwięzła definicja mówi, że jest to „dyscyplina naukowa obejmująca swym zakresem projektowanie, konstruowanie i eksploatowanie urządzeń technicznych stosowanych w produkcji i przetwórstwie surowców pochodzenia biologicznego”. Chodzi oczywiście o surowce pochodzenia roślinnego i zwierzęcego. Definicja ta eksponuje raczej aplikacyjny charakter inżynierii rolniczej, niż jej naukowe badania. Definicja inżynierii rolniczej (*agricultural engineering*) w podręcznikach wydanych przez Amerykańskie Stowarzyszenie Inżynierów Rolnictwa (*ASAE – American Society of Agricultural Engineers*), edytowanych przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Inżynierii Rolniczej (*CIGR*) także eksponuje aplikacyjny, a nie naukowy charakter inżynierii¹.

Wyróżnienie praktycznych zastosowań wiedzy inżynierskiej – w każdej dyscyplinie, nie tylko rolniczej – w definicjach określających zakres tej wiedzy, jest oczywiste, bo taka jest każda wiedza inżynierska w swej istocie.

Inżynieria rolnicza to nie tylko dyscyplina naukowa, ale także kierunek studiów formalnie „technika rolnicza i leśna”. Jest to obszar studiów obejmujących

¹ Agricultural engineering has been applying scientific principles for the optimal conversion of natural resources into agricultural land, machinery, structure, processes and systems for benefit of man.

wiedzę interdyscyplinarną, kształtowaną przede wszystkim osiągnięciami nauk biologicznych, technicznych i ekonomiczno-organizacyjnych. W aktualnej (2012 r.) strukturze administracyjnego podziału nauki technika rolnicza i leśna jest w dziedzinie nauk rolniczych.

Uniwersytet jest miejscem kształcenia inżynierów (magistrów inżynierów) i badań naukowych – w takiej kolejności swej tzw. misji. Przewidywania przyszłości inżynierii rolniczej rozpoczniemy zatem od przewidywanych zmian w zakresie kształcenia.

W tym miejscu zwróćmy uwagę, że nasze – krajowe – rozumienie określenia „inżynieria rolnicza” nieco różni się od rozumienia tego określenia na świecie. Dobrze wyjaśnia te różnice przegląd tytułów podręczników, których wydawcą jest Amerykańskie Stowarzyszenie Inżynierów Rolnictwa i Biologii – *American Society of Agricultural and Biological Engineering ASABE* (wcześniej *ASAE*) – z inicjatywy Międzynarodowego Stowarzyszenia Inżynierii Rolniczej i Biosystemowej *International Commission of Agricultural and Biosystems Engineerign CIGR*. Tytuły tych podręczników są następujące:

- Tom I. Inżynieria lądowa i wodna, (Land&Water Engineering. Tytuły rozdziałów: Balancing Agriculture Between Development and Conservation, Land - and Water- Use Planning, Rural Roads, Land Reclamation and Conservation, Irrigation and Drainage),
- Tom II. Inżynieria produkcji zwierzęcej i z wykorzystaniem środowiska wodnego, (Animal Production & Acquacultural Engineering, Part I Livestock Housing and Environment, Part II Aquacultural Engineering),
- Tom III. Inżynieria produkcji roślinnej, (Plant Production Engineering, Tytuły rozdziałów: Machines for Crop Production, Mechanizations Systems, Trends for the Future),
- Tom IV. Inżynieria przetwórstwa rolniczego, (Agro Processing Engineering, Tytuły rozdziałów: Grains and Grain Quality, Root Crops, Fruit and Vegetables, Grapes, Olives, and Coffee, Effluence Treatment in Agro- processing),
- Tom V. Inżynieria produkcji i przetwórstwa biomasy na cele energetyczne (Energy & Biomass Engineering, Tytuły rozdziałów: Natural Energy and Biomass, Energy for Biological Systems, Biomass Engineering),
- Tom VI. Technologia informacyjna² (Information Technology, Tytuły rozdziałów: The History of Information Processing, Hardware, Methods, Algorithms, and Software, Mechatronics and Applications, Precision Agriculture, Management and Decision Support Systems, Communication Issues and Internet Use, From Production to the User, Low Cost IT for Developing Countries).

² Edytor tego podręcznika, prof. Axel Munack (Niemcy) – b. Prezydent *CIGR*

Inżynieria rolnicza rozumiana jest więc w świecie, jako obszar wiedzy obejmującej nie tylko „mechanizację produkcji roślinnej i zwierzęcej”, ale także budownictwo inwentarskie i drogowe, inżynierię wodną (dawniej „meliorację”) ze szczególnym uwzględnieniem deszczowania i nawadniania plantacji, pozbiorowe przetwarzanie surowców biologicznych (m. in. technologie suszenia płodów rolnych) oraz technologie informatyczne (*GPS, GIS* itp.). Jak wynika z powyższego przeglądu tytułów podręczników i tytułów rozdziałów inżynieria rolnicza – czy jak się mówi częściej: inżynieria rolnicza i biosystemowa – to obszar studiów, jaki współcześnie w uniwersyteckich uczelniach rolniczych rozdzielony jest pomiędzy Wydziały Inżynierii Środowiska, Technologii Żywności i Inżynierii Produkcji.

Nie jest zatem wykluczone, że zbliżenie tych wydziałów w sensie przedstawiania oferty wspólnych studiów (studiów międzywydziałowych?) będzie przedmiotem dyskusji i rozważań. Można sobie bez trudu wyobrazić, że takie podstawowe przedmioty studiów jak matematyka, fizyka, chemia, statystyka, przyrodnicze podstawy produkcji, mogłyby być wykładane dla studentów wymienionych trzech wydziałów – zwłaszcza w początkowej fazie studiów. Według naszej wiedzy różnice programowe powyższych przedmiotów studiów nie różnią się zbyt radykalnie, by nie było możliwe opracowanie programów ujednoczonych a zarazem odpowiednich do dalszego studiowania na wybranych kierunkach i specjalnościach – na wyższych latach studiów.

Obecnie dyskusja na ten temat, tj. wspólnych studiów w ich początkowym okresie na dawnych Wydziałach Inżynierii Środowiska, Technologii Żywności i Agrotechnologii jest raczej wykluczona – bardziej ze względów personalnych niż merytorycznych. Autorzy nie zamierzają rozwijać szerzej tego wątku, ale skoro mówimy o przewidywaniu przyszłości, to taki temat wydaje się możliwym wariantem przemian, jakie mogą nastąpić. Przypomnijmy jeszcze, że w latach 50-tych (XX wieku) „inżynieria rolnicza” oznaczała melioracje z geodezją i budownictwo wodne, a nie mechanizację rolnictwa.

Presja władz ministerialnych na przygotowywanie kadr, jakie będą mogły znaleźć zatrudnienie na tzw. rynku pracy (obowiązek „śledzenia losów absolwentów” przez uczelnie) spowoduje – prawdopodobnie – potrzebę włączenia do procesu kształcenia także przedstawicieli stowarzyszeń inżynierskich. Stowarzyszenia te odgrywają na świecie o wiele większą rolę niż w naszym kraju – także w zakresie formułowania opinii o kompetencjach zawodowych absolwentów. Przynależność do wielu z tych zagranicznych stowarzyszeń wymaga dorobku zawodowego i uzyskania kompetencji, weryfikowanych u kandydata na członka stowarzyszenia. Gwarantuje to, iż ranga stowarzyszeń jest wysoka, a przynależność do danego stowarzyszenia nobilituje członka stowarzyszenia. W każdym bądź razie, nie wystarcza opłacać tylko składek członkowskich, by być członkiem niektórych stowarzyszeń inżynierskich.

Rolę tych stowarzyszeń inżynierskich dostrzegalibyśmy w kształtowaniu programu praktyk studenckich i ich zaliczenia, a w bardziej odległej przyszłości tak-

że w uczestnictwie przedstawicieli tych stowarzyszeń w egzaminach dyplomowych. Forma tego uczestnictwa w egzaminach czy kształtowanie praktyk jest sprawą otwartą – na razie potrzebne są przemiany samych stowarzyszeń, by ich ranga społeczna wzrosła.

Przy Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki UR w Krakowie istnieje od 2011 roku Rada Konsultacyjna Pracodawców. Jest to zespół kilkunastu przedstawicieli firm produkcyjnych, usługowych, komputerowych, budowlanych, energetycznych itp., utworzony z kadry zarządzającej tymi przedsiębiorstwami. Regularne spotkania władz Wydziału z Radą Konsultacyjną Pracodawców pozwalają bardziej wnikliwie – i krytycznie – oceniać programy studiów i praktyk studenckich. Wspominamy o tej formie współpracy, aby w przewidywaniach przyszłości studiów podkreślić znaczenie kontaktów kadry profesorskiej z tzw. praktyką – warunku koniecznego dla odpowiedniego przygotowania zawodowego absolwenta studiów z inżynierii rolniczej.

Pozostajemy na chwilę przy nazwie Wydziału; jak wiadomo brzmi ona obecnie następująco: Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki. Nb. podobnie brzmią nazwy wszystkich innych wydziałów uczelni przyrodniczych (rolniczych), dawniej wydziałów „techniki rolniczej i leśnej”. Ewolucja nazwy od „maszynoznawstwa rolniczego” poprzez „mechanizację rolnictwa” do „techniki rolniczej i leśnej” i dalej „agroinżynierii” i „inżynierii produkcji” nastąpiła w ciągu pracy zawodowej jednej generacji profesorów uniwersyteckich. Osobiście nie zgadzamy się z opinią, że podłożem tych zmian nazwy jest – jak to się niekiedy (szydlerczo) mówi – „marketing” (rzekomo unikanie wyrazu „rolnictwo”, jakoby wstydlivego). Podstawowa przyczyna zmiany nazwy wydziałów leży w merytorycznym zakresie studiów oferowanych obecnie i dawniej. Wystarczy porównać programy studiów oferowanych aktualnie i tych sprzed 30-40 lat, by dojść do przekonania, że zmiany nazwy wydziałów były uzasadnione.

Interesujące jest, że obok nazwy „inżynieria rolnicza” coraz częściej pojawia się określenie „biosystem” lub „inżynieria biosystemowa” – szczególnie w krajach anglosaskich. Systemowe spojrzenie na produkcję surowców pochodzenia biologicznego – zwłaszcza w kontekście oddziaływania na przyrodnicze środowisko produkcji (powietrze, wodę, glebę) oraz oddziaływania urządzeń technicznych na przedmioty produkcji („dobrostan zwierząt”) jest jedną z przyczyn pojawienia się tego określenia niejako w „towarzystwie” inżynierii rolniczej. Nie jest wykluczone, że wzorem uniwersytetów zachodnioeuropejskich czy amerykańskich i my zaczniemy za jakiś czas używać tego określenia, tj. inżynieria biosystemów, w nazwach obecnych wydziałów inżynierii produkcji.

Na zakończenie przewidywań dotyczących studiów z zakresem agroinżynierii chcemy wyrazić przekonanie i zarazem nadzieję, że przejście od tradycyjnych metod nauczania, tj. wykładów, seminariów, konwersatoriów itp., zastępowane współczesnymi technologiami informacyjnymi (*Internet, e-learning*), nie zniszczą relacji student-profesor, jakie ukształtowały się poprzez wieki studiów uniwersy-

teckich. Niewątpliwie te nowoczesne technologie informacyjne będą rozwijane – „kształcenie na odległość”, „e-learning” – lecz warunkiem ich skuteczności i sprawności nauczania powinien być sprawdzian (egzamin) kompetencji inżynierskich, które potwierdza profesor, ręcząc swym autorytetem i podpisem, że absolwent kierunku studiów inżynieria rolnicza jest tak samo przygotowany do zawodu, jak absolwent studiów medycznych, farmaceutycznych, budowlanych itp.

Przejdźmy teraz do przewidywania przyszłości inżynierii rolniczej (agroinżynierii), jako dyscypliny naukowej. Jak wiadomo, znajduje się ona obecnie w dziedzinie nauk rolniczych, choć do 1984 roku umieszczona była, w dziedzinie nauk technicznych. Obiektywnie należy przyznać, że w większości krajów agroinżynieria mieści się w dziedzinie nauk technicznych. Polemika prasowa, w jakiej uczestniczył współautor tego rozdziału (TJ) z pp. prof. Stanisławem Pabisem i Małgorzatą Jaros (SGGW), wskazuje, że opinie na temat przynależności inżynierii rolniczej do dziedziny nauk rolniczych lub nauk technicznych są podzielone. Każda z opcji ma swych zwolenników lub przeciwników. Gwoli wyjaśnienia autor (TJ) uważa, że: (1) podział nauki na dziedziny i dyscypliny jest dla naukowca bez znaczenia, bo jest to podejście administracyjne i (2) o randze osiągnięć naukowych zaświadcza kompetentne stosowanie metod naukowych, a nie „zaszufladkowanie” do danej dziedziny lub dyscypliny.

Wydaje się, że są przed nami zmiany przynależności inżynierii rolniczej do dziedziny wiedzy (prawdopodobnie technicznej). Opinia prof. R. Michałka – wieloletniego członka gremiów decyzyjnych w nauce – za zniesieniem dziedzin naukowych, a pozostawieniu tylko dyscyplin naukowych – jest warta poparcia, gdyż wiele argumentów właśnie za takim podziałem nauki przemawia. Obawiam się jednak, że ani tej opinii, ani też i innych, nie będzie się uwzględniało przy administracyjnym (ministerialnym) podejmowaniu decyzji – jak to miało miejsce w niejednej sprawie w przeszłości.

Przejdźmy jednak do zagadnień naukowych, jakie w przeszłości będą – być może – dominować w inżynierii rolniczej. Wyjdźmy od założenia, dość powszechnie akceptowanego w naszym środowisku (tj. agroinżynierów), że: w zasadzie nie ma przeszkód, by skonstruować dowolną maszynę (urządzenie techniczne) dla jakiegokolwiek technologii produkcji i przetwórstwa rolno-spożywczego. Po prostu: aktualna wiedza techniczna, biologiczna i agrofizyczna jest wystarczająca do opracowania założeń konstrukcyjnych i zbudowania danej maszyny. Warto w tym miejscu podkreślić, że jeszcze 30-40 lat temu tak obszernej wiedzy agroinżynierskiej nie było.

Powyższe spostrzeżenie nie oznacza, że nie ma potrzeby badań podstawowych, np. oddziaływania obiektów technicznych na żywe organizmy (roślinne i zwierzęce), poszukiwania nowych rozwiązań konstrukcyjnych maszyn itp. Przeciwnie, taka potrzeba wciąż istnieje i będzie istniała, jak w każdej innej dziedzinie wiedzy inżynierskiej. Rzecz w tym, że metodycznie i laboratoryjnie niemal każdemu problemowi naukowemu czy konstrukcyjnemu jesteśmy w stanie obecnie podołać.

Konstruowanie maszyn i urządzeń technicznych odbywa się obecnie – przede wszystkim – w biurach konstrukcyjnych przedsiębiorstw produkcyjnych lub wyspecjalizowanych instytutów (takich jak np. Przemysłowy Instytut Maszyn Rolniczych PIMR w Poznaniu czy Instytut Ogrodnictwa w Skierniewicach). Konstrukcje nowych maszyn wywodzące się ze środowiska uniwersyteckiego są obecnie nieliczne (do takich należy np. konstrukcja siewczarki do zbioru wierzby wiciowej opracowana przez prof. Aleksandra Lisowskiego z zespołem z SGGW w Warszawie czy współudział pracowników Instytutu Ogrodnictwa w komercyjnym kombajnie do zbioru wiśni). Nie analizujemy przyczyn tego stanu rzeczy – konstatujemy jedynie fakty.

Wyzwaniem wciąż aktualnym są wszechstronne badania eksploatacyjne pojedynczych urządzeń technicznych, jak i całych linii technologicznych (pod względem energetycznym, niezawodności funkcjonowania, bezpieczeństwa pracy itp.). Nowych konstrukcji maszyn i nowych technologii produkcji wciąż przybywa i badania eksploatacyjne (w tym atestacja maszyn) będą z pewnością kontynuowane w przyszłości. Aspekty energetyczne (oszczędne gospodarowanie energią zawartą w paliwach) oraz ekonomiczne (obniżenie kosztów produkcji, wzrost wydajności pracy) będą w szczególności istotne w tych badaniach eksploatacyjnych.

Wydaje się, że różnorakie zastosowania technologii informacyjnych (cyfrowych) będą dominować w badaniach naukowych w inżynierii rolniczej. Stosowanie technologii w przypadkach jednostkowych (np. komputery pokładowe maszyn) jak i systemowych (całe technologie produkcji), automatyzacja (robotyzacja) produkcji przemysłowej, wkrótce staną się powszechne w produkcji rolniczej – a zastosowanie technologii informacyjnych jest do tego nieodzowne. Rolnictwo precyzyjne, w szerokim znaczeniu tego pojęcia, wymaga wciąż nowych wyników badań dla zastosowań praktycznych.

Wspomniane wyżej aspekty energetyczne, tj. racjonalna gospodarka energetyczna w technologiach produkcji i przetwórstwa surowców pochodzenia biologicznego, niekonwencjonalne źródła energii jest – i będzie – wciąż aktualna. Zastosowania niekonwencjonalnych źródeł energii (w tym wytwarzanie biopaliw) będą nabierały coraz większego znaczenia w niespokojnym, targanym nędznymi instynktami ludzi, współczesnym świecie. W jakim stopniu może współczesne problemy rozwiązać rolnictwo w ogóle, a w jakim stopniu potrafi rozwiązać własne problemy energetyczne, jest przedmiotem licznych badań, których wyniki są referowane na każdym krajowym i międzynarodowym kongresie stowarzyszeń inżynierów rolnictwa (por. *Proceedings of the CIGR Congresses in Bonn (2006) i Quebec (2010)*). Krótką charakterystykę prezentowanych prac na kongresie w Quebec zawarto w publikacji Sł. Kurpaski: „Aktualne problemy badawcze w inżynierii rolniczej w świetle XVII kongresu inżynierii rolniczej w Quebec”.

Coraz większe znaczenie ma śledzenie drogi wytwarzania i przetwarzania surowców (*traceability*). Chodzi tu o rejestrację w czasie i przestrzeni tych oddziaływań (fizycznych, chemicznych i biologicznych), jakie determinują właściwości

(parametry) produktu końcowego lub półproduktów. Właściwości sera, mięsa, odżywek dla dzieci czy owoców, można nie tylko badać, ale świadomie kształtować poprzez różne metody *traceability*. W warunkach handlu międzynarodowego i zaostrzonych kryteriów bezpieczeństwa i jakości żywności problem *traceability* staje się szczególnie aktualny i wymagający podjęcia w środowisku inżynierii rolniczej.

Zagadnienia gospodarowania wodą, choć podejmowane przede wszystkim na wydziałach inżynierii środowiska, były także przedmiotem badań w inżynierii rolniczej (w szczególności deszczowanie roślin w uprawach polowych, szklarniowych i sadowniczych). Spektakularne osiągnięcia w tej dziedzinie, np. nawadnianie kropelkowe, pozwoliły rozwiązać problemy produkcyjne w krajach, gdzie niedostatek wody jest dotkliwy (np. w Izraelu). Okazuje się, że w warunkach intensywnej produkcji rolniczej i współczesnych perturbacjach klimatycznych problem terminowego dostarczania wody, o odpowiedniej jakości i ilości, jest czynnikiem, co najmniej tak samo ważnym, jak czynnik energetyczny. Gospodarka wodna i gospodarka energetyczna to dwa dominujące tematy referowane na wspomnianych wyżej kongresach inżynierii rolniczej.

Znajdziemy wreszcie wciąż wiele problemów, które ogólnie można określić mianem środowiskowych, a które obejmują zarówno zanieczyszczenie środowiska rolniczego odpadami lub produktami ubocznymi powstającymi w produkcji rolniczej, jak i wprowadzonych do tego środowiska niejako z zewnątrz (z przemysłu, komunikacji). Środowisko rolnicze, uważane do niedawna za nieskażone (czyste), w wielu przypadkach jest miejscem zagrożeń o wiele większych niż środowisko przemysłowe czy miejskie. Nie chodzi tu tylko o eliminację, ograniczenia emisji czy utylizację odpadów, ale o opracowanie takich metod produkcji, jakie zachowają w miarę nienaruszone środowisko przyrodnicze dla nas samych i przyszłych pokoleń. Wprowadzenie do tego środowiska GMO jest wciąż tematem kontrowersyjnym, który inżynieria rolnicza także powinna podejmować.

Powyższe uwagi dotyczące przyszłości inżynierii rolniczej formułuje Dziekan i Prodziekani Wydziału, jako wynik nie tylko doświadczeń, jakie uzyskali przez czteroletnią kadencję (2008-2012), lecz także swej wieloletniej aktywności naukowej w inżynierii rolniczej. Uwagi te nie mają charakteru systematycznego (czy przewidywanie przyszłości da się, w ogóle usystematyzować?), a z pewnością obarczone są dozą subiektywizmu. Łaskawy Czytelnik proszony jest zatem, aby uwagi na temat przyszłości odczytał nie tylko jako rodzaj fantazji autorów, lecz jako głos w dyskusji w sprawie bardzo ważnej: przyszłości pracy, którą wykonujemy i chcemy pożytecznie wykonywać nawet dłużej niż do 67 roku życia... (gdy sił starczy).

